

Удовлетворяващо чувствен,
жив и емоционален роман.

Къркъс Ривю

Елоиза
Джеймс

*Седем минути
в рая*

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС
СЕДЕМ МИНУТИ В РАЯ

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Цялото висше общество копнее за услугите на първокласните гувернантки от агенцията на остроумната и загадъчна Юджиния Сноу... освен могъщият Едуард Рийв, който нахлува в кабинета ѝ и я засипва с арогантни искания.

На Юджиния може и да ѝ е приятно да кръстосва шпаги с гениалния изобретател, но Уорд иска нещо много повече от гувернантка — иска Юджиния и няма да се спре пред нищо, за да я има.

Ще загуби ли Юджиния сърцето си в най-безразсъдния риск през целия си живот, или ще открие вълшебството на удоволствие, каквото не е познавала?

Необходими са само седем минути.

Посвещавам тази книга на най-голямата си племенница, Нора, която не само поглъща жадно всичките ми романи, но и ми оказва неоценима помощ за някои моменти от сюжета.

Вкусът ѝ е безупречен: ако започне да обикаля в кръг, стиснала страници от ръкопис, и да заплашва, че ще ме убие, знам, че книгата ще има успех. Благодаря ти, миличка!

ГЛАВА 1

Сряда, 15 април 1801

Агенция за подобрани гувернантки „Сноу“

Кавендиш Скуеър 14, Лондон

Нищо не проваля една вечеря така, както експертните познания. Дама, присъствала на четиринайсет лекции за китайския порцелан, несъмнено цяла вечер ще споменава за династията Мин и династията Цин; барон, публикувал есе за лешоядите в списание по зоология, ще дрънка постоянно за неприятните навици на птиците, които се хранят с мърша.

Областта, в която Юджиния Сноу беше експерт, от друга страна, щеше да накара гостите да се разсмеят гръмко... стига да беше уместно да им признае за нея. Така например тя знаеше точно как втората най-хубава перука на графиня Ардмор се е озовала на главата на едно ужасено прасенце, което се стрелнало по терасата, докато свещеникът пиел чай. Знаеше кой от потомците на херцог Флечър е откраднал златна клечка за зъби и емайлирано нощно гърне, и дори — което бе още по-хубаво — какво е направил с тях.

Не само че трябваше да пази в тайна тези интересни подробности, но дори не можеше да избухне в смях, преди да е останала сама. Като собственичка на най-елитната агенция за гувернантки на целите Британски острови, тя винаги трябваше да пази приличие.

Никога не биваше да се смее! Дори когато прислужничката ѝ въведе при нея момче, увито с брокатена завеса, прикрепена с игли като римска тога, макар че блестящото синьо, което покриваше ръцете и лицето му, рязко контрастираше с величествените гънки на завесата.

Майката на момчето, лейди Пибъл, се влачеше след него. На Юджиния рядко ѝ се случваше да вижда сини момчета, но често виждаше майки с истеричния вид на жени, неподготвени да опитомят вида диво животно, познат като осемгодишно момче.

— Лейди Пибъл и Мармадюк, лорд Пибъл — оповести прислужничката.

— Добър ден, Уини — поздрави Юджиния, стана от писалището си и се приближи към Нейно благородие с искрено удоволствие. Старата ѝ приятелка от училище беше хубава, мила и мека като суфле.

Уви, тези качества не бяха от полза, когато ставаше въпрос за отглеждане на деца. На Съдбата, или на Природата, бе хрумнало да съберат Уини с пълната ѝ противоположност: Мармадюк беше дяволче, роден пакостник, а Юджиния се смяташе за експерт по този въпрос.

— Не издържам! — проплака Уинифред вместо поздрав, запрепва се през стаята и се строполи на дивана. — Не издържам, Юджиния. Не издържам! Ако не ми намериш гувернантка, ще го оставя тук при теб. Сериозно говоря! — Гласът ѝ се извиси в писък и това направи заплахата ѝ много убедителна.

Мармадюк ни най-малко не се стресна от перспективата да го изоставят в агенция за гувернантки.

— Добър ден, госпожо Сноу — поздрави я ведро той и направи доста приличен поклон, предвид факта, че държеше цяла шепа стрели и една извънредно дебела жаба. — Аз съм дъвен пикт и контрабандист — оповести той.

— Добър ден, Мармадюк. Не знаех, че контрабандистите са с различен цвят на кожата — каза Юджиния.

— Контрабандистите може и да не са сини, но пиктите винаги са такива — обясни той. — Те са били келтски воители, които се боядисвали преди битка. Татко ми разказа за тях. — Той вдигна жабата си. — Започнах да оцветявам и Фред, но не му хареса.

— Фред изглежда доста по-закръглен, отколкото при последната ни среща — забеляза Юджиния.

— Бяхте права за зелевите червеи — ухили се момчето. — Много ги обича.

— Надушвам пчелен восък — предполагам, че точно с него си се оцветил в синьо, — но тази воня на речна тиня от Фред ли е?

Мармадюк подуши шумно въздуха и кимна.

— Фред смърди.

— Не казвай „смърди“, миличък — обади се майка му от дълбините на дивана, където бе притиснала една кърпичка към очите

си. — Можеш да опишеш нещо като миризливо, но само ако е абсолютно наложително.

— Мирише на развалено яйце — уточни Мармадюк. — Макар и не толкова лошо, колкото лейди Хюбърт, когато излезе от водата.

От устните на Уини се изтръгна задавен стон, какъвто може да се чуе от жена в родилни мъки.

— Почти бях забравила за реката. Юджиния, няма да си тръгна, докато не ми дадеш гувернантка.

— Не мога — отговори търпеливо Юджиния. — Вече ти обясних, Уини, че...

Уини изправи гръб на дивана, стиснала в ръка кърпичката, и посочи сина си.

— Кажй й! — заповяда тя с треперещ глас. — Кажй й какво каза на лейди Хюбърт! Нямахше да го домъкна тук само защото се е боядисал в синьо. Мръсотията вече не може да ме трогне.

За пръв път Мармадюк придоби леко неспокоен вид, премести тежестта си върху единия крак и вдигна другия назад и нагоре, така че заприлича на синя чапла.

— Лейди Хюбърт каза, че винаги трябва да казвам истината, затова я казах.

— Звучи зловещо — отсъди Юджиния и за пореден път потисна усмивката, която напираше на устните й. — Къде беше, когато лейди Хюбърт ти даде този съвет?

— Бяхме си устроили пикник край Темза, в края на нашата морава — отговори Уини вместо сина си. — Споменах ли, че лейди Хюбърт е кръстница на Мармадюк и няма деца? Надявахме се, че... но не. След днешния ден в никакъв случай.

— Тя ми изнесе проповед, сякаш бяхме в църква, само дето тя е дама — обади се Мармадюк, очевидно решил, че е по-добре да си каже всичко и да приключи с темата. — Каза, че измамата и милицерието били пречка за богоугодния живот.

— Лицемерието — поправи го Юджиния. — Продължавай.

— Затова го направих.

— Какво направи?

— Ами, първо започнах да я забавлявам с танца на пиктите. Те са били диви варвари. И са виели. Искате ли да видите? — Той погледна с надежда към Юджиния.

Тя поклати глава.

— Ще разчитам на въображението си. Лейди Хюбърт хареса ли изпълнението ти?

— Не много — призна момчето, — но не ми се кара кой знае колко. Попита ме какво мисля за книгата за църковна история, която миналия месец ми подари за рождения ден, и дали съм я прочел цялата.

— Мили боже! — промълви Юджиния.

— Реших да бъда честен, както ми каза тя. Отговорих, че книгата не ми харесва, защото е скучна и е дълга цели триста страници. Мама се притесни, но се успокои и след известно време лейди Хюбърт ме попита какво мисля за новата ѝ рокля. Отговорих, че щеше да ѝ стои по-добре, ако не беше изяла половин теле. Татко винаги казваше това за нея.

— Не е било възпитано да повтаряш думите на баща си — каза Юджиния. С годините бе установила, че децата усвояват най-добре простичко заявените факти.

Той се намръщи.

— Бях честен, а освен това, след като изиграх бойния танц, тя каза, че баща ми навярно е умрял, защото е имал нужда от почивка.

— Това е било много невъзпитано — намръщи се Юджиния — и абсолютно невярно, Мармадюк. Баща ти беше герой от войната, който би направил всичко, за да остане с теб и майка ти.

Тя погледна към Уини, която се бе проснала по гръб и бе преметнала ръка над очите си. Покойният съпруг на приятелката ѝ бе морски капитан, загубил живота си при обсадата на Малта под командването на адмирал лорд Нелсън.

В отговор Мармадюк само сви рамо.

— Ти помогна ли по някакъв начин на лейди Хюбърт да се озове в Темза? — попита Юджиния, обзета от прилив на неприязън към въпросната дама.

— Не! Тя си падна сама!

— След като един бръмбар рогач, който синът ми държеше у себе си, се озова върху ръката ѝ и ѝ влезе под ръкава — уточни Уини.

— Не съм си и помислял, че може да скача така — осведоми ги Мармадюк с изражение на човек, направил научно откритие. — Каквато е едра и така нататък. Но скочи и се озова във водата.

— С главата напред — добави глухо Уини.

— Иска ми се да го бях видяла — призна Юджиния и дръпна шнура, за да повика прислужничката.

— Беше смешно — сподели Мармадюк, — защото отдолу дрехите ѝ бяха само от розови воланчета. Трябваше да изтичам да доведа лакеите и двама коняри, защото брегът беше хлъзгав заради калта. Икономът каза, че се чувствал така, сякаш тегли херефордско добиче от някоя кална яма.

— Това е извънредно вулгарно описание — укори го майка му с уморения глас на свещеник, който чете проповед на латински пред аудитория от препиращи се деца.

Вратата се отвори.

— Руби — каза Юджиния, — бих искала да заведеш лорд Пибъл в градината и да го залееш с няколко кофи вода.

— Госпожо Сноу! — извика Мармадюк, направи крачка назад и се ококори.

— Фред не е единственият, който мирише. Какво си сложил във вощька, за да получиш този цвят?

— Индиго на прах от кутията ми с бои.

— Изглежда, индигото е доста силно, което ще рече, че мирише. Едно хубаво къпане би трябвало да го отмие — обърна се Юджиния към Руби. — Не съм сигурна за вощька.

— Не искам! — изхленчи Мармадюк. — Мама каза, че мога да остана така до лягане.

— Фред изглежда много изсъхнал — заяви Юджиния категорично. — И той има нужда от изплакване.

След четири години на тази работа Руби бе придобила опит с непокорни деца. Тя хвана Мармадюк за ръката и го изведе от стаята.

Уини седна на дивана и проследи с поглед отдалечаването на сина си.

— С мен нямаше да дойде, нито пък с бавачката. Мога ли да взема назаем прислужницата ти?

Юджиния седна до приятелката си.

— Мармадюк трябва да тръгне на училище, скъпа.

— Той е моето бебче! — промълви Уини и очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Просто му трябва гувернантка, Юджиния. Защо не ми намериш гувернантка?

— Защото Мармадюк трябва да общува с други момчета. Баща му не вписа ли името му за „Итън“?

— Не мога да го пусна.

— Трябва.

— Ти не разбираш! — проплака Уини. — Милият Мармадюк е всичко, което ми остана от Джон. Ти просто не знаеш колко е тежко да си овдовяла и сам-сама!

За миг настъпи тишина.

— Нямах това предвид — наруши я припряно Уини. — Разбира се, че знаеш. И ти си вдовица.

— Но за теб е различно — отговори Юджиния. — При мен минаха седем години.

— Точно това имам предвид — съгласи се Уини и си издуха носа. — Просто искам синът ми да си остане у дома, при мен, където му е мястото.

— Мястото му е сред други момчета. Това е третото ти идване при мен за три седмици, нали?

Уини кимна.

— Това, което се случи с котката... слава богу, козината ѝ започна пак да расте... а после заглавните страници на книгите с църковни песни. Вчера свещеникът ме поздрави ужасяващо сковано. А чичо ми Тиодор все още вярва, че имаме майmunка за домашен любимец. Не смее да му кажа какво наистина се случи с корсета му.

Юджиния прегърна приятелката си.

— „Итън“ — каза твърдо тя. — Напиши им писмо, че Мармадюк ще започне училище след Архангеловден. Ще ти изпратя учител — някой млад мъж, който може да води сина ти на риболов, щом приключат с уроците.

— Баща му искаше да го научи да лови риба веднага щом се върне от Малта — промълви Уини, изхълца и отново избухна в плач.

— Съжалявам — прошепна Юджиния и придърпа главата ѝ към рамото си. Когато преди шест години откри агенцията, изобщо не подозираше, че ще се окаже в центъра на многобройни семейни кризи. Можеше да напише книга за скритите драми на висшето общество.

Макар че, когато ставаше въпрос за вдовство, нито произходът, нито общественото положение имаха значение.

Бюрото ѝ бе затрупано с писма, а навън несъмнено имаше майки, които чакаха да се видят с нея. Юджиния започна да люлее Уини напред-назад, докато наблюдаваше как Мармадюк лудува в градината зад къщата.

— Мисля, че сега ще го заведе у дома — измърмори унило Уини и стана. — Бавачката няма да остане доволна, когато види какво се е случило със завесата в детската стая.

— Мисля, че е време за чай и сладкиши — каза Юджиния. — Осемгодишните момчета винаги са гладни.

— Не бих могла! Нали не искаш той да седне на хубавите ти столове?

Вярно.

— Заведи го в някое заведение с градина — предложи Юджиния. — Можете да седнете навън, което означава, че Фред няма да предизвика смут.

— Само ако и ти дойдеш.

— Боя се, че не мога. Този следобед имам ангажименти.

Очите на Уини се разшириха.

— О, не! Съжалявам! — Тя бързо стана и грабна чантичката си. — Скъпа моя, ти си ми такава утеха! Изпрати ми учител! — провикна се тя, докато излизаше тичешком.

Юджиния трябваше да се върне към работата си, но вместо това застана до прозореца и се загледа в Уини, която гонеше сина си, все още леко син, около фонтана, където Фред се наслаждаваше на банята си.

Дори през стъклото можеше да чуе крясъците на Мармадюк и смеха на Уини.

Струваше ѝ се, че вдовството би било поносимо, ако съпругът ти ти е оставил дете — част от себе си.

Вратата зад нея се отвори.

— Госпожо, да поканя ли госпожа Сийтън-Ролсби?

— Да — отговори Юджиния и се обърна. — Разбира се.

ГЛАВА 2

По-късно същия следобед

Тиодор Едуард Бракстън Рийв — за близките си приятели Уорд — се изкачи по стъпалата на агенция „Сноу“, като си мислеше колко гувернантки бе накарал да избягат, когато беше момче.

Помнеше съвсем ясно жените с кисели изражения, които влизаха в къщата, както и гърбовете им, когато я напускаха.

Ако баща му и мащехата му не бяха в Швеция, щеше да се отбие в дома им, за да им се извини, дори само задето малките му повереници изглеждаха напълно способни да го надминат и му беше страшно неприятно да се озове от другата страна на барикадата.

Честно казано, неговите природени брат и сестра — Лизи и Отис, — за чието съществуване разбра само преди няколко седмици — бяха големи пакостници. Дяволчета. Умни дяволчета, на чиито чела просто бе изписано „Беля“.

Тяхната гувернантка — гувернантка от агенция „Сноу“ — бе издържала в къщата само четирийсет и осем часа, което със сигурност беше истински рекорд.

Нищо в агенцията не отговаряше на очакванията на Уорд, от якия пазач, който се правеше на лакей, до празната чакалня. Той си представяше, че ще завари цяла тумба жени, насядали наоколо в очакване да ги разпратят по детските стаи на разни домакинства... и смяташе да избере тази, която най-много прилича на полковник от флота.

Помещението обаче приличаше повече на дамски салон, отколкото на чакалня. Беше елегантно обзаведено — от ресните, украсяващи копринените завеси на райета, до позлатените столове. Всъщност беше изискана като всяка от стаите, които бе виждал през целия си живот, прекаран в различните къщи на баща му.

А баща му, лорд Грифин, беше граф.

Е, Сноу сигурно трябваше да си придава важност, ако искаше да убеди хората да плащат безбожните му такси.

Тъй като Уорд трябваше да впечатли Камарата на лордовете с несъществуващите си родителски способности, за да си осигури попечителството над брат си и сестра си — да не говорим и че трябваше да помогне на Отис да навакса, преди да го изпрати в „Итън“ през септември, — беше готов да плати колкото трябва, за да получи първокласна гувернантка.

През една странична врата влезе млада прислужница.

— Дойдох да се срещна с господин Сноу — обърна се към нея Уорд.

Минаха няколко минути, докато изяснят най-съществените факти: че господин Сноу е покойник, че госпожо Сноу е открила агенцията преди няколко години и че никой не може да се срещне с госпожа Сноу без предварителна уговорка.

— Срещите се уговарят седмици предварително — увери го тя най-искрено. — Сега можете да поискате среща, а ние ще ви съобщим, ако случайно ѝ се освободи време по-рано.

— Това не ми върши работа — отговори Уорд и се усмихна, защото в гласа ѝ се появяваше почителна нотка при всяко споменаване на господарката ѝ. — Уволних гувернантката, която ми изпратихте. Трябва ми нова, но имам няколко условия.

Тя зяпна от изненада и изписка:

— Уволнили сте една от нашите гувернантки? Гувернантка на „Сноу“?

Той се залюля на пети и я изчака да спре да пелтечи и да се втурне да съобщи на някого за престъплението му спрямо госпожица Лъмли.

Честно казано, дори с достойния си за съжаление навик постоянно да лее сълзи като ръждясал кран, госпожица Лъмли беше по-добра от много от неговите гувернантки като дете.

Да, но не беше подходяща точно за това място. Наскоро осиротелите полубрат и полусестра на Уорд бяха упорити и особени, най-меко казано.

Трябваше му някоя наистина прекрасна гувернантка. Някоя много специална.

Юджиния не бе помръдвала от писалището си от три часа и все пак купчината писма сякаш почти не се беше смалила.

Тя потисна стенанието си, когато помощничката ѝ Сузан влезе с още една купчина писма.

— Дойдоха този следобед, а господин Рийв моли за среща с теб.

От перото на Юджиния се отрони капка мастило, която се размаза в центъра на отговора ѝ до една обезумяла дама, благословена с близнаци.

— Дявол да го вземе, това е третото писмо, което съсипвам днес! Моля те, би ли повторила?

— Господин Рийв е тук — каза Сузан. — Нали помниш, че преди седмица му изпратихме Пенелъпи Лъмли? Случаят беше спешен.

— Разбира се. Той е оксфордският преподавател, който трябва да отгледа осиротели брат и сестра — спомни си Юджиния.

— Най-вероятно незаконородени, също като него — отбеляза Сузан, облегна се на писалището на Юджиния и се подготви за клюкарстване. — Не само това, но и миналата есен са го изоставили пред олтара. Подозирам, че дамата е разбрала какво ще означава този брак за репутацията ѝ.

— Баща му е граф Грифин — напомни ѝ Юджиния. Не добави, че Рийв е ужасно богат, но и това беше фактор. Агенциите не се издържаха сами.

— Толкова е арогантен, сякаш самият той е граф. Надникнах да го видя и той придоби такова изражение, сякаш целият свят трябва да му се кланя.

Юджиния мислено сви рамене. Жалко, че съчетанието от мъжки полов орган и привилегии водеше до такъв зловещ ефект при момчетата, но това беше положението.

Без подходящата гувернантка те никога не се научаваха да бъдат нормални. Израснала в домакинство, което се гордееше със своята ексцентричност, Юджиния бе яростна застъпничка на ползите от традиционния начин на живот.

Той беше по-добър за самия човек и неизмеримо по-добър за света като цяло.

— Той е ужасно красив, което навярно също има принос — продължи Сузан. — Веднага разбрах, че е свикнал да става на неговата. Макар че — добави със задоволство тя — с дамата, която го е изоставила, не е станало така.

Богат, привилегирован и красив, макар и копеле. От гледна точка на Юджиния това бе рецепта за истинско бедствие. Тя смачка съсипаното писмо и го захвърли.

— Трудно ми е да повярвам, че е имал оплаквания от Пенелъпи.

Някои от гувернантките на Юджиния бяха страховити, дори ужасяващи жени, на които можеше да се разчита да вкарат в правия път и най-безобразно разглезените деца.

Други бяха любящи и сърдечни, идеални за сирачета. Пенелъпи Лъмли беше сладка като захарен бонбон и — Юджиния трябваше да го признае — горе-долу толкова интересна. Но според Юджиния скърбящите деца се нуждаеха от любов, а не от вълнения, а очите на Пенелъпи се бяха замъглили при самата мисъл за две клетничета, захвърлени на грижите на брат, когото не познават.

— Казал на Руби, че я е уволнил — потвърди Сузан. — Получих зацапана от сълзи бележка от Пенелъпи, която го потвърждава.

— Каза ли какво се е случило?

— Имаше зачертани редове, освен това е плакала над нея. Не разбрах почти нищо, освен че споменава за някакви скакалци, макар че може би е имала предвид рояци скакалци, като в Библията.

Това, че в писмото на госпожица Лъмли имаше препратки към Библията, не учуди Юджиния — „Сноу“ бе специализирана в наемането на дъщери на свещеници, тъй като това обстоятелство често водеше до добре възпитани дами, но без никаква зестра.

— Не се сецам в Библията да се споменава дори един скакалец — каза Юджиния.

— Аз няма откъде да знам — усмихна се дяволито Сузан. — Така и не запомних уроците на баща си по религия.

Юджиния се наведе напред и я сръчка.

— Има причина да не те изпращам никъде като гувернантка. Ти ще отприщиш цял рояк скакалци върху всеки, който се опита да те уволни. Предполагам, че ще трябва да го приема, но няма да му дам друга гувернантка.

— Сигурно нервите на Пенелъпи са я надвили — каза Сузан, стана и изтръска полите си.

— Тя има страшно много нерви и затова е толкова превъзбудена.

— Това не е причина да я уволнят — отсеке решително Юджиния. — Тя е чудесна гувернантка и тези деца имат нужда точно

от нея.

Господин Рийв трябваше да е благодарен, че изобщо му бе изпратила някого — превъзбуден или не, — но фактът, че се бе появил в агенцията, загатваше, че не е оценил какъв ценен служител е една гувернантка на „Сноу“.

Майката, на която Юджиния пишеше допреди малко, — а да не говорим за горката Уини — бе една от многото, които я умоляваха за помощ. Господин Рийв получи Пенелъпи само защото децата бяха сирачета.

Агенцията „Сноу“ беше най-елитната от своя вид, прочута с обещанието си да преведе децата „до пълнолетието или брака — което се случи първо“. От гледна точка на Юджиния тази клетва бе обет пред „нейните“ деца. За нея се знаеше, че пази мястото на гувернантката и ѝ плаща заплата с пари на агенцията, дори ако семейството загуби доходите си.

Но ако семейството просто не харесаше гувернантката? Това бе нещо съвсем различно. Юджиния не можеше да си губи времето с разкарване на жени из цяла Англия само защото един досаден мъж смята, че поверениците му заслужават някоя по-добра от Пенелъпи Лъмли.

— Моля, покани го при мен — каза Юджиния, стана от писалището си и се приближи до прозореца, който гледаше към Кавендиш Скуеър.

Всяка година се заричаше, че ще излиза повече на чист въздух и ще се раздвижва, но някак си винаги ставаше така, че дните ѝ биваха понесени от въртележката, която представляваше „Сноу“. Къщата ѝ се намирал само на няколко крачки от агенцията, което означаваше, че често работеше до толкова късно, че след като се прибереше, веднага си лягаше.

— Да поръчам ли чай? — попита Сузан.

— Не — отговори Юджиния. — Смятам бързо да го отпратя и да изляза да се поразходя на площада.

— Не мисля, че ще имаш време — каза Сузан с извинителен тон. — После е херцогиня Вилиърс, а след нея успех да вмъкна лейди Когли.

— Нима има проблем в детската стая на Нейна светлост? Мислех, че Сали Бенифър е много щастлива там.

— Сали се е съгласила да се омъжи за свещеника. Той май се е държал крайно несвещенически, защото сватбата трябва да се състои без забавяне. Следователно на херцогинята ѝ трябва заместничка.

— Има ли дума „несвещенически“?

— Мисля, че няма — отговори Сузан. — Но този човек е заел поста си само преди няколко месеца, така че сигурно се е нахвърлил на Сали като котка на суров дроб. Баща ми не би одобрил.

— Какво ще кажеш да ѝ изпратим Пенелъпи Лъмпи, щом сега е свободна?

— Пенелъпи може да се притесни от необичайния характер на домакинството на Вилиърс — отвърна Сузан със съмнение. Повечето от децата на херцог Вилиърс вече бяха големи, но той отглеждаше шест незаконородени деца под един покрив с трите, родени от неговата херцогиня.

— Мери Тътъл — предложи Юджиния.

Сузан кимна.

— Ще я питам. И ще слушам по време на срещата с Рийв, в случай че твърдението му, че бил джентълмен, не е съвсем вярно. Не мисля, че някога съм го виждала в бална зала.

След няколко злощастни инцидента, при които хора без морални задръжки бяха действали съгласно убеждението си, че жена, която върти бизнес, не може да има морал и с радост ще приеме домогванията им, Юджиния бе пробила дискретна дупка в стената между своя кабинет и този на Сузан. Ако се наложеше, Сузан можеше да изпрати лакея, за да я спаси.

— Не се тревожи — отговори Юджиния. — Ще му разбия главата с ръжена.

Ръжените им бяха увенчани със солидни кръгли месингови дръжки точно по тази причина.

— Всъщност господин Рийв е толкова красив, че жените навярно просто падат в краката му — подсмихна се Сузан. — Ако чуя тупване, когато паднеш на пода, ще ви оставя насаме, обещавам.

Юджиния завъртя очи.

— Може да се унижа пред някоя току-що изпечена поничка, но никога пред мъж.

Сузан излезе и след миг вратата отново се отвори.

— Господин Рийв — оповести Руби.

Мъжът, който влезе в стаята, беше висок, с гъста медно кестенява коса и по-тъмни вежди — с цвят на потъмнял месинг.

Беше висок и слаб, но нещо в начина, по който жакетът прилепваше по мишците му, накара Юджиния да заподозре, че е мускулест. Нещо повече, беше очевидно, че носът му е бил чупен.

Той не беше от типа хора, които обикновено идваха в изисканата приемна на „Сноу“. Излъчването му коренно се различаваше от това на майките, с които Юджиния си имаше работа всеки ден.

Ненадейно осъзна, че го е зяпнала и мислите ѝ са се понесли в посоки, в които не се бяха насочвали от години.

От смъртта на Андрю насам.

Изобщо не я интересуваше как изглеждат бедрата на господин Рийв!

И не биваше да забравя това. За бога, той беше клиент! Но виждаше ли...

Не, не виждаше.

И не искаше да види.

ГЛАВА 3

Уорд влезе в кабинета на госпожа Сноу и закова на място.

Никога не беше виждал гувернантка с коса като огромен облак от червени спирали, прихванат на темето, възхитително закръглена фигура и устни, няколко нюанса по-тъмни от косата. Тези устни бяха сочни, дори еротични, макар че бяха стиснати в недоволна гримаса.

Уорд не обръщаше внимание на облеклото на жените, но си спомняше, че неговите гувернантки винаги се обличаха в сиво и черно, като опърпани врани.

Госпожа Сноу носеше бледожълта рокля, която подчертаваше бюста ѝ. Абсурдно привлекателния ѝ бюст.

Деликатна извивка на челюстта, прав нос... Очите им се срещнаха.

Ето! Това беше погледът, който помнеше от гувернантките от едно време.

Тя беше страшно сърдита, вероятно защото бе уволнил госпожица Лъмли. Под овладяната си външност буквално потръпваше от раздразнение.

Госпожа Сноу определено беше бивша гувернантка, беше го преценила и го беше сметнала за незадоволителен.

Той потисна усмивката си. Гувернантките, които прогони от къщата като момче, също не го харесваха. Беше странно успокоително да осъзнае, че поне един тип жени са абсолютно честни в оценката си за един мъж.

Юджиния си пое дълбоко дъх и залепи усмивка на устните си. Колкото и глупаво да бе постъпил господин Рийв, като уволни една от гувернантките ѝ, той не беше виновен, че тя така се подразни от неочакваното желание, което събуди у нея външният му вид.

Тя тръгна към него, но направи само една крачка, преди дългите му крака да прекосят цялата стая до нея.

— Добър ден, госпожо Сноу.

Той протегна ръка с ленива самоувереност, която Юджиния разпозна.

Естествено, че я разпозна: беше израснала с нея. Това означаваше, че господин Рийв, също като баща ѝ, обикновено се оказва най-интелигентният човек в стаята.

Тя докосна пръстите му. Смяташе веднага да отдръпне ръката си и да направи реверанс. Чарът на „Сноу“ се дължеше в немалка степен на това, че Юджиния бе аристократка. Никой никога не забравяше този факт.

Голямата му ръка се обви около нейната и я разтърси рязко.

Освен когато клиентът не знаеше този факт.

Сега той ѝ кимаше с цялата дистанцирана любезност, с която човек поздравява някой от по-високопоставените членове на персонала. Икономка. Или — да останем на темата — гувернантка.

Досега не беше ѝ хрумвало, че господин Рийв няма да знае коя е тя. Никога не се бяха срещали, но бащите им бяха приятели. Макар че имаше смътен спомен, че той е прекарал много години в чужбина... може би в някой университет?

— Как сте? — попита тя и отдръпна ръката си. Акцентът ѝ обикновено караше и най-самомнителния баща да разбере, че в настоящата обществена йерархия мястото ѝ е на върха.

Господин Рийв обаче сякаш не стигна до подобно прозрение, а огледа кабинета с лениво любопитство.

— Добре, благодаря — отговори той, наведе се и погледна поотблизо една бронзова статуетка на Челини, която стоеше на странична масичка. — Питам се дали не можем да минем направо към въпроса, госпожо Сноу.

Агенцията на Юджиния се намираще в малка, но красиво обзаведена къща в най-модерната част на Лондон. Столовете бяха „Хепълуайт“, а килимът — обюсонски. Тапетите бяха ръчно изрисувани в Париж с изящни, подобни на мрежа шарки във виолетово и небесносиньо.

Помещението беше толкова елегантно, че обстановката помагаше на клиентите, които страдаха от заблудата, че правят услуга на „Сноу“, като търсят гувернантка, бързо да разберат каква е истината. Нещо повече, тя охлаждаше ентусиазма на негодниците, които преследваха било нея, било състоянието ѝ.

Господин Рийв очевидно не беше впечатлен нито от обстановката, нито от собственичката.

— Мога ли да ви предложа чаша чай? — попита Юджиния, забравяйки, че възнамеряваше да го изгони без церемонии.

Той се изправи, обърна се към нея и чистата мъжествена сила на присъствието му премина през тялото ѝ като светкавица.

— Ще съм ви благодарен, ако си спестим формалностите.

Нямаше съмнение: пред нея стоеше онзи рязко срещан клиент, който нямаше представа коя е тя.

Изобщо.

Това ѝ се стори много... вълнуващо.

Примамливостта на агенцията на Юджиния се дължеше на нейния ранг — на това, че се бе родила дъщеря на аристократ и се бе омъжила за друг аристократ. Огромното ѝ наследство също допринасяше за това, но не то, а произходът ѝ позволяваше да я смятат за „ексцентрична“, задето се занимава с бизнес, вместо да я прокудят от висшето общество.

Макар че, честно казано, имаше хора, които смятаха, че е опозорила семейството си. Но дори и те не забравяха, че баща ѝ е маркиз, а покойният ѝ съпруг — син на виконт.

Господин Рийв като че ли вярваше, че тя е гувернантка.

Юджиния с ужас осъзна, че той я смуцава. Това беше направо смешно! Той беше просто поредният клиент, който трябваше да бъде успокоен или поставен на мястото си, в зависимост от оплакването си. Тъй като бе уволнил Пенелъпи, трябваше да бъде поставен на мястото си.

Щеше да бъде любезна, но непоколебима, както винаги. Той съвсем не беше първият родител, на когото отказваше да изпрати гувернантка. И дума не можеше да става да му изпрати втора.

Тя седна и кимна.

— Няма ли да седнете?

Той се отпусна на стола срещу нея.

— Предполагам, вече знаете, че се наложи да уволня госпожица Лъмли. Трябва ми някоя друга.

— Мога ли да знам на какво се дължи неудовлетворението ви?

— Не виждам причина да навлизам в подробности — отговори господин Рийв и забарабани с пръсти по облегалката на стола си. — Тя

е приятна жена, но не е подходяща.

— Госпожица Лъмли не е чаша мляко, което можете да изпратите обратно, защото е пресечено — отсече Юджиния.

— Думата „пресечено“ я описва чудесно. Искам да е ясно, че не ви обвинявам. Нито пък нея. Вината за пресечения характер на госпожица Лъмли със сигурност е на родителите ѝ.

Откога преподавателите в „Оксфорд“ имаха дрезгав глас, който караше една жена да си помисли за... не че Юджиния си мислеше за това, защото не беше така. И все пак навремето учителите ѝ говореха с плавен обработен глас, докато тембърът на господин Рийв определено беше рязък.

— Можете ли да бъдете по-конкретен по отношение на предполагаемите недостатъци на госпожица Лъмли?

— Тя не притежава нито волята, нито съобразителността, които се изискват, за да се справи с брат ми и сестра ми. — По лицето му премина изражение на нетърпение. — Бих могъл да направя изключение, ако Лизи и Отис я обичаха, но те не я обичат. Сигурно ще можете да заделите някоя гувернантка? Разбрах, че при вас работят най-добрите.

— Така е — отговори Юджиния. — Но като правило аз не се занимавам с повторни назначения. Щом не сте доволен от госпожица Лъмли, можете да си потърсите гувернантка другаде. Мога да ви насоча към няколко много добри агенции.

Тези думи биха накарали обикновен клиент да изпадне в паника, но Юджиния започваше да мисли, че господин Рийв не е склонен към паника.

— Бих предпочел вие да ми изпратите нова. — Устните му се извиха в усмивка, която... която.

За миг Юджиния отказа да възприеме факта, че тази усмивка накара сърцето ѝ да забие лудо.

— Господин Рийв, извинявайте, че го казвам, но ми се струва, че не разбирате как функционира агенция „Сноу“.

Звучеше като надута глупачка, но какво можеше да направи? Той като че ли не знаеше нищо нито за нея, нито за агенцията ѝ.

— Подозирам, че сте права.

В погледа му просветна веселост, която неимоверно я подразни, но тя не за пръв път се срещаше с джентълмен, който я подценяваше.

— Моите гувернантки са чудесно обучени и много търсени — каза тя. — Те са важна част от детската стая в най-добрите домакинства. Има родители, които крият децата си в провинцията и се преструват, че те изобщо не съществуват, ако не успея да им намеря гувернантка. — Тя направи пауза, за да подчертае следващите си думи. — Не мога да ви предложа друга от гувернантките си.

Господин Рийв не трепна.

— Навярно все пак ще можете да заделите една? Така и не успяхме да се срещнем, преди да изпратите лампата... Искам да кажа, госпожица Лъмли, но...

— Лампата? — прекъсна го Юджиния.

— Децата не харесаха госпожица Лъмли — каза той с извинителен тон.

— „Лампата“ е крайно неуважителен епитет! — прекъсна го остро Юджиния.

— Сигурен съм, че не са го използвали пред нея.

Според него това май беше достатъчно.

— Но както казвах — продължи той, — предвид факта, че с вас така и не успяхме да се срещнем, преди да изпратите госпожица Лъмли в дома ми, дойдох в Лондон, за да се уверя, че следващата гувернантка ще е по-подходяща. Ще бъда откровен с вас: трябва ми нещо средно между звероукротителка и магьосница.

— Нека оставим настрана факта, че това е невъзможно — искането ви предполага, че аз ще ви се доверя и ще ви изпратя още една от гувернантките си — възрази Юджиния. — Ще се наложи да потърсите своята звероукротителка някъде другаде.

Вместо отговор той я удостои с още една дяволита усмивка — усмивка, която навярно можеше да убеди всяка жена да му даде всичко, което поиска.

— Може ли първо да ви разкажа за децата?

През ума на Юджиния премина мисълта за жената, която го бе изоставила. Просто не можеше да повярва. Навярно е била целомъдрена като ледена висулка, щом бе успяла да стигне до олтара, без да капитулира пред тази усмивка. И все пак нямаше съмнение, че годеницата му бе успяла да го задържи настрана.

Този мъж никога не би оставил една жена да си отиде, след като я е любил — Юджиния беше сигурна в това.

Тя си пое дъх, без да издава звук. Какво, за бога, ѝ ставаше днес? Навярно това, че бе прекарала последните седмици затворена в кабинета, ѝ се отразяваше. Имаше нужда от чист въздух.

— Лизи е деветгодишна — казваше господин Рийв. — Бих я описал като извънредно драматична и с неестествена страст към злоещото.

— Под каква форма се проявява тази страст? — попита Юджиния.

— Първо, носи черен воал.

Юджиния бе слушала за чудатостите на децата години наред, но това беше нещо ново.

— Според мен само вдовиците носят траурни воали — продължи господин Рийв, — но има и друго. Повечето деветгодишни не карат гувернантката си да припада, като правят дисекция на заек на масата в детската стая.

— Дисекция? Тоест, нарязала го е на парчета?

— Точно така. Макар че според мен госпожица Лъмли се притесни повече от опита на Лизи да призове духа на заека — добави господин Рийв, сякаш ставаше въпрос за нещо най-обикновено.

— Разбирам — каза Юджиния. — Доколкото разбирам, не е успяла?

Внезапната усмивка на събеседника ѝ разпали огън в стомаха ѝ.

— Не се появи никакъв призрачен заек, ако това имате предвид. Братът на Лизи, Отис, е на осем и е доста по-обикновен. През есента ще постъпи в „Итън“, но тъй като нито той, нито тя са получили каквото и да било обучение, първо трябва да навакса.

Юджиния още мислеше за призрачни зайци, но сега вниманието ѝ се насочи отново към него.

— Никакво обучение?

Какво? Да не са били отгледани от вълци? В първото си писмо господин Рийв казваше, че му трябва гувернантка, а не вълшебница.

— Никакво формално обучение — поправи се той. — И двамата могат да четат. Струва ми се, че Отис е много добър по математика. Преди няколко дни направи книга за залози в конюшните — истинска.

— За какви залози става въпрос?

— Кой кон ще даде най-много тор. Всички конярчета се разделиха с по няколко монети.

Един джентълмен никога не споменаваше за изпражнения в присъствието на дама, но, разбира се, господин Рийв не я смяташе за дама.

— Докато не се разкри, че Отис е дал на избрания от него кон цял куп моркови посред нощ. Тогава върнахме залозите — добави господин Рийв.

— Чичо ми работи в Речната полиция на Темза — каза Юджиния. — Мога да му възложа да си поговори сериозно с Отис. Брат ви знае ли, че джентълмените никога не приемат пари от конярчетата, колкото и интересен да е облогът?

— Имате право — съгласи се господин Рийв. — Може би трябваше да обясня, че майка ни прекара последните десет години от живота си в трупата на един пътуващ театър.

О, за бога!

Юджиния знаеше — цялото общество го знаеше, — че господин Рийв е незаконороден син на граф. Но информацията, че майка му е актриса, им беше спестена.

Разбереше ли се за майка му, вече нямаше да го канят никъде. Това очевидно не го интересуваше — което обясняваше защо Юджиния никога не го беше срещала и защо той очевидно не беше чувал клюките за овдовялата дама, която е открила агенция за гувернантки.

Всъщност предполагаше, че Рийв е толкова арогантен, че пет пари не дава какво мисли обществото за него.

Не, „арогантен“ предполагаше, че има преувеличена представа за собствените си способности. Юджиния обаче имаше чувството, че той се съпоставя с другите мъже без излишно самомнение.

— Да не би гувернантките на „Сноу“ да обучават само децата на богатите хора и на титулуваните особи? — попита той. В гласа му трепна някаква нотка, от която нервите на Юджиния пламнаха в първична реакция, като заварден от лисица заек.

Тя не беше заек.

Измери го с най-ледения си поглед.

— В никакъв случай. Гувернантките ми работят и в най-нетрадиционните домакинства. Петте деца на херцог Кларънс имат три гувернантки от „Сноу“ в Буши Парк.

Очите му просветнаха развеселено и облакът от опасност, който се излъчваше от него, се разсея.

— Аз съм много по-голям традиционалист от Кларънс. В моята къща няма никаква прекрасна Доротей.

Сърцето ѝ подскочи при това лениво, закачливо споменаване на любовницата на херцога.

— Да не очаквате да ви съчувствам за липсите в дома ви? — Това съвсем не беше подобаващо силен отговор, но не ѝ хрумна нищо друго.

Уорд не биваше да се шегува с една достопочтена бивша гувернантка, но госпожа Сноу беше неустойима. Божурената розовина, избила по бузите ѝ, беше най-хубавото нещо, което виждаше от седмици насам.

А и тя все пак беше вдовица. Уорд никога не флиртуваше с омъжени жени или с членове на домакинството си, но тя не беше част от прислугата му, колкото и да ѝ беше платил за съзливите услуги на Лампата.

— Май не биваше да споменавам за липсата си на компания — каза умиротворително той. Ароматът ѝ бе сладък и неопределим... като къпини. Малки плодчета, които миришеха сладко, но щипеха езика.

— Джентълмените не се оплакват от липсата си на компания. Нито пък, бих могла да добавя, говорят за изпражнения в присъствието на дами.

Той се разсмя отривисто. Тя наистина щипеше!

— Знам какво си мислите, госпожо Сноу. Че аз имам нужда от гувернантка.

— За вас е вече късно — отвърна тя без заобикалки. — Да се върнем към темата: боя се, че и за брат ви и сестра ви също е късно. Как би могъл брат ви да отиде в „Итън“, щом не е получил никакво обучение?

— О, той ще научи всичко необходимо много бързо — увери я Уорд. — И двете деца са забележително интелигентни. — И след кратка пауза уточни неохотно: — Всъщност аз не познавам други деца на тяхната възраст.

Тя му се усмихна... за първи път? И цялото ѝ лице се промени.

Всички кости в тялото на Уорд, включително и тези на най-интимните места — пламнаха. Госпожа Сноу имаше очи, нос, брадичка... всички обикновени черти, които притежаваше всяка жена. Но тази усмивка направи лицето ѝ най-красивото, което някога бе виждал.

Може би чертите ѝ не бяха толкова обикновени.

Червени устни. Порцеланова кожа. Коса с цвета на пламнали есенни листа. Тя говореше и той знаеше, че трябва да слуша, но вместо това...

Какво, по дяволите, правеше?

Едва сдържаше желанието си към една гувернантка, макар и бивша? Беше си загубил ума. Е, тя поне беше вдовица; щеше наистина да се отвори от себе си, ако започнеше да копнее по омъжена жена.

С Миа никога не бе изпитвал такава лудост.

Той се вкопчи в тази мисъл като в спасение.

Всичко беше заради бившата му годеница. Тя го бе отблъснала. И вълната на неимоверно желание сега беше резултат от тази неприятна изненада.

Това обясняваше дивото биене на сърцето му, което отекваше надолу в тялото му, чак до.

Да, в това имаше логика.

Донякъде.

Той обичаше жените и очевидно месеците въздържание по време на годеча с Миа му се бяха отразили. Трябваше да си намери постоянна любовница.

Или може би да си уговори среща с някоя приятна блудница, която щеше да го приеме с готовност. Жена, която очакваше само гвиней и щеше да остане изненадана от удоволствието.

Уорд направи усилие да се върне към настоящето.

— Госпожица Лъмли може да ги научи на всичко, което трябва да знаят — казваше госпожа Сноу. — Тя е чудесна учителка по латински, история и етикет, както и по-важни умения като ръководене на домакинство, игра на тенис и печене на торта.

— Печене на торта ли? — възкликна Уорд. — Защо, за бога, ще ги учи точно на това?

Юджиния гледаше как лицето на господин Рийв изстива до изражението на обиден благородник. Сузан беше права — той

наистина приличаше на граф.

— Мога да ви уверя — заяви той, — че брат ми и сестра ми нямат нужда от кулинарни умения. Като дете имах безброй гувернантки, но никоя от тях не е стъпвала в кухнята.

— Всички деца на „Сноу“ се учат да пекат пандишпанова торта — обясни Юджиния. — Печенето изисква съсредоточаване и прецизност, а освен това крие дори известна доза опасност. Децата много го обичат.

Той ѝ се усмихна кисело.

— Ножове. Огън. Подозирам, че щях да го обожавам.

— Сигурно сте били много непослушно дете — отбеляза Юджиния, макар да знаеше, че не бива.

— Думата, която най-често употребявах по мой адрес, е „проклето“ — осведоми я той.

Този тлеещ огън в очите му трябваше да бъде забранен със закон. През тялото ѝ премина тръпка, леко разтърсване от главата до петите.

От време на време Юджиния виждаше как някой джентълмен завива на ъгъла пред нея и нещо в линията на раменете му или в блясъка на косата му ѝ напомняше за вълнението, което изпита, когато видя съпруга си за първи път.

Сега не виждаше никаква лъскава коса. Господин Рийв имаше буйни кестеняви къдрици, на които очевидно бе отделил само един поглед. Навярно и личен камериер нямаше.

Определено нямаше камериер, поправи се тя, когато погледна към шалчето му, завързано на възел — не като на джентълмен, а както го връзват децата.

— Тортите на „Сноу“ вече са нещо като таен код — каза тя припряно. — Чудесен начин за Лизи и Отис да се приобщят към съучениците си.

Господин Рийв сви рамене.

— Те изобщо не се притесняват за маниерите си и всъщност са удивени, когато някой им направи забележка. Съмнявам се, че способността да пекат торта ще се окаже вълшебен талисман.

— Когато хората са правили едни и същи неща, това ги сближава — каза Юджиния. — При нормални обстоятелства повечето от децата никога вече няма да докоснат кухненски прибори, макар че се надявам да проявяват повече уважение към хората, които работят в кухнята.

Това, което се опитвам да кажа, господин Рийв, е, че според мен трябва да вземете обратно госпожица Лъмли, ако тя се съгласи да се върне.

Той я погледна намръщено.

— Имам двайсет семейства, които чакат за гувернантка — добави тя, — а мисля, че и двамата сме съгласни, че вие не можете да чакате.

— Госпожица Лъмли няма да свърши работа.

— Сменям гувернантки само в краен случай — отсече Юджиния и когато той вдигна вежда, добави: — Например, една гувернантка отиде на особено въздействаща църковна служба в почивния си ден и от този ден нататък заяви, че вече няма да учи децата на танци и френски. Преместих я в едно квакерско семейство.

— Не бих имал нищо против да ми пратите нея — измърмори господин Рийв. — На Лизи и Отис ще им се отрази добре да им припомнят Десетте божии заповеди — най-вече тази да почитат своя по-голям полубрат.

— Която не съществува — изтъкна Юджиния. — Това, което искам да кажа, е, че никой не отхвърля гувернантка на „Сноу“ просто защото не я харесва. „Харесването“ няма никакво значение.

— Сълзите се търкалят от очите ѝ като бълхи от мокро куче — каза господин Рийв с безизразен глас.

Юджиния присви очи.

— Никой при никакви обстоятелства не може да сравнява някоя от моите гувернантки с куче. Или с бълха.

— Брат ми и сестра ми неотдавна загубиха майка си — започна да я увещава той с умолителен поглед, който изобщо не я заблуди. Сузан беше права: беше свикнал да става на неговата и нямаше излишни скрупули за начините, по които го постигаше. — Една ридаеща гувернантка, която припада при най-лекото безпокойство, няма да им е от полза, меко казано.

Юджиния усети тръпка на съмнение.

— Знам, че госпожица Лъмли е доста чувствителна, но не съм и помисляла, че това ще се изрази в постоянен плач.

— Имате думата ми, че точно така стана. Това не дава добър пример на Лизи. Сестричката ми и бездруго е погълната от мисълта за смъртта.

— Не е справедливо да осъждате госпожица Лъмли, задето е припаднала при изкормването на заек. Гледката навярно е много неприятна.

Той сви рамене.

— Всички други успяха да запазят самообладание.

Сега от него се излъчваше предизвикателство, сякаш очакваше Юджиния да порицае сестричката му, но тя не може да сдържи усмивката си.

— Лизи ми се струва много необикновено и интересно дете. Нещо като натурфилософ.

За малко да признае, че като дете се интересуваше от математика, но размисли.

— Сестра ми изгради интересна теория за формирането на костите и циркулацията на кръвта. Абсолютно съм убеден, че греши, но това няма значение.

— Иска ми се да можех... — започна Юджиния, но той я прекъсна. Очевидно бе осъзнал, че ще получи поредния отказ. Лицето му се промени — всяка следа от веселост изчезна, а устните му се стиснаха в тънка линия. Той се наведе напред и я погледна в очите.

— Децата нямат роднини по бащина линия, но баба им по майчина настоява да им стане настойник. Предвид обстоятелствата около моето раждане везните клонят в нейна полза.

— Мили боже! — въздъхна Юджиния.

— Опитала се да свали воала на Лизи и аз намерих сестричката си чак след няколко часа, скрита на тавана. Отис си има домашен любимец, Джарвис, към когото е много привързан, но баба му настоява да го изхвърли.

Юджиния се намръщи.

— Котка или куче могат да бъдат чудесен другар за едно скърбящо дете. Ако желаете, бих могла...

Той отново я прекъсна:

— Джарвис е плъх.

— Плъх — повтори Юджиния немощно. Испитваше ужас от гризачи, откакто като дете едва не умря от треска след ухапване от плъх.

— Ако прогонят Джарвис в конюшните, и Отис ще отиде там — каза господин Рийв. — Аз нямам родителски опит, но смятам, че не

беше добра идея да се опитва да свали със сила воала на Лизи.

Юджиния кимна.

— Баба им е една стара вещица, госпожо Сноу, и вече изрази мнението си, че децата трябва да се приучат с камшик на благоприличие. Няма значение дали говори сериозно: тя не е подходящ настойник за деца, които в разстояние на няколко години са загубили и майка си, и баща си.

— Доводите ви са много убедителни — съгласи се Юджиния и добави: — Нито една от моите гувернантки при никакви обстоятелства не прибегва до телесни наказания.

— Трябва ми гувернантка — заяви той. Погледът му още бе прикован в нейния със сила, която разклащаше самообладанието ѝ. — Когато подписахте договора и ми дадохте госпожица Лъмли, вие ми обещахте точно това. Една жена, която постоянно лее сълзи, не може да убеди Камарата на лордовете, че моят дом е подходящо място, в което да растат Лизи и Отис. Трябва ми гувернантка с кураж. Някоя, която може да се противопостави на баба им по време на посещенията ѝ.

Господин Рийв имаше право.

— Мислех, че Пенелъпи Лъмли ще бъде подходяща, защото е любяща и е чудесен модел за традиционно поведение — обясни Юджиния. — Сега разбирам, че при тези обстоятелства не е била идеален избор. Ще ви намеря нова. — Тя се поколеба. — Има ли още нещо, което трябва да знам за децата? Те са на осем и девет години, нали така?

— Да.

— Може би ще ми кажете повече за воала?

— Черна дантела. Пада по раменете на Лизи. Сваля го само при хранене и дисекции.

Юджиния изпита неочаквана болка, когато си спомни колко много бе копняла за майка, когато беше малко момиченце.

— Майка ѝ сигурно много ѝ липсва — каза тихо тя.

— Така изглежда — съгласи се господин Рийв.

Отговорът ѝ се стори странен, но нямаше време за по-нататъшни въпроси — имаше чувството, че херцогиня Вилиърс вече е пристигнала за срещата им. Човек не можеше да кара една херцогиня да чака.

— Ще положа всички усилия да ви намеря нова гувернантка — увери го тя и му протегна ръка. — Най-късно до три дни.

Той стисна ръката ѝ кратко и енергично.

— Наистина го оценявам, госпожо Сноу. Ще дойда пак в понеделник.

ГЛАВА 4

Два дни по-късно, малко след свечеряване

Юджиния се загледа в предложението за реклама на агенцията, което Сузан бе тръснала на писалището. Най-отгоре, доста претенциозно, бяха изписани думите: „СНОУ“... „С КРАЛСКА ПРЕПОРЪКА“.

Под тях един художник бе нарисувал профила на Юджиния — извънредно претенциозно.

Доста приличаше на оригинала, макар че камериерката ѝ нямаше да разпознае този кок шиньон. Юджиния леко докосна косата си, просто за да се увери, че разпуснатите ѝ къдрици не са се преобразили в прическа от охлюви, като на някоя Медуза, превърнала се в гувернантка.

— „Лейдис Мегазин“ очакват одобрението ти — каза Сузан. — И следобедната поща пристигна.

Тя я остави върху сутрешната, която все още беше недокосната.

Най-отдолу на рекламата, под портрета на Юджиния, изпаднала в екстаз майка бе вдигнала ръце към небето. „О, КАКВА РАДОСТ! МИЛАТА МИ ДЪЩЕРЯ СЕ ОМЪЖВА ЗА ЛОРД!“

— Това госпожа Гифтън-Джайлс ли трябва да е? — попита Юджиния. — Защото не мисля, че ще ѝ хареса да се види в списанието.

— В никакъв случай! Тази дама представлява всички наши щастливи майки.

— Поне тези, чиито дъщери се омъжиха за лордове — поправи я Юджиния. — Това няма ли да създаде нереалистични очаквания?

— Само миналия сезон момичета, за чието възпитание отговаряхме, станаха новите лейди Бартоломю, лейди Фестърс и лейди Мотроуз. Всички знаят, че нашите гувернантки дават на момичетата по-добър старт от останалите.

Юджиния бутна рекламата към другия край на писалището си.

— Май ще свърши работа.

Беше ѝ ужасно неприятно, че използват образа ѝ, но истината беше, че положението ѝ на вдовица на лорд бе в основата на успеха на агенцията.

Сърцето ѝ внезапно подскочи. Как бе възможно тя да е вдовица? Дори след седем години все още ѝ се струваше невъзможно. Андрю сигурно всеки момент щеше да влезе през тази врата...

— Женевив Бел се съгласи да отиде при херцогиня Вилиърс, макар че ще трябва да изчакат един месец, тъй като е в Бат при възрастната си леля — прекъсна мислите ѝ Сузан. — Алития Мидж ще постъпи при господин Рийв в Оксфорд, но само ако се съгласи да ѝ плаща допълнителна сума всеки месец заради преместването до началото на есенния срок, когато брат му замине за „Итън“.

— Чудесно — каза Юджиния и насочи мислите си към настоящето.

— Ще изпратя бележка по пощата на господин Рийв да ни посети при първа възможност — каза Сузан. — Или предпочиташ направо да изпратя куриер?

— Второто — каза Юджиния. — За негова сметка.

Необикновеното привличане, което изпитваше към господин Рийв, положително се дължеше на изтощение. Той просто беше влязъл в стаята с онова пламъче в очите и тя се почувства малко замаяна.

Беше съвсем естествено да е леко притеснена при мисълта, че ще го види пак. Щеше да се държи спокойно, хладно и професионално.

— Добре — отговори Сузан. — Време е за шери.

Тя тръгна към другия край на стаята. През последните години си бяха създали навика да изпиват по чашка вино в края на деня.

Невинаги беше лесно да решат коя гувернантка в коя къща да изпратят, както и да отговорят навреме на умолителните писма, в които същите гувернантки седмица по-късно искаха съвет. Всяка от тях можеше да се справи с често подмокряне на леглото, но какво да предприемат, например, за момче, което обича да пикае по стените?

Агенцията „Сноу“ — с други думи, Сузан и Юджиния — трябваше да им помогнат. (В този случай изпиха две чаши шери, преди да решат, че едната от стените на детската стая може да бъде временно пожертвана, докато момчето не бъде подмамено към гърнето.)

— Мислех си — каза Сузан, след като се настаниха пред отворените френски прозорци към градината зад къщата — колко е

странно, че сме такива добри приятелки.

— На мен изобщо не ми се струва странно — отговори Юджиния.

— Моят баща беше джентълмен, но ти... ти си аристократка.

Юджиния сви рамене.

— Забравяш, че баща ми е лорд Стрейндж, или поне беше, преди да го направят маркиз на Бродам. Той определено живееше така, както подсказваше името на първата му титла.

— Е, ние с теб наистина сме приятелки, така че това ни дава право да си казваме неприятните истини, защото така постъпват приятелите.

— Нямам желание да чувам каквито и да било истини — отговори веднага Юджиния. Нямаше и нужда да ги чува. Всички ѝ повтаряха една истина отново и отново. Най-вероятно и Сузан бе преминала в лагера на врага.

Всички искаха от нея да забрави съпруга си, да забрави Андрю.

— Остави го да си отиде — каза мащехата ѝ, Хариет, при последното си посещение в Лондон, сякаш Андрю чакаше зад ъгъла и от Юджиния зависеше да го изпрати на почивка на някое място с потопъл климат.

— Не си прави труда — каза сега Юджиния. — Знам какво ще кажеш. От шест години насам баща ми и мащехата ми не правят нищо друго, освен да ми изпращат мъже. Понякога си мисля, че Хариет отваря лондонската къща по една-единствена причина: да ме запознава с нови рояци възможни съпрузи.

— Тя ти мисли доброто. Нали не искаш да останеш сама до края на живота си? — попита Сузан и отпи от шерито си. — Това ли е бутилката, която ни изпрати госпожа Селфридж? Ябълковият привкус е прекрасен.

— Най-вероятно — отговори Юджиния незаинтересовано. Доволните клиенти винаги им изпращаха малки подаръци в знак на благодарност. — Приятно ми е да живея сама.

— Самотно е.

— Всъщност не е.

Сузан ѝ хвърли бърз поглед.

— Не ми казвай, че си имаш любовник, за когото не подозирам, защото по една случайност знам, че прекарваш в този кабинет всеки

един момент, в който не си в леглото.

— Може би си имам другар в леглото — отговори дръзко Юджиния. Главата ѝ се бе замаяла от виното и се чувстваше приятно лекомислена.

Сузан изсумтя.

— Това дори няма да го удостоя с отговор. През последния сезон си била само на две или три събития.

— Всички, с които танцувам, се оплакват от децата си — призна Юджиния. — Единственият мъж, когото бих могла да харесам, е херцог Вилиърс, а той е на възрастта на баща ми. Да не говорим, че е щастливо женен.

— Негова светлост е изключително привлекателен — съгласи се Сузан. — Всеки път, когато танцувам с него, коленете ми омекват.

— Като се замисля — каза Юджиния, — Вилиърс сигурно е доволен, че Сали се е влюбила в свещеника. Оплакваше се, че дъщерите му били толкова разглезени, че трябвало да се качат на летящо прасе, за да стигнат до конюшните, за да изведат понитата да се поразтъпчат.

— Това са глупости — измърмори Сали. — Негова светлост придобива онова саркастично изражение, защото не може да се насили да каже колко безумно признателен е на Сали. Искане ми се да можем да срещна мъж като Вилиърс, но двайсет години по-млад.

— Намери си някой по-весел — предложи Юджиния. — Андрю ме караше да се смея, но не мога да си представя как Вилиърс разказва на съпругата си неприлична шега. Ти можеш ли?

— В никакъв случай. Но коя жена би обърнала внимание на това, ако съпругът ѝ я гледа така, както Вилиърс гледа своята херцогиня — сякаш е готов да даде живота си за нея?

Юджиния въздъхна.

— Андрю ме гледаше така.

„И даде живота си за мен“ — довърши тя наум.

— Съжалявам за смъртта му, Юджиния, но наистина ли смяташ да останеш сама до края на живота си в памет на изпълнените с любов погледи на съпруга ти и умението му да разказва груби шеги?

— Просто ми е необходимо повече време, за да преодолеем смъртта му.

Всички други вдовици скърбяха година, може би две. Но седем години по-късно тя все още сънуваше покойния си съпруг.

Освен снощи, когато я навести един крайно неприличен сън с господин Рийв — сън, който не означаваше нищо и който Юджиния възнамеряваше да забрави незабавно.

— Ти си много вярна по природа — каза Сузан. — Господин Сноу е имал късмет, че се е оженил за теб. Но щеше ли да иска да скърбиш за него до края на живота си?

— Откъде мога да знам? — попита безпомощно Юджиния. — Караш всичко да звучи толкова лесно, Сузан — ти и Хариет, та дори и татко. Аз си мислех... отначало след смъртта на Андрю ме спохождаха ужасни мисли.

Сузан размърда пръстите на краката си.

— Би било извънредно глупаво да се самоубиеш от любов. Винаги съм смятала Жулиета за нелепа.

— Не съм съгласна. Била е много млада, а такава скръб. — Юджиния се постара да запази гласа си спокоен все едно си наред буря, която ти отнема всичко: всичките ти желания и мечти, дрехите ти, надеждите ти, бъдещето ти. Всичко изчезва.

— Съжалявам, че ти се е случило — каза Сузан. — Но това не ти е отнело всичко. Теб не те е понесла бурята, ти не си паднала от скалата. А и си била по-голяма, не на тринайсет години като Жулиета. Остават ти още петдесет години живот, ако не и повече. Петдесет — повтори тя и изгледа многозначително Юджиния. — Сама.

— Ти си на моята възраст, а не си отдавала сърцето си дори веднъж, камо ли два пъти!

Сузан извърна глава и я погледна в очите.

— Откъде знаеш?

Това, че една жена никога не се е омъжвала, съвсем не означаваше, че никога не е била влюбена. Юджиния го знаеше.

За бога, тя бе израсла в къща, пословична с увеселенията, на които идваха актриси със съмнителна репутация, танцьорки от операта и куртизанки. Дамите — използваше тази дума в много широк смисъл — винаги бяха влюбени в някого и рядко някой се замисляше за брак.

— Време е да помислиш за втори съпруг — каза Сузан.

— Знаеш ли какво ще се случи, ако се омъжа повторно? — попита Юджиния и отпи още една солидна глътка шери, което прогори

огнена следа в гърлото ѝ.

— Ще идваш на работа с усмивка и сенки под очите?

— Сузан!

Сузан вдигна рамене без капка разкаяние.

— В мига, в който обърна гръб на олтара, съпругът ми ще получи „Сноу“. Ще получи наследството от майка ми, зестрата, която ми даде баща ми, и издръжката от Андрю. Ще получи къщата, която Андрю купи, когато се оженихме.

— Да, но...

— Няма никакво „но“. Една жена няма юридическо право над собственото си имущество. Не съм превърнала тази агенция в най-добрата в цяла Англия само за да я дам на един мъж за играчка — за да може да я продаде, стига да реши!

Установи, че гласът ѝ се е извисил яростно.

Сузан допи чашата си и я остави.

— Добре.

— Какво „добре“?

— Не искаш да се омъжваш повторно.

— Трябва да признаеш, че имам солидни основания.

— Мисълта някой мъж да се разпорежда в „Сноу“ не ми харесва.

Но това означава ли, че ще живееш завинаги сама? Че ще бъдеш завинаги сама?

— Доколкото разбирам, не говориш за нашето приятелство — каза сухо Юджиния.

— Не.

— Ами ти? — попита Юджиния. — Ти не си имала дори един съпруг. Цял куп мъже с радост биха се оженили за теб и не ми казвай, че нямаш зестра. Аз ти плащам и работиш за мен от години. Зестрата ти сигурно е по-голяма от именията на много хора.

Сузан поклати глава.

— Никога не съм срещала мъж, който поне малко да прилича на херцог Вилиърс, а дори да го срещна, съм твърде дебела за сегашната мода.

— Не си. Много си привлекателна и подходящият мъж ще обожава всяка една от извивките ти.

Помощничката ѝ само махна пренебрежително с ръка.

— Значи не искаш да се омъжваш. Но тогава знаеш какво означава това, нали?

— Не — отговори внимателно Юджиния.

— Трябва да си намериш любовник! — оповести Сузан. — Дискретно, за да не накърниш репутацията на „Сноу“. Не можеш да продължаваш така, Юджиния — да работиш ден и нощ! Човек не може да живее по този начин.

— Защо си нарочила точно мен! — възропта Юджиния. — Ти работиш не по-малко усилено от мен и не ми казвай, че в леглото ти има мъж, защото няма да повярвам!

— Не мога — въздъхна Сузан. — Баща ми е свещеник и съм девствена... тези две неща ми висят като воденични камъни на врата, дори и да искам да скоча в леглото с някой красив мъж. Но ти си свободна, Юджиния.

— Свободна ли?

Никога не бе мислила за положението си по този начин.

— Нямаш нито съпруг, нито деца и репутацията ти е безупречна. Можеш да си доставяш удоволствия.

— Предполагам, че... — започна Юджиния.

— Или това, или ще повехнеш и ще се превърнеш в скучновата жена, която никога не изпитва никакви удоволствия — каза Сузан.

— Ще помисля — каза Юджиния за свое учудване. Но дълбоко в себе си знаеше, че нещо трябва да се промени. Предизвикателството да направи „Сноу“ успешна се бе оказало забележително разсейващо.

Сега обаче нейната агенция бе най-добрата в цял Лондон.

Трябваше й ново предизвикателство.

Но все пак беше сигурна, че може да влезе в някоя бална зала и спокойно да избира измежду всички необвързани мъже.

Що за предизвикателство беше това?

ГЛАВА 5

По-късно същата нощ

Фокс Хаус

Уийтли, близо до Оксфорд

Уорд остави перото и се прозя. Цял ден и половината нощ бе работил по приспособяването на парен двигател в машината за навиване на хартия без прекъсване, която положи основите на богатството му.

Чу скърцане някъде във вътрешността на къщата, сякаш тя се отърсваше от горещината на изминалия необичайно топъл пролетен ден.

Едно по-различно скърцане го накара да се отпрати към вратата на библиотеката.

— В кухнята ли отиваш? — обърна се той към тъничкия бял призрак, който слизаше по стълбата.

— Не — отговори сестричката му Лизи с търпението на човек, обясняващ очевидното. — Това не е задното стълбище, нали така?

Уорд отвори вратата още по-широко и се отдръпна. Като дете бе прекарал много безсънни нощи, бродейки из огромната къща на баща си; брат му и сестра му, изглежда, притежаваха същата склонност. Лягаха си навреме и заспиваха дълбоко... за известно време. Тази нощ той не беше виждал Отис, но снощи братчето му прекара няколко часа в библиотеката, работеше върху капана за мишки, който майстореше.

— Дойдох да говоря с теб — каза спокойно Лизи, мина покрай него и влезе в библиотеката.

— Мога ли да кажа колко се радвам, че те виждам без воала?

Незакрита от воала, Лизи обещаваще да стане същата красавица като майка им, лейди Лизет. Разбира се, това не означаваше, че сестричката му ще е луда за връзване. Като майка им.

— Майка винаги казваше, че не е уместно да се обсъжда стилът на обличане на една дама, особено ако е донякъде оригинален.

— Нямахте да го носиш, ако не искаше да привличаш внимание — каза Уорд, докато вървеше след нея към дивана.

— Нося го, защото не виждам причина да показвам лицето си пред целия свят. И монахините мислят така.

— Според мен носят воал, защото са невести на Христа.

— Воалът е полезен — настоя Лизи. — Ами ако реша да гледам пчели, например? Във всеки случай трябва да говоря с теб за нещо важно.

— Да?

— Реших, че трябва да се ожениш.

— Бих предпочел да не го правя — отговори Уорд. Беше решил да бъде честен в отношенията си с децата, или поне да не ги лъже направо. Доколкото си спомняше, лейди Лизет притежаваше изключителна способност да преиначава истината. Смяташе, че един по-различен подход ще се отрази добре на Отис и Лизи.

— На Отис му трябва майка.

Отис не беше единственият, който щеше да се повлияе благотворно от женско присъствие в къщата — Лизи беше само година по-голяма от брат си. Рийв се зачуди дали да спомене мащехата си, но ако Лизи решише, че той смята да се отърве от тях, като ги стовари на прага на баща си?

Като нежелани кутрета.

Това нямаше да се случи.

— Според мен хората не бива да се женят по практични причини — каза той.

— А кои причини са непрактични?

— Любовта.

— Разбирам — каза след миг Лизи. — Лесно е човек да сбърка. Едно от момчетата в конюшните казало на Отис, че годеницата ти те е изритала в топките. Не е било хубаво от нейна страна.

— Това не е съвсем вярно — отговори Уорд и добави: — Дамите никога не споменават за топки.

Лизи сви рамене.

— Не е възпитано човек да прибегва до насилие. Добре че не си се оженил за нея.

— И аз така мисля — съгласи се Уорд и се запита дали ще й даде лош пример, ако стане и се нагълта с бренди направо от гарафата.

— Надявам се тя да си счупи крака — продължи Лизи. — Мога да ти помогна.

— Да й счупя крака ли?

— Не, да си намериш съпруга.

— Наистина го оценявам — отвърна Уорд със сериозен тон. — Но се надявам, че ще се справим и сами — с помощта на гувернантка, разбира се.

— Ако се ожениш, това ще убеди Отис, че няма да умреш сам. Само ти ни остана, нали разбираш. Ние нямаме други роднини.

Пак се връщаха към смъртта. По някакъв начин винаги се връщаха там. Снощи проведоха дълга дискусия по въпроса дали тигрите имат отделен рай, където им осигуряват газели за закуска, или ще трябва да постят.

Лизи изрази мнение, че ако не позволяват на тигрите да ядат, мястото няма да бъде истински рай. Темата беше сложна и Уорд не можеше да каже, че наистина я разбира. Повече го тревожеше друго: беше очевидно, че Лизи не мисли само и единствено за тигърския рай.

Сега обаче се изразяваше по-конкретно.

— Аз не съм сам — увери я той. — Нали помниш, че ти разказах за мащехата си и за баща си, и за другите си братя и сестри? Ще те запозная с тях веднага щом се върнат от Швеция. И разбира се, имаме и баба.

— Не харесвам баба — осведоми го тя с равен глас.

— Семейството ми ще се върне в Лондон след три месеца. — Не че ги броеше. — Снощи не създадохме ли правило, че поне една седмица няма да говорим за смъртта?

— Аз не го смятам за правило — възрази Лизи. — По-скоро за предложение.

Ето това беше проблемът. У семейството му имаше нещо, което превръщаше правилата в обикновени предложения.

— Надявам се утре да се върна с нова гувернантка.

— Лампата имаше добро сърце — каза Лизи, сякаш обсъждаше наскоро починала позната. — Просто имаше склонност да не забелязва важните неща заради маловажните.

Уорд изпита смущаващото чувство, че светът се е изкривил: преди Лизи да дойде в къщата му, винаги бе разбирал изреченията на правилен английски.

— Какви важни неща? — попита той.

— Много се разстрои от системата за залози на Отис, а можеше да я види като пример за находчивост или дори изобретателност.

— Госпожица Лъмли я възприе като морална грешка.

— Ето това е маловажното. Можеше да погледне на случилото се в по-широк смисъл и да види, че Отис се страхува, затова трупа пари под възглавницата си.

Уорд не каза нищо.

Тъй като рядко му се случваше инстинктивно да разбере какво трябва да направи, в малкото случаи, в които инстинктът му се обаждаше, се опитваше да му се подчинява. Той посегна, придърпа сестричката си през дивана и я прегърна. За миг тя се вцепени, после тъничкото ѝ кокалесто телце се наклони към него.

— Как мислиш, можеш ли да кажеш на брат си, че след като говорим за големи неща, моето състояние е наистина много голямо? И че вече съм променил завещанието си и вие двамата ще наследите всичко?

В стаята се възцари абсолютна тишина, Лизи мислеше.

След известно време Уорд погледна надолу и видя, че е заспала. Тъмните ѝ мигли не потрепваха върху бледата ѝ кожа. За миг той остана загледан в нея, защото рядко я виждаше без проклетия воал.

Лизи обещаваше да стане голяма красавица. Сега обаче беше прекалено слаба, а лицето ѝ бе твърде изопнато, дори в съня.

Гневът беше разбираем отговор на живота с майка като тяхната — по всеобща преценка ужасна. Просто след смъртта на въпросната дама този гняв нямаше накъде да се насочи.

Уорд взе Лизи на ръце и я занесе на горния етаж. Отис се бе промъкнал в леглото ѝ и Уорд внимателно я положи до него. Загледа ги как се наместват в тясното легло, сякаш бяха спали един до друг цял живот.

Във фургона на един пътуващ театър сигурно не бе имало много място.

Той придърпа одеялото до брадичките им. Една майка — една истинска майка — щеше да ги целуне. Знаеше, че е така, защото от деня, в който баща му се ожени за мащехата му, Робърта започна да идва в стаята му, за да го целуне за лека нощ.

Помнеше, че не му харесваше. Или поне тогава се оплакваше.

Наведе се и целуна Лизи и Отис.

ГЛАВА 6

Понеделник, 20 април

Агенция „Сноу“

Уорд пристигна на Кавендиш Скуеър половин час по-рано, но прислужницата му съобщи, че ще трябва да почака, тъй като госпожа Сноу е заета.

След десет минути вече се чувстваше като диво животно, затворено в магазин за порцелан. Току-що беше прекарал пет часа в карета и последното, което искаше, беше да стои седнал. Започна да крачи неспокойно из чакалнята. Струваше му се, че изящните мебели в златно и розово се приближават към него като ръмжащи кучета, които искат да се облекчат върху ботушите му.

Стисна зъби. Проклет да е, ако си тръгне само защото помещението бе задушно и тясно. Това усещане беше просто една от противните последици от времето, прекарано в най-ужасния затвор във Великобритания.

Ако трябваше да живее сред тази по дамски претрупана обстановка, щеше да полудее — основателна причина да се радва, че с годежа му така и не се получи. Беше много по-лесно да намери нова гувернантка, отколкото съпруга.

Трябваше само да убеди госпожа Сноу да му даде заместничка на гувернантката. Но да намери заместничка на годеницата си? Която, между другото, бе щастливо омъжена за един херцог?

Това нямаше да е толкова лесно.

Но да се върнем на темата: провалът на годежа му пределно ясно му показва колко малко разбира жените. Навремето наистина вярваше, че с Миа са влюбени.

От дистанцията на времето би било по-точно да се каже, че е заблуждавал сам себе си. Още стискаше несъзнателно зъби при спомена за месеците, в които бе ухаждал Миа. Как нежно я придумваше да го целуне, как никога не я докосна неподобаващо, как овладяваше нетърпението да я направи своя.

Докато в нощта преди сватбата един неин роднина не го хвърли в затвора. След две седмици успя да избяга, но годеницата му вече се бе омъжила за херцог Пиндар.

Когато, както се оказа, обичаше от съвсем млада.

Ура за Негова светлост!

Уорд бе убедил сам себе си да повярва на захаросаните приказки за взаимните им чувства, когато Миа всъщност въздишаше по друг мъж.

Когато прислужницата се върна, Уорд вече бе стигнал до същото заключение, както предишната вечер: щеше да използва срещу бабата на децата — своята баба — всички оръжия, с които разполагаше, но нямаше да се ожени.

Не, не беше вярно. Стига да пожелаеше, можеше да заплаши благородната вдовица с публично описание на единственото посещение, което бе направил на дъщеря ѝ, лейди Лизет, като момче. Камарата на лордовете с удоволствие щеше да изслуша всички подробности за лудостта на Лизет.

Само че отказваше да го направи. Луда или не, Лизет му беше майка и той ѝ дължеше уважение.

Уорд влезе в кабинета на госпожа Сноу раздразнителен като гладен тигър, който броди из високата трева. Ако имаше опашка, щеше да я мята яростно.

Тя го чакаше до същите столове, на които седяха миналия път. Слънчевата светлина, която нахлуваше през прозорците, очертаваше елегантната ѝ фигура. Пищната ѝ червеникавозлатиста коса бе събрана на темето в елегантна прическа, която просто предизвикваше мъжа да започне да вади фуркетите и да ги хвърля на земята.

Ненадейно Уорд се почувства по-добре. Напрежението в гърба му се стопи. Нищо чудно, че нейната агенция беше най-добрата — човек инстинктивно усещаше, че тази жена, с цялата си овладяна енергия и ярка интелигентност, може да разреши всеки проблем.

Тя се приближи, протегна ръка и стисна неговата.

— Добър ден, господин Рийв. Как сте? Как са Лизи и Отис?

— Преживяхме някак последните няколко дни, госпожо Сноу. Мога ли да се надявам, че сте ни намерили гувернантка?

Госпожа Сноу кимна.

— Мисля, че ви намерих. Казва се Алития Мидж. Трудно ми е да си представя госпожица Мидж разплакана по каквато и да било причина. И нещо също толкова важно: тя е в състояние да подготви Отис за есенния срок.

Взе от писалището си сноп документи и го поведе към един стол.

— Моля, прочетете договора. Не бързайте. С удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси.

Той седна, но не прочете документа.

— Различава ли се от договора за госпожица Лъмли?

— Да. Заплатата на госпожица Мидж е значително по-висока от тази на госпожица Лъмли, тъй като госпожица Мидж не само има голям опит, но и ще трябва да положи големи усилия, за да подготви брат ви така, че да може да постъпи в „Итън“ през септември.

— Съгласен съм — каза господин Рийв и набързо прелисти първите няколко страници.

— Споразумението също така ѝ позволява да разполага с повече свободно време от другите гувернантки.

— Агенцията не иска по-висока такса, така ли? — попита той, когато погледна последната страница.

Госпожа Сноу поклати глава.

— Моята такса винаги е една и съща, независимо от ситуацията. Ние не просто намираме място на гувернантките — ние ги подкрепяме по време на престоя им при семействата. Някои имат нужда от повече помощ, а други — от никаква. Нещата се балансират.

— Звучи логично.

— На плещите на гувернантките лежи отговорността за домакинството и децата в него, затова определям заплатите им според личното си мнение за сложността на всяка конкретна позиция. Госпожица Лъмли бе натоварена с отговорността за две крехки, мили сирачета, които имат нужда от нежност и спокойствие. И беше много подходяща точно за тази задача.

Госпожа Сноу умееше да казва нещата в прав текст, макар че в очите ѝ блестеше веселост. Уорд подозираше, че ако беше присъствала на призоваването на заешкия дух, нямаше да се свлече в несвяст, а да се разсмее с пълно гърло.

— Лизи и Отис не са нито мили, нито крехки — съгласи се той.
— Не мога да оспоря преценката ви, че госпожица Мидж заслужава

специални условия.

Тя се усмихна.

— Децата са извадили късмет, че вие сте техен настойник.

— Не бих го нарекъл късмет — отговори Уорд и в гласа му се прокрадна сурова нотка. — Между смъртта на майка ни и пристигането на трупата в къщата ми са изминали три месеца. Актьорите буквално стовариха децата на прага ми. Дотогава дори не подозирах за съществуването им.

Не добави, че се съмнява доколко майка му е обичала децата си и дали се е държала добре с тях.

Досега Юджиния си мислеше, че очите на господин Рийв са кафяви, но сега бяха потъмнели като обгорен кехлибар.

Което нямаше никакво значение.

— Мога ли да попитам как е умряла майка ви?

— Според децата се оплакала от болка в белите дробове и след два дни умряла. Надраскала бележка до мен, че трябва да се грижа за тях, и приложила към нея завещанието на съпруга си, в което се казва същото. И казала на директора на трупата да ги остави при мен, когато минат през Оксфорд.

В стомаха на Юджиния се разгоря кълбо от гняв, но не можеше да обвинява господин Рийв за недостатъците на майка му.

— Бащата на децата... — подхвана тя, направи пауза и добави деликатно: — Разбирам, че и той е починал. Вие познавахте ли го?

— Да — отговори той с каменно изражение.

— За Лизи и Отис ще бъде трудно да навлязат в обществото, предвид нетрадиционните обстоятелства около раждането им.

Това беше меко казано. Господин Рийв бе незаконороден и изглежда, брат му и сестра му се намираха в същото незавидно положение. Благодарение на изключителното си богатство, както и на факта, че е син на граф, той щеше да бъде благосклонно приет навсякъде. Но братчето и сестричката му нямаше да имат този късмет. На Отис щеше да му бъде трудно в „Итън“, а възможността Лизи да се омъжи за изгодна партия просто не съществуваше.

Господин Рийв се прокашля.

— Както може би знаете, виконт Дарси почина преди почти две години — каза той мрачно. — С майка ми бяха женени.

Юджиния зяпна от изумление.

Виконт Дарси?

Покойният лорд Дарси се бе прочул с това, че на петнайсет години избяга от къщи с много по-възрастна от него жена. Дъщеря на херцог. Дватамата изчезнаха безследно и никой не чу нищо за него допреди около година, когато се разнесе новината за смъртта му.

Последва поредица от неприятни — макар и омагьосващи — разкрития за изкусителката, която го бе подмамила да напусне дома си. Майка му горчиво я обвиняваше за смъртта на Дарси и не се стесняваше да сподели мнението си с всички в обществото.

— Лорд Дарси! Вашата майка... това означава, че майката на децата...

Той стисна зъби.

— Лейди Лизет Елис, дъщеря на четвъртия херцог на Гилнер. За разлика от мен, Лизи и Отис са законородени, макар че бракът в Гретна Грийн при никакви обстоятелства не може да се счита за нещо обичайно.

Виж ти!

Това променяше всичко.

Всъщност наистина ли го променяше? Лизи и Отис бяха деца на жена, прочута с това, че — да си го кажем направо — е абсолютно смахната. Юджиния не знаеше, че лейди Лизет е прекарала десет години с пътуваща театрална труппа, но фактът, че бе прельстила непълнолетно момче, беше трескаво обсъждан от всички.

Все пак тогава лейди Лизет беше над трийсетгодишна, а лорд Дарси — два пъти по-млад от нея. Обществото не спря да говори за това месеци наред.

— Съжалявам — каза тя с леко закъснение.

— Разбира се, самоличността на майка ни ще стане обществено достояние, когато децата бъдат представени в обществото. Предполагам, че е прекалено да се надявам, че може да остане в тайна.

— Изненадана съм, че никой не е познал лейди Лизет на сцената.

— Питам децата за това. Явно си е боядисвала косата черна и винаги е носела силен грим.

Юджиния изпита абсурдното желание да заличи от лицето му тази мрачна безнадеждност, но истината си беше истина. Лейди Лизет е била омагьосваща, но по ужасен начин. Никой не би искал да му е роднина.

— Когато децата пристигнаха, подадох оставка в „Оксфорд“ — продължи господин Рийв с равен глас. — Университетът има строги морални правила, а вече си бяха затворили очите за обстоятелствата около връзката на родителите ми. Описанието на майка ми в най-четените вестници като жена без всякакъв морал щеше да бъде последната капка.

— Няма да кажа на никого — увери го тя.

— Благодаря ви, госпожо Сноу. Жена с връзки като вашите може да разпространява клюки дори без да прекрива прага на „Алмак“^[1]. Лично аз никога не съм бил там.

Юджиния беше ходила.

Многократно.

— Предполагам, че знаете за общата зала. Вие сте изискана като истинска аристократка. Не искам да звуча снизходително.

— Благодаря за комплимента — отговори Юджиния и си напомни, че трябва да разкаже за случката на баща си, маркиза. Той щеше да избухне в смях, когато чуеше, че дъщеря му е изискана като истинска аристократка.

Тя се прокашля леко.

— Навярно вече сте мислили за това, но тайният брак на майка ви означава, че Отис е законният наследник на името и имението на баща си.

Сегашният — или скорошен бивш — виконт беше пълен мъж с рехава брадичка, която го караше да прилича на дружелюбен козел.

Господин Рийв кимна.

— След като се доказа, че завещанието на покойния лорд Дарси е автентично, Канцлерският съд ме назначи за попечител. Бившият виконт се съгласи да се грижи за имението, докато Отис навърши пълнолетие.

— Значи не искате да живеете там?

Господин Рийв поклати глава.

— Самият аз имам голямо имение, а той, изглежда, се справя добре. Моите хора ще наглеждат собствеността на Отис, разбира се, но бившият виконт е искрено привързан към хората и поддържа къщата и земите в добро състояние. Не бих искал да му отнема титлата, земите и заниманията едновременно.

Юджиния кимна.

— Истинският проблем е, че бабата на децата по майчина линия, херцогиня Гилнер, подаде молба за частен акт в Камарата на лордовете, който ще прехвърли на нея настойничеството над децата и отговорността за имението.

— Заради нетрадиционните обстоятелства около раждането ви? — попита Юджиния. По въпроса за благоприличието Нейна светлост беше педантка. Всъщност тя беше част от малка група вдовици, които смятаха, че Юджиния трябва да се откаже от положението си във висшето общество, след като беше станала „търговка“.

— Точно така. След няколко седмици ще има изслушване в отговор на молбата ѝ.

— Нейна светлост е жена с влияние — каза внимателно Юджиния.

Устните му се изкривиха в унила усмивка.

— Питам се дали да не се оженя за някоя дама — която и да е — без бавене, за да компенсирам незаконността на произхода си, но не мога да се насиля да го сторя.

— При тези обстоятелства ухажването би било трудно — съгласи се Юджиния, без да си позволи да отвърне на усмивката му.

Това не беше смешно.

Е, може би малко.

— Но се съмнявам, че обстоятелствата около раждането ви ще са достатъчни, за да надделеят над завещанието на лорд Дарси — каза тя. — Мисля, че когато е възможно, Канцлерският съд следва желанията на родителите.

— Да, но миналата година лежах в затвора. Чичото на годеницата ми ме хвърли незаконно там, но херцогинята възнамерява да поиска да ме лишат от настойничество на това основание.

— Това е ужасно! — промълви Юджиния и загуби всякакво желание за смях.

— Херцог Пиндар, съпругът на бившата ми годеница, ще даде показания в моя полза.

Юджиния присви очи.

— Не ви ли се струва странно, че херцогиня Гилнер се държи като арбитър на морала във висшето общество, въпреки че единствената ѝ дъщеря избяга с лорд Дарси, когато той беше само на петнайсет?

Уорд сви рамене.

— Бих предпочел да не използвам този факт срещу нея. Все пак автентичността на завещанието на покойния лорд Дарси беше доказана. Ако успея да покажа, че мога да отгледам децата така, както подобава на положението им, вероятно ще последват желанието на баща им.

Юджиния имаше чувството, че добрата гувернантка няма да е достатъчна за успешна битка срещу една надменна стара жена, но не можеше да помогне с нищо друго.

— Изпратихте ли молба от името на Отис за допускане в „Итън“.

— Направих нещо по-добро — отговори господин Рийв с онази своя бърза усмивка. — Изпратих голямо дарение в памет на баща му. Дарси беше само два курса преди мен.

Господин Рийв беше посещавал „Итън“ заедно с бъдещия си пастрок? Светът наистина беше малък. И странен.

— Мога да си представя как Отис ще се весели в „Итън“ и ще си живее чудесно там — добави той. — Проблемът е Лизи. Предполагам, че бих могъл да я изпратя на училище, но няма да ѝ е лесно да си намери място сред другите момичета.

Юджиния бе принудена да се съгласи.

— Откъде е намерила воала?

— Бил е част от костюма на лейди Лизет за ролята на лейди Макбет.

Очите на госпожа Сноу омекнаха и в тях се изписа съчувствие.

— Колко трогателно!

Уорд не беше сигурен защо Лизи носи воала, но не смяташе, че е от желание да се почувства по-близо до майка си. Все пак тя винаги я наричаше „лейди Лизет“.

Госпожа Сноу пак се прокашля.

— Доколкото разбирам, майка ви не е играла второстепенни роли.

— Доколкото разбирам, лейди Лизет е вземала всички главни женски роли. Клеопатра и тем подобни. Май съм извадил късмет, че Лизи не носи позлатено египетско украшение за глава.

— Госпожица Мидж използва разнообразни похвати и е много съобразителна — каза госпожа Сноу с тон, който му показа, че опитва

да успокои сама себе си. — Утре ще ви я изпратя; би трябвало да пристигне късно следобед.

След тези думи тя стана и тръгна към вратата. Уорд я последва. Не можеше да откъсне поглед от полюшването на бедрата ѝ.

Искаше да...

Не.

Тя беше почтена вдовица. Не беше жена, която би помислила за незаконна любовна връзка. Това бе очевидно.

Госпожа Сноу спря пред вратата.

— Според мен госпожица Мидж ще се зарадва да опознае децата ви.

— Как мислите, дали ще припадне при вида на черва? — попита Уорд, макар да не смяташе, че Лизи планира още дисекции.

— Не мога да си представя Алития Мидж да се смути дори от събитията, описани в книгата „Откровение“ — отговори госпожа Сноу. — Най-вероятно ще предложи на Четиримата конници по чаша чай.

С тези думи тя отвори вратата, показвайки му, че е време да си тръгва.

— Лизи и Отис ще се оправят — каза тя и за секунда положи леко длан върху ръката му. — Децата се отличават със забележителна способност да се приспособяват към нетрадиционните начини на живот. Всъщност спокойствието ги превръща в скучни възрастни.

— Това вещае хубави неща за бъдещето им.

— Има ли още нещо, господин Рийв?

Уорд изпита импулсивно желание да ѝ каже всичко: че Лизи не е изпълнена със скръб, а с ярост, че Отис никога не споменава майка си и е обсебен от парите.

Че Лизи сякаш вярва, че притежава вълшебна сила, а Отис не вижда никакъв морален проблем в това да открадне пари, вместо да ги спечели, макар че джентълмените не правеха нито едното, нито другото.

Той поклати глава.

— Не. Благодаря ви.

Госпожа Сноу бе работила като гувернантка, но очевидно беше и дама, повече или по-малко. Може би бе дъщеря на свещеник.

Например, правеше дълбоки реверанси.

Тези гърди.

Нямаше мъж, който да не ги забележи.

За негова изненада тя протегна ръка — не за ръкостискане, а за целувка, сякаш се сбогуваха на бал.

Уорд беше получил образованието си при най-добрите учители — титлата на баща му му ги осигури, — затова се поклони и целуна ръката ѝ.

Устните му докоснаха кожата ѝ и той отново долови онзи неопределим аромат. Сладки ягоди, топла жена...

— Какво казахте, господин Рийв? — попита го объркан глас.

Нима бе изрекъл мислите си гласно?

Уорд се изправи с бързината на войник на проверка.

— Благодаря ви много за търпението и великодушието — каза той, като навярно прекали с любезностите.

Но тя му се усмихна. Май не беше прекалил.

Изпита прилив на униние, когато осъзна колко плоски приказки може да издрънка един мъж само за да зърне отново тази усмивка.

[1] Лондонски клуб на висшето общество, един от първите, който допуска дами. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

На другия ден

Фокс Хаус

Уийтли

Икономът на Уорд, Сайръс Гамуотър, не беше властният, величествен иконом, когото човек очакваше да срещне в голямо имение. Не, той беше неуспял изобретател, почти петдесетгодишен и извънредно кисел. Беше дългурест, с рошави черни вежди, които сякаш растяха напред и настрани и донякъде хармонираха с косата му.

Уорд се натъкна на проекта на Гамуотър за „летяща въздушна машина, приспособена за арктическите региони“ и смяташе, че му е спасил живота, като го убеди, че задълженията на иконом са за предпочитане пред това да се приземи по лице в купчина сняг.

Сега Гамуотър прекарваше свободното си време в майсторене на разни неща за къщата, като например подобрена вилица за туршия или преносима поставка за многобройни чадъри, макар че Уорд имаше само един.

Ако изобщо имаше.

Като се изключеше страстта му към изобретенията, Гамуотър беше добър иконом и под неговото ръководство Фокс Хаус функционираше като точен часовник. Уорд купи тази къща за Миа, защото от един джентълмен се очакваше след годежа да купи огромна купчина камъни и да обзаведе детска стая. Какъв късметлия беше: ако все пак се оженеше, вече разполагаше с къща, а детската стая си имаше обитатели.

— Госпожица Мидж пристигна — каза Гамуотър.

— Покани я — отговори Уорд, като вдигна поглед от една схема на парен двигател.

Госпожа Сноу бе удържала на обещанието си и незабавно му бе изпратила новата гувернантка. Уорд имаше чувството, че тя никога не нарушава думата си.

За разлика от Миа.

Това всъщност нямаше значение. Никакво.

— Госпожица Мидж се освежава след пътуването.

Думите бяха последвани от многозначителна пауза, затова Уорд остави перото си.

— Тя е от онези жени — оповести Гамуотър.

Уорд вдигна вежда.

— От онези, дето обичат да се налагат. Поиска прясно козе мляко за закуска всеки ден.

— Сигурно ще можете да ѝ намерите? Мисля, че ако се наложи, може да купим коза.

Когато купи къщата, Уорд се сдоби с цели акри земя. Спокойно можеха да сместят цяло стадо кози. Можеха дори да ги настанят в картинната галерия — какво се очакваше от него да окачи там? Портрет на покойната си майка, сгъшена до петнайсетгодишния си любовник? Или на бабата, която в момента го съдеше и изтъкваше като основание неморалност?

Гамуотър се намръщи и веждите му се сляха и заприличаха на живия плет край градината с билки.

— Не е въпросът в козето мляко. Тя попита къде се намира тенис кортът и когато ѝ казах, че състоянието му не е много добро, отсече, че до утре или най-късно до вдругиден трябвало да е на нужната висота.

— Мисля, че госпожа Сноу спомена нещо за тенис — каза Уорд.

Изненадваше се колко често мисли за госпожа Сноу. Да, наистина беше хубава. Дори красива. И чувствена. Само при мисълта как роклята прилепваше към бедрата ѝ той...

Ситуацията беше направо нелепа. Трябваше да отиде в Лондон и да направи това, което правеха всички други неженени джентълмени: да си избере танцьорка от операта и да я настани в някоя къща в Найтсбридж.

Нямаше да избере танцьорка с непокорни червени къдрици, защото това би било...

Не.

Гамуотър продължаваше да дърдори за тенис корта, а Уорд започваше да схваща общия смисъл на оплакването му. За разлика от госпожица Лъмли, която през сълзи се подчини на установената структура в домакинството, госпожица Мидж възнамеряваше да я

предизвика. Вече беше влязла в схватка с Гамуотър и той беше загубил.

Какво странно име — Алития Мидж!

Тази мисъл го накара да се зачуди какво е малкото име на госпожа Сноу. Сигурно нещо превзето — от опит знаеше, че хората, израснали в покрайнините на изисканото общество, често имат претенциозни имена.

Може би Джорджет. Маргъорит. Уилхелмина.

Розамънд. Това би й подходило — щеше да върви идеално с цвета на косата й. Щеше да й отива някое екстравагантно име. Нещо по-екзотично от имената, които даваха на дамите от благородно потекло.

„Миа“, например, беше късо и изискано, досущ като бившата му годеница. Още една причина да се смята за щастливец, че избегна този брак. Щеше да му се схване вратът, докато целува жена си.

Джорджет Маргъорит Уилхелмина Сноу — или както и да се казваше — беше висока за жена. Напомняше му на диво цвете с леко назъбени кадифени цветчета и опияняващ аромат.

— Гамуотър — каза той, прекъсвайки тирадата, която можеше да се обобщи като: „В наше време жените не си знаят мястото“.

— Да, господине?

— Какво знаете за госпожа Сноу и за агенцията й?

— Нищо, господине — отговори бързо икономът. — Агенция, ръководена от жена. Това е единственото, което ще кажа по тази тема.

— Имате вид на човек, изял зелена слива — отбеляза Уорд.

Вратата се отвори. Влезе висока слаба жена с тъмносиня рокля и дискретен сребърен кръст на врата. Изглеждаше безстрастна и извънредно компетентна.

Един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че госпожа Сноу е права: госпожица Мидж нямаше да пролее и една сълза.

Всъщност, ако трябваше да се обзаложи как ще реагира точно тази гувернантка на събитията, описани в Книгата Откровение, би се спрял на невъзмутима вежливост към всички конници, които можеха да се изсипят от небето и да оповестят края на света.

Уорд стана и тя стисна ръката му бързо и енергично.

— Осведомиха ме за всичко — оповести госпожица Мидж, сякаш говореше за служба във военноморския флот.

— Така ли? — измърмори слисан Уорд.

— Залаганията трябва да се прекратят. Един джентълмен не може да се облагодетелства, като взема дребни монети от по-нисшестоящите. Това е проява на лош вкус.

Очевидно всяка склонност към вулгарност щеше да бъде изкоренена като глухарчета от изравнена морава.

Уорд успя да си наложи да не потръпне. Макар че познаваше Лизи и Отис съвсем отскоро, беше сигурен, че инстинктите им не са от изисканите, също като неговите.

Самият той като момче смени поне осем гувернантки и нито една от тях не успя да изкорени просташкия му интерес към трупане на пари — интерес, който братчето му, изглежда, също беше наследило.

Никога не бе срещал момче, което да е толкова съсредоточено върху печалбите и загубите. Всъщност дори повечето мъже не притежаваха страстната амбиция на Отис.

— Майка ми носеше воал след смъртта на баща ми — казваше госпожица Мидж. — Съчувствам на желанието на човек да си покрие лицето, когато има нужда да скърби. Ще ѝ позволя да носи воала, но не и по време на енергични упражнения.

Уорд безуспешно се опита да си представи как сестричката му подскача по тенис корта.

— Почти сигурен съм, че нито Лизи, нито Отис могат да играят тенис.

— Ще положа всички усилия — увери го госпожица Мидж, като неочаквано посегна към ръката му и отново я стисна. — Смятам, че мога да правя чудеса, макар че така и не ми се е налагало и не знам със сигурност. Господ Бог ни изпитва, за да ни направи по-силни.

Уорд нямаше мнение по този теологичен въпрос, но за щастие госпожица Мидж не направи пауза, за да му даде възможност да изрази съгласие.

— Трябва да изберете някаква здравословна дейност, в която да участвате заедно с децата — каза тя. — Чистият въздух подпомага семейната хармония.

Имаха ли нужда от подпомагане? Струваше му се, че Лизи и Отис винаги са живели с него, макар че бяха минали едва две седмици.

Баща му и мащехата му бяха избрали много неудобно време да се нагърбят с дипломатическа мисия в Швеция. Крал Густав беше лекомислен глупак и Уорд не смяташе, че дипломатическите умения на баща му ще успеят да променят този факт.

— Не и тенис — заяви той. — Не мога да си представя как търча след някаква малка топка. Предполагам, че бих могъл да ги науча да ловят риба.

Той отправи към иконома поглед, при който Гамуотър незабавно пристъпи напред.

— А сега бих искала да се запозная с поверениците си — каза госпожица Мидж. Изглежда, много обичаше да прави изявления. — Гамуотър, ще съм ви благодарна, ако ме представите.

Икономът се поклони на Уорд, а сковаността му изразяваше мълчалив укор.

— Знаете ли, Гамуотър, бих могла да ви препоръчам тоник за коса — каза госпожица Мидж с ясен глас, докато двамата излизаха от стаята. — Така няма да приличате толкова на Самсон — преди срещата с Далила, разбира се.

Когато вратата се затвори след тях, Уорд леко ритна масивното дървено писалище, което бе най-голямата мебел в стаята.

— Излез оттам, Отис, и ми кажи какво мислиш.

Отис изпълзя от скривалището си и се изправи.

— Вижте какво направих, сър.

Уорд видя нещо като мръсна дървена кутия.

— Какво е това?

— Капан за мишки — отговори Отис. — Мишката ще се качи по този наклон, нали разбирате, и ще падне през тази дупка. Няма да я види, защото няма да знае, че този тензух няма да издържи тежестта ѝ.

— Защо ще се качи по наклона?

— Защото в кутията има сирене!

Отис вдигна тензуха.

— Виждате ли?

— Не ми прилича на сирене.

— Monsieur^[1] Марсел е ужасно стиснат, затова използвам парченце от гъбата си за баня. По-добре да го натрия с миризливо сирене, отколкото да харча пари за храна за мишки.

— Това беше новата ти гувернантка.

— Да, чух — отвърна Отис. Никак не изглеждаше притеснен. — Ще поискам шест пенса за този капан, сър. Какво мислите? Сигурно ще спечеля много пари от него.

— Ти би ли платил тази сума?

— Не, но на мен не ми пречи да живея с мишки.

— Не мисля, че ще излъжеш някоя мишка с тензух, защото тя ще усети, че е нестабилен — изтъкна Уорд. — Какво мисли Джарвис?

Една от причините, поради които се наложи да се разделят с госпожица Лъмли, бе упоритото ѝ настояване, че Джарвис — дебел плъх с дълги мустаци и блестящи черни очички — трябва да отиде в конюшните.

— Джарвис спи — отговори Отис, след като надникна в платнената торбичка, праметната на рамото му. — Но разбирам какво имате предвид.

Той прокара мръсния си пръст по рампата и го задържа върху тензуха.

— Мърда.

— По-добре се качи горе и се запознай с госпожица Мидж — каза Уорд. — Тя очаква да те намери в детската стая.

— След малко се качвам. Ако сложа вътре рампа, закрепена върху камък, мишката ще стъпи отгоре ѝ и рампата ще падне. Мишката ще се озове в кутията, без да може да излезе.

— Възможно е — измърмори Уорд неопределено. Някоя сляпа мишка можеше да се излъже, макар че трябваше да е ужасно гладна, за да сбърка парче от гъба за баня със сирене.

— Ще ми трябва още дърво за рампата, затова ще го продавам за седем пенса — каза Отис на път към вратата.

— Искаш ли да се научиш да ловиш риба? — попита Уорд.

Отис спря и поклати глава.

— Не особено. Предполагам, че на Лизи ще ѝ е интересно да направи дисекция на някоя риба, но не би искала да я види как умира.

— Можем да я държим във ведро с вода — предложи Уорд.

— Те се мъчат да си поемат въздух и накрая умират. Не мисля, че се чувстват добре. На Лизи няма да ѝ хареса. — И той се шмугна през вратата.

Отис никога не бе казал и дума за смъртта на майка им. Нито една дума. Това нормално ли беше? Уорд нямаше представа.

Не бе възможно брат му да е присъствал на смъртта на майка им. Или по онова време са живеели в едностранен фургон? Дори и това не знаеше. И не знаеше дали трябва да попита.

Как щеше да е по-добре — да се разрови в трагедия от такъв характер или просто да остави спомените да избледнеят?

На този въпрос можеше да отговори само някой експерт.

[1] Господин (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Фокс Хаус

Уийтли

Сряда, 22 април 1801

Уважаема госпожо Сноу,

Ще се зарадвате да научите, че госпожица Мидж пристигна. Очевидно храни големи амбиции за брат ми и сестра ми. Имаше малка схватка, когато се разбра, че брат ми и сестра ми нямат навика да казват молитва преди лягане, но госпожица Мидж надделя и сега домът ми е по-благочестив.

Отис ми показа един капан за мишки, който е проектирал, така че ако е неспособен да постигне шеметните висини, към които се стреми госпожица Мидж, може да си изкарва прехраната като ловец на плъхове. Смятам, че това е процъфтяващ бизнес в Лондон.

Мислите ли, че е нормално, че нито Лизи, нито Отис са споменавали за майка си от деня, в който пристигнаха? Както знаете, възгледите и поведението на лейди Лизет не спадаха към общоприетите. Беше опияняваща като шампанско, при това не по благотворен начин. Една таралежка би била по-добра майка от нея.

Ваш покорен слуга,

Едуард Рийв

П.П. Реших, че малкото ви име е или Джорджет, или Розамънд.

Понякога клиентите на Юджиния ѝ изпращаха писма — когато синът им спечелеше тенис купа или дъщеря им победеше всичките си обожатели в стрелба с лък. Това писмо беше съвсем различно.

Тъкмо се чудеше как да отговори, когато вратата се отвори и Сузан надникна в стаята.

— Правя списък на чакащите семейства. Трябват ни двайсет и три гувернантки. Да насрочим ли нов курс за обучение другия месец?

Когато откри агенцията, Юджиния се посвети на начинанието с цялото си сърце. Обичаше да провежда тези курсове и да гледа как нейните току-що обучени гувернантки навлизат в обществото и прилагат идеите ѝ на практика.

Едва сега, когато бе достигнала върховете на професията си, работата започна да ѝ се струва досадна. Тя бутна купчината писма и стана.

— Май ще трябва. Дай да пийнем по чашка шери. Вече е късно.

Юджиния отиде до гарафата от шлифован кристал, която бе принадлежала на майката на Андрю. Наля две чаши шери и подаде едната на Сузан заедно с писмото на господин Рийв.

— Виж това.

— Какво нахалство! — възкликна Сузан миг по-късно.

— Какво имаш предвид? — попита Юджиния, отпусна се в един стол и отпи солидна глътка от златистото вино.

— Ти си почтена вдовица.

— Той просто ме моли за съвет.

Сузан изсумтя и ѝ върна писмото.

— Заклевам се, Юджиния, понякога си мисля, че си стара като планините, а в следващия момент ставаш наивна като монахиня!

Юджиния отново плъзна поглед по писмото.

— Тук няма нищо неприлично, освен този неуместен послепис за малкото ми име.

Ако мащехата ѝ беше в Лондон, би могла да ѝ покаже писмото. Хариет обаче беше в провинцията и макар че Юджиния често възнамеряваше да ѝ отиде на гости, не бе успяла да намери време от... година? Повече от година.

За щастие скъпият ѝ баща и Хариет често идваха в Лондон да я видят, като влачеха със себе си деца и кучета.

През последните няколко години светът на Юджиния някак си се бе и разширил, и свил. Беше се разширил, защото повечето представителки на висшето общество минаваха през агенцията ѝ, а се беше свил, защото рядко имаше време за балове и увеселения.

Прекарваше цялото си време в кабинета си заедно със Сузан, срещаше се с родители в често напразен опит да установи дали са с всичкия си, преди да изпрати някоя от служителките си в тяхното домакинство.

— Как мислиш, възможно ли е господин Рийв да вярва, че може да започна affaire^[1] с него?

Сузан избухна в гръмък смях.

— Не смяташ ли, че е по-вероятно да се опитва да те съблазни? Все пак той няма откъде да знае, че жената с най-безукорната репутация в цял Лондон обмисля дали да се отдаде на греха.

— На греха ли?

— На великолепно порочна близост с някой джентълмен по твой избор — поправи се Сузан.

— Той не знае нищо за репутацията ми — осветли я Юджиния. — Всъщност дори не подозира коя съм. Никога не е стъпвал в „Алмак“. Мисли, че съм бивша гувернантка и ръководя агенция заради благото на колежките си.

Сузан се разкикоти.

— Ти? Гувернантка? Това е абсурдно!

— Ако обстоятелствата бяха по-различни, можеше и да съм — възрази Юджиния.

Самата мисъл как този едър, красив мъж ѝ пише писмо я стъписваше. Не че изобщо искаше някой мъж да ѝ пише писмо. Имаше Андрю — спомена за скъпия Андрю — и това ѝ стигаше.

Тя отново погледна към листа.

— Наистина не виждам нищо неприлично, освен тази странна забележка за името ми.

— Можеш да ми вярваш: ако господин Рийв не мисли за теб като за възможна съпруга, тогава това писмо е прелюдия към опит за съблазняване.

Юджиния не можа да сдържи усмивката си, затова вдигна чашата си и изпи последните капки шери. Те се търкулнаха по езика ѝ, отначало с вкус на ябълки, а после на солено, сякаш някой го бе залял с морска вода.

— Смяташ ли, че трябва да обмисля тази възможност?

— Защо не? — отговори Сузан, стана и взе гарафата. Напълни отново двете чаши. — Аз щях да помисля, ако харесвах този тип мъже.

— Какъв тип е той?

— Широки гърди... всъщност прекалено широки — отговори замислено Сузан. — От яките е. Навярно може да ме вдигне на ръце и да ме отнесе в леглото. Ами косата му! Предпочитам по-поддържани мъже.

— Наистина ли? Защото аз... — започна Юджиния и млъкна. Отново отпи от виното.

— Тази разчорлена коса! — продължи Сузан и отново размърда пръстите на краката си. — Ами очите му... като горещ шоколад. Уви, господин Рийв е копеле и следователно не става за мой съпруг. Представяш ли си какво би казал баща ми?

— Моят баща винаги казваше, че трябва да съдим човек по делата му, а не по обстоятелствата около раждането му.

— Това не е идея, типична за свещениците — отвърна рязко Сузан. — По-важното е друго: че ти не си търсиш съпруг, а господин Рийв писа на теб, не на мен. — Чашата ѝ изтрака върху масата. — Помоли те за професионален съвет по отношение на своите двама скърбящи повереници и ние не можем да пренебрегнем молбата му.

— „Ние“ ли? И не мисля, че това е молба. Не съм сигурна какво е.

Сузан не ѝ обърна внимание.

— Ще му отговоря, а после ще помислим коя трябва да го подпише. — Тя скочи, седна зад писалището на Юджиния и започна да пише. Драценето на перото беше като акомпанимент на гласа ѝ, докато мислеше на глас.

— Агенция Сноу, Кавендиш Скуеър, Лондон, 23 април 1801 г. Уважаеми господин Рийв, благодаря за писмото ви. Освен другите си качества, госпожица Мидж е чудесен инструктор по тенис. Играта ще ви хареса. Това е било едно от любимите развлечения на крал Хенри VIII.

— Вярно ли е?

— Нямам представа — отговори Сузан. — Но винаги го казвам на родителите, които не искат да направят корт. А сега, какво да кажем за поверениците му?

Тя остави перото и взе шерито си.

— Не бива да кара насила децата да говорят за майка си.

— Знаеш ли, ако беше говорила повече за Андрю след смъртта му, щеше да ти е по-лесно да си простиш, че оцеля.

Юджиния едва не изръмжа, че това е абсурдно... но наистина ли беше?

— Ако искаш, ще му го напиша — каза Сузан и почука с перото си, за да отцеди излишното мастило. — Писмото е твое.

Тя отново започна да пише и едновременно с това да чете на глас:

— Съветвам ви да не притискате децата за подробности относно майка им. На мен все още ми е неприятно да говоря за съпруга си, който умря преди години.

— Каж ми, че не си го написала! — ахна Юджиния.

— Напротив, написах го — отговори Сузан и продължи: — Осъзнавам, разбира се, че лейди Лизет е и ваша майка и може би и вие като децата скърбите за загубата ѝ, но не желаете да говорите за това.

— Това писмо е ужасяващо нетактично — отбеляза Юджиния.

— Ни най-малко. Аз бих го нарекла прямо. Никога ли не се отегчаваш от разговори, които нищо не казват?

Юджиния я изгледа над ръба на чашата си.

— Израснах в дом, в който смятаха учтивите теми за прекалено скучни и не ги обсъждаха. Затова не, не се отегчавам.

— Предвид скандалните събирания, които баща ти е устройвал в провинциалния си дом, удивително е, че се отдаде на така спокойно семейно блаженство с мащехата ти.

— Прекарах най-ранните си години в хаоса, създаван от най-интелектуалните, макар и развратни хора в Англия, преди Хариет да ме научи колко хубаво нещо е организираният живот.

Сузан се намръщи и Юджиния поклати глава.

— Баща ми никога не позволяваше неприлично поведение пред мен. Бранеше ме със зъби и нокти, но децата не са глупави. Инстинктивно разбират какъв е тонът в едно домакинство.

— Целият този разврат те е накарал да оценяваш любезния разговор — обобщи Сузан.

— Ужасно съм скучна, нали?

— Не, напротив. Ти си дама, която е станала свидетел на достатъчно прояви на нетрадиционно поведение, за да събере смелост да започне свой собствен бизнес и да пожъне огромен успех.

Юджиния се засмя стреснато.

— Открих „Сноу“, защото Андрю умря.

— Питам се дали Лизи носи воала си в леглото — произнесе на глас Сузан, връщайки се към писмото.

— Откъде знаеш за воала на Лизи? Аз не съм ти казвала!

Сузан вдигна глава.

— Шпионката, глупачето ми. След като осъзнах, че един великолепен мъж, който не изглежда сплашен от потеклото и постиженията ти, идва при теб за втори път, се залепих за стената.

— Аз не — започна Юджиния и млъкна.

— Как е Отис? — продължи Сузан да пише. — Предполагам, че госпожица Мидж е сложила край на залаганията му, но момче, надарено с такава находчивост, ще намери начин да заобиколи забраните ѝ.

— Няма да изпратим това писмо! — отсече Юджиния.

— Разбира се, че няма — съгласи се Сузан с успокоителен тон. — Просто се шегуваме.

Тя отново натопи перото си в мастилото.

— Знаеш ли, лейди Лизет е била напълно луда — сподели Юджиния. — Вестниците са били прави за това.

— Ти срещала ли си я? — попита Сузан и внимателно почука с перото по гърлото на шишенцето.

Юджиния кимна.

— Веднъж. Когато бях около десетгодишна, тя дойде на едно от увеселенията на баща ми. Беше красива по някакъв заплашителен начин. Имаше красиви сини очи, но в тях имаше нещо отмъстително. Тя искреше.

— Искреше?

Юджиния махна с ръка и едва не разля шерито си.

— Като витрината на „Ръндъл и Бридж“, когато всичко потъмнее от дима на въглищата и уличните лампи осветят диамантите.

— Много поетично! — одобри Сузан. — Според мен господин Рийв вади на бял свят романтичната ти страна.

— От виното е — отсече Юджиния и остави чашата си. — След един-два дни баща ми повика карета и натовари в нея лейди Лизет. Каза, че била от жените, които могат да продължат да пият чай, докато от тъмниците долитат стенания.

— Виждам откъде си наследила тази поетична жилка — каза Сузан, без да спира да пише.

— Нищо чудно, че децата не говорят за майка си — заключи Юджиния, стана и се протегна. — Трябва да си тръгвам. Имам срещи от осем часа сутринта до края на деня.

— Не помня кога за последен път си ходила извън Лондон.

— Винаги имам много работа — изтъкна Юджиния, докато оставяше празните чаши на сребърен поднос в ъгъла. После се обърна.

— Не, не можеш!

Сузан внимателно ръсеше писмото с пясък.

— Мога, и още как! Господин Рийв е клиент като всички останали. Написа ти писмо с молба за съвет за деликатната ситуация, в която се е озовал с осиротелите си повереници. Горкият човек заслужава поне любезността да му отговориш. Освен ако не искаш да скъсам писмото му?

Това се стори неучтиво на Юджиния, но и писмото на Сузан беше неучтиво.

— Добре — измърмори неохотно. — Предполагам, че е най-добре да отговорим.

Сузан разтърси писмото за последен път и затвори кутията с пясък.

— Нямам търпение да видя отговора му.

— Какво още си написала в това писмо? — попита подозрително Юджиния. — Към края престана да четеш на глас.

— Написах само, че „Сноу“ винаги е на разположение, за да осигури подкрепа за гувернантките ни.

— Един Бог знае какво ще си помисли за мен.

— Едва ли си в състояние да направиш преценка, тъй като след две чаши шери обикновено се клатушкаш като гъска, а ние изпихме по три. Добре че писмото го написах аз, тъй като не аз съм тази, която е безумно заинтригувана от един определен преподавател в „Оксфорд“. Кой знае ти какво щеше да напишеш!

Юджиния посегна да я плесне, но Сузан се изплъзна със смях.

[1] Любовна връзка (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Фокс Хаус
Уийтли
29 април 1801

Уважаема госпожо Сноу,
Понеже попитахте за Отис, със съжаление трябва да ви съобщя, че се опозори.

Според мен е нормално на осемгодишните деца да им падат зъбите и Отис изпитва голямо удоволствие да дърпа устната си надолу, за да покаже кървавите дупки в долната си челюст.

Когато децата пристигнаха в дома ми, Лизи ми съобщи, че Отис трябва да получава заплащане за всеки паднал зъб, след което тези зъби трябва да се изгарят, в противен случай Отис ще живее в нищета в отвъдния живот. Всяка една част от тази теория ми се стори неправдоподобна, но реших, че ще е най-добре да не оспорвам авторитета на Лизи по въпросите за смъртта и последствията от нея.

Отис започнал да събира пари от моя иконом, Гауотър, който платил за четиринайсет зъба в течение на две седмици. Извинението на Гауотър е, че никога не бил надничал в устата на малко момче и нямал никакво желание да го прави.

Това, което кръстих Голямата зъбна афера, приключи, когато Гауотър най-накрая се усъмнил в произхода на един огромен кътник, чийто предишен собственик се оказа бик. Госпожица Мидж с право се притеснява за тази липса на етика, но аз я уверих, че накрая Отис ще се научи да изкарва пари с почтени средства. Този отговор също не ѝ

хареса, защото е убедена, че Отис трябва да се съсредоточи върху усвояването на уменията, задължителни за един лорд, като например да ползва носна кърпичка и да се покланя като джентълмен. Той ясно показва липса на дарби и в едното, и в другото отношение.

Не изпитвам неохота да говоря за майка си, макар че не знам почти нищо за нея. Когато станах пълнолетен и можех да я потърся, тя вече бе изчезнала с лорд Дарси.

Предполагам, че покойният ви съпруг е бил образец на достойно поведение и здрав разум, за разлика от гнилите ябълки в моето семейно дърво. Какъв беше господин Сноу по професия? Кончината му навярно се е случила скоро след сватбата ви, така че си го представям доста възрастен.

Сигурно бихте искали да научите как е малкото ми име. Тиодор. Като дете ме наричаха Теди, но в „Итън“ осъзнах, че това умалително не изразява перченето, което е задължително за едно копеле, ако иска да преуспее. Между другото, приятелите ми ме наричат Уорд.

Ваш покорен слуга,
Едуард Бракстън Рийв

П.П. Доколкото разбирам, мълчанието ви означава, че малкото ви име не е нито Джорджет, нито Розамънд. Уилхелмина? Джоузефин?

И дума не можеше да става Юджиния да отговори на това ужасяващо интимно писмо. Решението ѝ да вземе участие в тази кореспонденция бе най-скандалното нещо, което бе правила някога. Успя да се въздържа цял един ден, преди да седне зад писалището си.

4 май 1801

Уважаеми господин Рийв,

Всяка година преди откриването на парламента „Сноу“ устройва тържество. Върховният момент на събитието е следният: всяка от моите служителки се качва на една маса и излага доводите си защо нейните

повереници заслужават званието „Най-невъзпитаните“, Присъждаме и званието „Най-подобрените“, но там конкуренцията никога не е така жестока. Обмислям дали следващата година да не отменя събитието, защото госпожица Мидж ще спечели безусловно.

Писмото ви ме накара да се разсмея, не само на находчивостта на Отис (макар че съм съгласна с госпожица Мидж: един джентълмен не бива да се забърква в измами), но и на представата, че господин Сноу е бил възрастен. Съпругът ми беше само една година по-голям от мен. Удави се при злополука с лодка и това беше ужасен шок за всички, които го познаваха.

Мисля си, че съветът ми да не обсъждате загубата на майка си с Лизи и Отис може да е бил погрешен. След като прочетох писмото ви, си дадох сметка, че никой никога не ме пита за Андрю. Това бе такава трагедия, че от деня след погребението му хората се опитват да не изричат името му в мое присъствие.

Моля ви да предадете поздравите ми на госпожица Мидж.

Госпожа Сноу

13 май 1801

Уважаема госпожо Сноу,

Пак забравихте да ми разкриете малкото си име. Петуния? Клодет?

Последните няколко дни бяха изпълнени с доста вълнения, госпожо Сноу, и дори само заради репутацията на агенцията ви смятам, че трябва да ни посетите. Прекарах две години в Америка и ви уверявам, че след това, което стана известно като Инцидента, госпожица Мидж определено заприлича на побесняла миеща мечка, каквито съм срещал там.

Все още съм съгласен с вас по отношение на Четиримата конници от Апокалипсиса, но само защото тази възможност е предсказана в Библията и следователно

госпожица Мидж е предупредена. Въпреки целия си опит като гувернантка госпожица Мидж постоянно се шокира от липсата на морална устойчивост у брат ми и сестра ми.

В опит да удовлетвори нашата уважавана гувернантка заведох Лизи и Отис на риболов в езерото, което се намира под градините ми. Начинанието се оказа неуспешно. Изглежда, желанието на Лизи да прави дисекция на животни не се простира дотам, че да присъства на смъртта им.

Изпратих един от лакеите си да ви предаде това писмо. Пътува с удобна карета. Моля, приемоте поканата ми да го придружите до Фокс Хаус — няма нужда да споменавам, че ще бъдете моя почетна гостенка — и ни дарете с познанията, натрупани от опита ви.

Що се касае до другата тема: съжалявам да чуя за трагичната злополука на господин Сноу. Защо не сте се омъжили повторно? Този въпрос може да ви се стори оскърбително личен, затова и аз ще ви призная една неприятна лична истина: загубих вкус към брака, след като годеницата ми се омъжи за един херцог.

С удоволствие ще ви разкажа подробностите на чаша бренди — питието, което снощи излях в гърлото на госпожица Мидж. Това не гъделичка ли любопитството ви?

Никога не моля никого, но сега ви умолявам. И госпожица Мидж ви умолява.

С най-добри пожелания:

Уорд Рийв

— Няма да отида в Оксфорд — обърна се Юджиния към Сузан, — защото това е все едно да се съглася на любовна авантюра.

Бе прекарала целия си живот в контраст с лекомислените постъпки на баща си и някъде дълбоко в себе си остана смаяна, че изобщо мисли за това, което мислеше.

Да съгреша, ако трябваше да назове нещата с истинските им имена.

— Не мога да преценя дали молбата на господин Рийв наистина е спешна, тъй като ти не ми позволи да прочета писмото му — отговори Сузан с тон, който подсказваше, че се опитва да придума Юджиния да ѝ го даде.

Юджиния я погледна намръщено и тя попита:

— Поглеждала ли си през прозореца? Една великолепна пътна карета с цвят на патладжан очаква отговора ти. Сигурна съм, че е от „Брундъл и Фибс“. Господин Рийв сигурно е фантастично богат.

— Не ме интересува колко е великолепна! — отсече Юджиния. — Ако му отида на гости, ще стане скандал.

— Колкото и да ми е неприятно да ти напомням за възрастта и семейното ти положение — отговори Сузан, — никакъв скандал няма да стане. Ти си вдовица и отдавна вече не си на двайсет.

— Тихо! — отвърна сърдито Юджиния. — Не мога да си представя защо на госпожица Мидж ѝ е толкова трудно.

— Защо да не посетиш един от клиентите ни? В моя случай това може да накърни репутация ми на девствена стара мома, макар че едва ли някой би повярвал, че господин Рийв ще си направи труда да ме съблазни.

— Не е вярно. Убедена съм, че господин Рийв с радост би те съблазнил, ако изразиш готовност да приемеш ухажването му.

— Ще трябва да го видя без дрехи, преди да реша — подсмихна се палаво Сузан.

Юджиния завъртя очи.

— Няма да отида в Оксфорд — повтори тя. — Сигурна съм, че госпожица Мидж е овладяла ситуацията.

— Мога да освободя програмата ти за два дни. Или по-добре за две седмици. През последния месец почти не си излизала от агенцията. А колкото до Алития...

Тя извади от джоба си една бележка и я размаха във въздуха.

— Ще ни бъде благодарна за всяка помощ, която можем да ѝ предложим, и ме умолява да ѝ изпратя нов молитвеник. Какво ли се е случило с нейния?

— Може би го е изтървала във ваната — предположи Юджиния. — Аз не съм покорна слугиня на господин Рийв, каквото и да си мисли той.

Сузан беше специалистка в излъчването на безмълвно неодобрение.

— Ще пиша на господин Рийв, че не правя домашни посещения — продължи Юджиния. — Изпрати бележката по каретата, ако обичаш.

Сузан излезе и Юджиния седна, за да напише решителен, кратък отговор, но вместо това впери поглед пред себе си.

В интерес на истината самата мъжественост на господин Рийв представляваше мъчително изкушение. От известно време Юджиния живееше в женски свят. С изключение на някой и друг баща, виждаше мъже само по баловете и танцуваше с тях най-много веднъж или два пъти, защото младите майки постоянно я молеха за съвет.

Но бе израснала в мъжки свят. Години наред живя само с баща си и широкия му кръг от остроумни, винаги готови за спор приятели.

Дълбоко в себе си Юджиния обичаше аромата на мъжете. Обичаше мириса на пурите им, неприличните им шеги и дълбокия им смях. Дори глупавият им темперамент ѝ харесваше.

Андрю притежаваше същата огромна мъжка самоувереност като господин Рийв. Да, съпругът ѝ също щеше да изпрати пътническа карета на петчасово пътуване до Лондон, абсолютно убеден, че една жена, която едва познава, ще скочи вътре по негова заповед.

Не че господин Рийв приличаше на Андрю в някое друго отношение, защото не приличаше. Андрю, например, беше строен и спокоен, невъобразимо грациозен танцьор, докато господин Рийв влизаше в стаята с експлозивна сила. Андрю беше безмълвно горд от факта, че е един от най-добре облечените господа извън Париж; господин Рийв очевидно пет пари не даваше.

Нямаше нужда да пита как е избягал от затвора — приключение, което, честно казано, бе достойно за роман. Беше си пробил със сила път навън. Приличаше на воин. И Юджиния намираще това за неустоймо.

Приличаше на пикт, но без синята боя.

Писмото му звучеше така, сякаш бе написано от средновековен лорд, който издава заповеди във владението си. Фокс Хаус бе владението на Рийв и ако отидеше там... Можеше никога да не си тръгне. Колкото и нелепа да беше, тази мисъл я накара да потръпне от

инстинктивно предусещане на опасност, както и на нещо по-дълбоко. По-приятно.

14 май 1801

Уважаеми господин Рийв,

Не, няма да ви посетя. Подобно нещо би било безкрайно неприлично.

Каквото и да си мислите, аз съм дама и са ме възпитали да не поддържам тайна кореспонденция с представителите на другия пол. Не съм от веселите вдовици.

Все пак ще стигна дотам да ви кажа, че не се омъжих повторно, защото бракът ми беше щастлив и така и не срещнах мъж, с когото да си подхождаме така, както с покойния ми съпруг.

Едва ли ще се учудите, че знам коя е годеницата ви. Чувала съм разкази за обожанието, което херцогиня Пиндар изпитва към съпруга си и което започнало, когато е била петнайсетгодишна, доколкото си спомням.

Ако трябва да съм честна, вярвам, че сте извадили късмет. Не мога да си представя по-самотно съществуване от това, да си женен за жена, която е влюбена в друг мъж. Или в моя случай — да си омъжена за мъж, който е влюбен в друга жена.

Тя спря и се загледа пред себе си, защото в съзнанието ѝ изплува споменът за Андрю, който се смееше в другия край на стаята на едно соаре.

Онова соаре беше в замъка Бъкингам^[1], няколко месеца след сватбата им. Смятаха да останат само задължителните четирийсет минути.

Андрю обаче я погледна от другия край на стаята и тръгна към нея. В крайчеца на устата му играеше лека усмивка. Юджиния не можеше да си поеме въздух и корсетът ѝ влоши положението още повече.

Той я улови за ръката и я привлече в коридора...

Юджиния осъзна, че се усмихва. Каква приятна изненада — споменът я накара да усети само леко пробождање в сърцето, а не непоносима скръб.

Дали не беше готова да остави Андрю да си отиде? Какъв ужасен израз! Но разбираше какво има предвид Хариет. Да се освободи от мъчителната, вечно жива болка от загубата му. Да запази светлия закачлив спомен за младия мъж, който я обожаваше.

Запознаха ги на бала по случай дебюта ѝ, след което той нехайно отказа да обърне внимание на седемнайсетимата ѝ обожатели — сред които двама виконти и един херцог — и я накара да се влюби в него само с помощта на великолепно то си чувство за хумор.

И на бедрата си, ако трябваше да бъде честна.

Уорд Рийв също имаше крака, които всяка жена можеше да оцени.

Не биваше да забравя, че — въпреки „Сноу“ — тя беше жена, която спазва условностите. Това качество беше от жизненоважно значение за самовъзприятието ѝ. Баща ѝ беше — или поне преди беше — нетрадиционният.

Тя, от друга страна, предпочиташе реда. Морала.

Секретарката ми ще се погрижи госпожица Мидж да получи нов молитвеник. Мога ли да предложа, ако личните принадлежности на госпожица Мидж или особата ѝ са били замесени в Инцидента, да ѝ дадете отпуск и да ѝ осигурите транспорт до Оксфорд? Според договора тези неща ѝ се полагат в неделя два пъти в месеца, но ако направите изключение, това може значително да разведри атмосферата в дома ви.

В тази размяна на писма имаше нещо обезпокоително. Юджиния препрочете редовете, които бе написала, и призна пред себе си неприятната истина, че мисълта ѝ е обсебена от мъж, когото почти не познаваше. От силата и властността на Уорд Рийв, от краката, които не можеше да забрави, от решителната линия на челюстта и хубавите зъби.

Сякаш мислеше да купува кон!

Но колко вълнуващо беше да има тялото на Андрю на свое разположение! Да го гледа как върви към нея с онова напрегнато изражение, сякаш нищо друго на този свят не можеше да го задоволи.

„Проклятие!“

„Дамите не ругаят“ — напомни си Юджиния.

„Проклятие, проклятие, проклятие, проклятие...“

Перото пак се озова неканено в ръката ѝ.

Малкото ми име не е нито Хенриета, нито Жулиета, макар че за едно сте прав: наистина е екстравагантно. Казвам се Юджиния, но никой друг, освен близките ми не се обръща така към мен и ще съм ви благодарна, ако се придържате към желанията ми в това отношение.

С най-добри пожелания:

Госпожа Сноу

Фокс Хаус

Уийтли

21 май 1801

Уважаема госпожо Сноу,

Не знам кой остана по-разочарован, аз или госпожица Мидж, когато каретата ми се завърна празна. Ще ми се да можех да ви кажа, че нещата в домакинството ми са приели положителен обрат и госпожица Мидж е успяла да превърне брат ми и сестра ми в достойни членове на изисканото общество.

Но не мога.

Тази седмица Лизи се превърна в още по-голям проблем от Отис. Вчера измисли някакъв фокус-бокус, с който убеди едно от по-наивните конярчета, че е невидимо. Младежът се появил неканен в пералните помещения, докато една прислужница се миела.

Уви, когато момичето го халосало в лицето с дъска за пране, се оказало, че е съвсем материален. Лекарят твърди,

че когато подутината спадне, навярно ще може да вижда със засегнатото око.

Госпожица Мидж много се обезпокои от заклинанията на Лизи. Бащата на нашата гувернантка е свещеник, както несъмнено знаете. И не би одобрил поведението на непокорните ми брат и сестра. Лично аз останах доста впечатлен от латинското заклинание, което е използвала Лизи, за да постигне „невидимост“ — минало предварително време, подчинително наклонение на „обичам“, „казвам“ и „слушам“. Кой би помислил, че миналото предварително време може да е толкова могъщо?

Изглежда, че лорд Дарси е преподавал на децата си латински от шестгодишни до смъртта си. Госпожица Мидж потвърждава, че и двамата на практика могат да бръщолевят на този език, който аз така и не научих въпреки цялото си обучение. Отис и Лизи с готовност говорят за баща си, но продължават да мълчат за майка си.

Надявам се, че денят ви е бил по-хубав от моя.

Ваш покорен слуга:

Уорд

[1] Сега несъществуващ замък в град Бъкингам. Да не се бърка с Бъкингамския дворец — резиденцията на кралица Елизабет II. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 10

Фокс Хаус

23 май 1801

Очите на месаря заплашваха да изскочат от орбитите си. Приличаше на пекинез с прекалено тясна яка, макар че той беше този, който стискаше Отис за ръката, а не обратното.

— Какъв е проблемът? — попита Уорд и погледът му се премести от предизвикателната физиономия на братчето му към ядосания месар, а оттам — към госпожица Мидж. В далечината чуваше как Лизи протестира, докато се качваше по стълбището, прогонена от гувернантката.

— Това момче тук! — изрева господин Бидъл и разтърси Отис чак до ботушите.

— Едва ли имате намерение да се държите толкова грубо с брат ми, господин Бидъл — каза Уорд. Едно от последствията от неочакваното му пребиваване в затвора беше крайното му нежелание да гледа как малтретират, когото и да било, било то физически или не.

— Може и да имам! — отсече месарят и издаде напред брадичката си, но пусна яката на Отис.

Уорд придърпа момчето в сгъвката на лакътя си и отстъпи назад.

— Какво се е случило?

— Хванах го да краде! — изрева господин Бидъл и мустаците му се издуха като опашка на възмутена катерица.

Сега Отис изглеждаше повече раздразнен, отколкото уплашен. Той погледна крадешком нагоре към Уорд.

— Нищо не съм откраднал.

— Взе кметската ми огърлица! Тя е символът на поста ми като кмет и го залових на местопрестъплението!

„Проклятие!“

Едно беше да отмъкваш парчета дърво от конюшните и съвсем друго — ценности от селяните. Госпожица Мидж очевидно беше

съгласна — тя се мръщеше на Отис с цялото неодобрение на пуританка, сблъскала се с неразкаял се прелюбодеец.

— Вие бяхте ли свидетел на това предполагаемо престъпление, госпожице Мидж? — попита той.

— Със съжаление трябва да кажа, че бях в галантерията с госпожица Лизи. — Тя погледна повереника си право в очите. — Отис, обясни.

— Какво има за обяснение? — попита сурово месарят. — Това момче се опита да ми отмъкне златната огърлица. Аз го хванах. Той е един мръсен... — Забеляза погледа на Уорд и преглътна обидата.

Отис подскочи под ръката на Уорд.

— Не съм мръсен! — изкрещя той. — Той каза, че съм копеле, а аз не съм! Родителите ми бяха женени. Нещо повече, имам титла, защото баща ми беше лорд! — Той зарови лице в гърдите на Уорд.

Господин Бидъл изсумтя презрително.

— Сумтете колкото си искате, но Отис е прав — осведоми го Уорд. — Той е петият лорд Дарси, собственик на значителен имот в Девън.

— Не ме интересува, дори да е кралят на Англия! Знам ги аз тия като него! В селото чухме разни неща. Бог знае какво е мислил да направи с огърлицата ми!

— Щях само да я закача на розовия храст! — извика Отис.

„Какво, по дяволите?!...“

— Защо, за бога?

— Лизи каза, че ще ми даде един шилинг, ако я закача там и ѝ донеса четири рози — промълви нещастно Отис. — Веднага щях да я върна на куката в магазина му Розовият храст е в неговия двор.

Очевидно Лизи пак се бе захванала с някаква магическа щуротия. Госпожица Мидж присви очи. Уорд въздъхна и се обърна към месаря.

— Господин Бидъл, изглежда, че кметската ви огърлица не е излизала от имота ви. Икономът ми ще ви даде една гвинея за неприятностите, а аз ще се погрижа брат ми и сестра ми да стоят далеч от розовия ви храст и от огърлицата.

— Настоявам да направите нещо за този крадец! — изкрещя месарят.

Отис се сгуши още повече в Уорд.

— Ние, селяните, трябва да можем да спим без страх. Защо е искал да закачи огърлицата ми на храст? Трябва да успокоя жена си, че не стават разни шмекерии.

— Говорите за осемгодишно момче! — срязва го Уорд с тиха ярост. — Предлагам да се върнете в магазина си, господин Бидъл, и да се съсредоточите върху клиентите си. Няма нужда да мислите за моя дом — нито сега, нито в бъдеще.

Челюстта на Бидъл увисна така, че Уорд видя дебелия му език. Очевидно месарят едва сега си беше дал сметка, че се кара на човека, който притежаваше най-голямата къща от тази страна на Оксфорд и разполагаше с два пъти повече прислужници от всички останали имения в района.

— Приятен ден, господин Бидъл — каза Уорд.

Гамуотър хвана месаря за рамото и бързо го насочи към входната врата.

Уорд вдигна братчето си и го занесе в библиотеката. Госпожица Мидж вървеше след него. Той седна пред празната камина и сложи момчето в скута си.

— Проклятие! Ти си цяла напаст, Отис.

— Мразя господин Бидъл! — извика Отис.

Госпожица Мидж седна срещу тях със скръстени в скута ръце и събрани пети.

— Кажете ни какво се случи — подкани го Уорд.

— Нямахте да му открадна огърлицата! — подсмръкна сърдито братчето му. — Само я прихванах.

— Прихванал си я?

— Езикът на крадците — обади се госпожица Мидж.

— Щях да я провеса между небето и земята — обясни Отис и прокара ръкав по очите си.

— Не разбирам — каза Уорд с херкулесовско търпение.

— Щях да я закача на розовия храст на господин Бидъл. На неговия собствен храст, между небето и земята.

— Изглежда, госпожица Лизи е направила нов опит за заклинание — намеси се госпожица Мидж с напрегнат глас.

Сърцето на Уорд се сви. Още от пристигането си новата гувернантка бе показала, че не притежава и капчица чувство за хумор, което означаваше, че приема глупостите на Лизи прекалено сериозно.

— Трябва да говорим с Лизи — каза той.

Госпожица Мидж кимна и стана. Отис се отпусна на рамото на Уорд и изрече нещо неразбираемо.

— Какво каза?

И след като долови общия смисъл, Уорд отговори:

— Ти си ми брат, Отис. Каквото и да се случи, ще останеш при мен. Завинаги.

Момчето не отговори, но Уорд добави:

— Лизи също. Вие сте истинска напаст, но сте моята напаст.

Това много го учуди.

Изглежда, все пак нямаше да повери брат си и сестра си на баща си и мащехата си.

ГЛАВА 11

Фокс Хаус

23 май 1801

Уважаема госпожо Сноу,

Госпожица Мидж ще добави своя собствена бележка към това послание. Аз ще бъда кратък. Заловиха Отис да взема назаем официалната огърлица на селския кмет — престъпление, към което го е подтикнала сестра му. Мотивът му не е бил лично облагодетелстване — Лизи възнамерявала да използва силата на огърлицата, за да превърне няколко рози в оръжия за намиране на истинска любов.

Ако това ви се струва объркващо, или дори невероятно, с мен е същото. Оказа се, че сестричката ми има изумително въображение; за съжаление находчивостта ѝ е правопрпорционална на антипатията на госпожица Мидж към магията, колкото и неефективна да е (защото насърчава езичеството и подкопава устоите на християнските ценности). Госпожица Мидж несъмнено ще ви разясни чувствата си, когато се видите.

Причините за заклинанието са неясни, но очевидно Отис е трябвало да закачи огърлицата на един розов храст, за да може слънцето да я огрее „напълно“, а после да занесе на сестра си четири рози.

Имаме нужда от помощта ви.

Уорд

— Какво, за бога, си мисли, че мога да направя аз? — попита Юджиния, загледана в писмото. — Да върна времето и да попреча на момчето да открадне онази кметска огърлица?

— Предполагам, че лорд Дарси е можел да започне кариерата си на крадец с нещо не толкова ценно — отбеляза Сузан.

— Случвало ли се е някое от нашите деца да краде ценности?

Това беше едно от нещата, които би трябвало да може да каже и насън, но не се сещаше за нищо.

Сузан изсумтя.

— Нали не си забравила миналогодишното състезание „Най-невъзпитаните“? Едно от децата на херцог Флечър, не помня кое, крадеше безброй неща. Не помниш ли златната клечка за зъби?

— Е, да, разбира се, но това беше различно. Не беше за материална изгода.

— И това не е — изтъкна Сузан. — Гувернантката на Флечър дори не спечели „Най-невъзпитаните“ заради златната клечка, макар че след като изимитира реакцията на херцога, спечели няколко номинации за „Най-ожалваната“.

— Не мога да си спомня, преди да е имало нещо такова — измърмори Юджиния.

— Опитвам се да не те обременявам с неприятните подробности, за да можеш да поддържаш добри отношения с родителите.

Обикновено Сузан работеше с гувернантките, докато Юджиния се занимаваше с работодателите им.

— Някои от нашите деца са истински негодници.

— Не бива да ги обиждаме — нали са наши — възрази Юджиния и се намръщи.

Сузан не ѝ обърна внимание.

— Ако реша да се ориентирам към престъпния живот, ще предпочета да открадна златна огърлица вместо, да речем, златна клечка за зъби. Това означава, че Отис е по-интелигентен от потомъка на Флечър, макар да се съмнявам, че Негова светлост ще се съгласи.

— Изобщо не знам какво да отговоря — призна Юджиния.

— Той те умолява да отидеш, Юджиния. Очевидно е какво трябва да направиш: трябва да заминеш за Оксфорд — каза Сузан. — Аз ще поема ангажиментите ти за три дни. И ще те помоля нещо: оттам отиди в имението на баща си и си почини както трябва.

— Не мога да отида в Оксфорд! — възрази Юджиния. Думите излязоха с мъка от гърлото ѝ. — Просто не мога, Сузан. Господин Рийв е твърде... Не. Не съм готова.

Мисълта да влезе в къщата на Уорд — за свой срам Юджиния не можеше да мисли за него с друго име, освен с това, с което той подписваше писмата си — я караше да се чувства отмаляла. Полудяла. Пламнала.

Сузан се намръщи, но Юджиния поклати глава.

— Не.

— Добре, значи ще трябва да разчитаме на госпожица Мидж — каза Сузан с очевидна неохота. — Ще пиша на господин Рийв и ще му обясня, че нямаме опит с предразположение към кражба. Няма да му споменавам, че Отис е надминал потомъка на херцог Флечър — добави тя и се подсмихна.

— Благодаря — въздъхна Юджиния. — Ако баща ти само знаеше какво ме подтикваш да направя, Сузан.

— Ще се отрече от мен — отвърна весело приятелката ѝ, наведе се и я целуна по бузата. — Правя го само защото те обичам. Утре нямаш срещи. Остани си у дома.

Същата вечер Юджиния мина през къщата, в която с Андрю бяха започнали семейния си живот. Около нея прислужниците се движеха забързано, улисани в работата си. Един лакей ѝ поднесе лека вечеря, която тя изяде в спалнята си. Изкъпа се, облече си нощницата, изми си зъбите.

Легна си и засънува.

Разбира се, сънува Андрю. В това нямаше нищо странно — сънуваше го поне веднъж седмично. Той беше нейната скала, стабилният център на света ѝ.

В съня ѝ двамата бяха в трапезарията и Андрю се бе отпуснал до масата и въртеше нещо в ръцете си. Юджиния не можеше да види какво е. Той не спираше да говори за някакъв кон, който беше купил и който имал очи на еднорог.

Юджиния се стресна, събуди се и продължи да лежи в тъмното. Спомни си колко много говореше Андрю. Тогава обичаше да го слуша. Той имаше такова категорично мнение по всички въпроси. И винаги, винаги знаеше кое е правилно.

Ако заявеше, че някой кон има очи на еднорог, значи беше така. Това, че нито той, нито тя бяха виждали такова създание, нямаше значение. За нея увереността на Андрю бе истинско спасение след ентузиазирания хаос, в който бе израснала.

Къщата на баща ѝ беше удобна, неподредена, пълна с книги и чудновати предмети от целия свят. Той обичаше да се занимава с фехтовка в дългата картинна галерия, да се нахвърля и парира със състезателна страст, докато Юджиния го наблюдаваше от сигурното си място зад един стъклен шкаф.

Андрю никога не би размахал шпага в къщата, така както не би оставил и купчина книги върху пианото. Не, той обзаведе дома им с безупречен вкус. Нито една подробност не беше прекалено незначителна — от това дали гривата на коня отива на каретата, до цвета на булчинския чеиз. Инстинктивният му усет за съвършенство диктуваше всяка подробност от живота им.

Една нощ дори изхвърли копринена нощница, която ѝ бе подарила мащехата ѝ, защото тъмносиньото не отиваше на косата ѝ.

— Приличаш на фойерверк — цялата червена и синя, и готова да избухнеш — каза той засмян, докато взимаше нощницата и я мятеше в коридора. — Единственото място, на което ти е позволено да избухваш, е в леглото с мен.

А после я взе в прегръдките си, отведе я в леглото и тя забрави за нощницата.

Досега. Странно, но изпита тъга за момичето, което беше тогава — момичето, което обичаше онази нощница и се чувстваше красиво с нея.

Колко млада беше!

И колко прост бе животът ѝ тогава!

ГЛАВА 12

26 май 1801

Кавендиш Скуеър 18

Домът на госпожа Юджиния Сноу

На следващата сутрин камериерката ѝ сложи пред нея рокля в бледозелено, която подчертаваше червената ѝ коса, без да я кара да пламти като горски пожар.

Не че Андрю не харесваше косата ѝ. Напротив, обожаваше да навива къдриците ѝ на пръстите си и да разстила косата по гърдите ѝ, сякаш тя беше русалка от някоя стара картина.

Но не искаше Юджиния да изглежда крещящо пред хората. Дамите искряха само в уединението на дома си; на обществени места излъчваха дискретно сияние.

Щеше да ѝ е по-лесно да преодолее смъртта му, ако имаше неприятни спомени за брака им. Вместо това имаше единствено навяващи копнеж отрязъци, като няколко самотни перли, окачени на дълга връв. Но когато не се носят, перлите губят блясъка си. Може би точно в това беше проблемът.

— Днес не искам да нося тази рокля — обърна се тя към Клотилд. — Някъде нямах ли една с цвета на небето?

— Да — потвърди Клотилд, шмугна се в гардеробната и се върна с ръце, пълни с небесносиня коприна. — С пантофки ли?

— Не, нещо по-стабилно. Ще отида да се поразходя в парка.

Клотилд изстена:

— Госпожо, кално е след вчерашния дъжд!

— Няма нужда ти да идваш — успокой я Юджиния. — Дамите на моята възраст не се нуждаят от компаньонка.

— Вярно — ободри се Клотилд. Тя ненавиждаше калта, дъжда, пръстта и изобщо всичко, което представляваше заплаха за безукорния ѝ външен вид.

— Сега бюстът ви е по-едър, отколкото когато сте поръчали тази рокля — отбеляза тя след минута, докато го наместваше в корсажа.

— Гърдите ми приличат на кифли с крем на поднос — отсъди Юджиния, оглеждайки отражението си. — Ако продължат да растат, ще станат колкото щраусови яйца.

— Щраус ли? Какво е това? Вашето decolletage^[1] е много привлекателно. За съжаление по това време навън няма джентълмени — изсумтя неодобрително Клотилд.

— Искам да си поръчам нов гардероб — неочаквано реши Юджиния. — От модистката, която облича херцогиня Вилиърс.

— Oh la la!^[2] — възкликна Клотилд, докато ѝ помагаше да облече палтото от мериносова вълна. — Отличен избор! Сега, сега, госпожо, ще срещнете мъжа!

— Мъжа ли?

— Някой мъж — изкикоти се Клотилд по парижки. — Или много мъже!

Юджиния пресече улицата, влезе в парка и тръгна по една тухлена алея. Докато се беше крила в кабинета си, пролетта бе дошла в Лондон. Накъдето и да погледнеш, виждаше буйна пролетна зеленина и туфи бледолилави теменужки.

Озърна се скришом, за да се увери, че никой не я гледа, излезе от пътеката и приклепна, за да откъсне малко теменужки. Имаше смътното усещане, че стават за ядене, макар да се съмняваше, че новата ѝ готвачка знае...

Един момент.

Тя застина. Не беше сама.

Пред нея изникнаха чифт здрави ботуши. Собственикът им по всяка вероятност разполагаше с отличен изглед към бюста ѝ, да не говорим за откраднатата китка.

Дрезгав, сериозен глас се понесе над нея като аромат на бренди в малка стая:

— Госпожо Сноу, мога ли да ви помогна да станете?

Ръката му беше голяма и силна — квинтесенцията на всички неща, които Юджиния обичаше у мъжете.

Не беше облечена в ръкавица.

Разбира се, Уорд Рийв навярно никога не носеше ръкавици.

Тя сложи облечената си в ръкавица ръка в голите му пръсти и му позволи да ѝ помогне.

— Господин Рийв, каква изненада!

Усмивката му ѝ хареса още когато се запознаха. Но сега, след писмата, които си бяха разменили, изглеждаше различна: по-дълбока, по-сърдечна... интимна...

Един галантен мъж би поднесъл пръстите ѝ към устните си, би отстъпил назад и би се поклонил, може би малко преувеличено. Уорд не направи нито едно от тези неща — той просто стисна здраво ръката ѝ и каза:

— Вие не искате да дойдете при мен, затова се наложи аз да дойда при вас.

Юджиния почувства как бузите ѝ поруменяват и отдръпна ръката си.

— Не знам какво да ви посъветвам, господин Рийв.

— Да събера ли теменужките ви?

Без да чака отговор, той се наведе и събра почти всичките с един замах. Бедрата му опъваха тесния панталон. Слънцето опъстряше косата му със златни кичури. Той се изправи и ѝ подаде теменужките.

— Смятам, че имам голям късмет, задето „Сноу“ не просто изпраща гувернантки в различни домакинства, а им предлага и подкрепа в работата.

— Да. Ами...

Уорд плъзна длан под ръката ѝ и я поведе обратно към пътеката.

— Помощничката ви, госпожица Лойд-Фантил, беше така любезна да ми каже къде живеете, а икономът ви ме насочи насам. Мога ли да ви придружа до „Гънтър“ за чай, госпожо Сноу?

За бога, защо годеницата му го бе изоставила и се бе омъжила за друг? Юджиния се бореше да не кима в знак на съгласие с всяка негова дума.

Заради гласа и очите му.

Струваше ѝ се, че ако Уорд бе изчезнал в деня на тяхната сватба, тя щеше да го чака.

С години.

Така, както чакаше Андрю, помисли си смутено. Чакаше мъж, който никога нямаше да се върне.

Уф! Юджиния прогони тази мисъл от главата си и отново се съсредоточи върху лицето на Уорд.

— Може и да казвате, че не знаете какво да ме посъветвате, но можете да подберете съставките, които да зашеметят братчето ми и

сестричката ми и да ги накарат да слушат.

— Аз.

— Госпожица Лойд-Фантил ме увери, че днес нямате ангажименти.

Дълбокият му убедителен глас се плъзна по нея като коприна. Уорд се приближи малко и тя усети аромата на кожа и сапун.

И на мъж. На мъжка пот, ако трябваше да бъде абсолютно честна.

Почувства се обезсърчена, когато осъзна, че все пак не е добра жена.

Очевидно цялото ѝ поведение, съобразено с всички условности, беше само маска, защото в негово присъствие крайниците ѝ натежаваха, а кожата ѝ настръхваше.

— Добре — съгласи се тя. — Предполагам, че можем да пийнем чай.

Ако я целунеше, тя щеше да се разтрепери като заек, хванат в лехата със зеленчуците. Не че той имаше намерение да я целуне.

Той я молеше за помощ, а тя зяпаше устните му. Възмутително!

— Ще ги помоля да приготвят една кошница с лакомства и ще я занеса вкъщи — каза той и пое ръката ѝ в своята.

— Не трябва да приемате сладолед — посъветва го тя. — Няма да издържи чак дотам. „Гънтър“ винаги обещава, че ако са опаковани както трябва, сладоледите им няма да се разтопят, но се разтапят.

В ъгълчетата на очите му се появиха бръчици — убийствено привлекателни.

— Виждате ли? Вие сте същински извор на добри съвети. Някой ден ще доведе Отис и Лизи в Лондон и тогава може да ги заведем на сладолед.

„Ние“ ли?

Преди Юджиния да измисли отговор, Уорд я обърна в посоката, от която беше дошла.

— Каретата ми е ей там.

И наистина, на улицата ги очакваше карета — толкова луксозна, че спокойно можеше да се очаква от нея да слезе някой кралски син, елегантен и подпийнал.

— Госпожица Лойд-Фантил ми спомена, че каретата ви е забележителна — промълви Юджиния, просто за да каже нещо и

мълчанието помежду им да не изглежда толкова дълбоко.

— Била е поръчана за херцог Кларънс — каза Уорд потвърждавайки впечатлението ѝ, че е била предназначена за принц. — На мен ми идва малко претенциозна, честно казано. Но когато ми доведоха Отис и Лизи, установих, че ми трябва нещо повече от файтон с висока седалка, и това беше единствената подходяща карета, която можех да купя бързо.

— Значи решението ви е било чисто практично?

— Убеден съм, че Отис щеше да се опита да подкара файтона ми в първия удобен момент. И несъмнено щеше да приема залози за това как ще се справи.

— Били сте принуден да промените целия си живот, нали? Отказали сте се от работата си и от файтона си. Това е достойно за възхищение — промълви Юджиния съвсем сериозно.

Той сви рамене, сякаш това не представляваше никаква трудност. Навярно винаги поставяше хората в живота си над всичко друго — просто беше от този тип мъже.

Когато се приближиха, към тях пристъпи коняр с елегантна ливрея. До вратата вече бе поставено малко стъпало за качване. Всъщност Юджиния беше достатъчно висока и можеше да се качи дори във файтон с висока седалка без чужда помощ. Въпреки това Уорд ѝ подаде ръка. Тя погледна към стъпалото точно когато кракът ѝ щеше да се спусне върху изрисуваното изображение на... Стресна се, засмя се, пусна ръката му и отново стъпи на земята.

— Това нощно гърне ли е?

— За жалост — отговори печално Уорд — няма как да се сбърка, нали? Като се има предвид...

— Струята урина — помогна му Юджиния, която току-що бе осъзнала какво вижда пред себе си. — Какъв възхитителен реализъм!

Той ѝ се ухили.

— Не бива да споменаваме за тор, но урината е приемлива?

Юджиния почувства как бузите ѝ пламват.

— Няма да кажа на никого — увери я той с пламъче в очите. — Лично аз съм убеден, че хората, които не изпитват необходимост да спазват тези правила, не бива да ги спазват. Колкото до реализма, не съм съгласен. Доколкото разбирам, това е изображение на интимните части на херцог Кларънс — продължи той и посочи към единия край

на стъпалото. — Навярно ще се съгласите, че това е доста оптимистично — ако не и откровено неточно — представяне на височайшите интимни органи.

Юджиния се усмихна. Целият разговор — с дръзката си непочтителност към нормите на учтивостта — ѝ напомняше за детството ѝ.

Баща ѝ много би харесал това нелепо стъпало.

— Въпросният орган изглежда голям горе-долу колкото гърнето — каза тя и стъпи право върху изображението, за да се качи в каретата.

— Повече от оптимистичен — съгласи се сухо Уорд. — Катастрофален.

Юджиния изчака той да седне до нея и конярят да затвори вратата, преди да зададе очевидния въпрос:

— Какво, за бога, е оправданието за необузданата вулгарност на това стъпало, господин Рийв?

— Необуздана ли? — засмя се отривисто той.

Бузите ѝ се изчервиха.

— Нямах това предвид.

— И наистина ли още съм господин Рийв?

Тя вирна брадичка.

— Разбира се.

— Аз мисля за вас като за Юджиния — което, между другото, ви подхожда.

— Гърнето? — настоя тя, опитвайки се да не обръща внимание на горещината в бузите си.

— Някои карикатури осмиват любовницата на херцога, прекрасната Доротей Джордан, заради името ѝ.

Веждите на Юджиния се събраха.

— „Джордан“ е неелегантна дума за нощно гърне — поясни той.

— Разбира се — промълви тя и се замисли за миг. — Защо херцогът е искал госпожа Джордан да си спомня за тези неприятни забележки всеки път, когато се качва в каретата си?

— Очевидно Негово кралско височество също като мен мисли, че дори да не обръщаш внимание на грозните неща, това няма да ги накара да изчезнат. — В очите му заблестя лукаво пламъче и той продължи с провлечен глас: — Все пак, колкото и обществото да се

преструва, че не е така, такива гърнета се използват ежедневно и в най-уважаваните домове.

— Стига! — прекъсна го Юджиния, макар че не може да сдържи усмивката си. — Забравяте, че в работата си постоянно се сблъсквам с палави момчета, господин Рийв. На вашата възраст би трябвало да се стремите към поведение, каквото подобава на голям мъж.

Той се засмя.

— От години не са ме наричали „палав“. Всъщност мисля, че идеята на Кларънс е гениална с простотата си. По този начин Доротей тъпче хулителите си всеки път щом влезе в каретата. Или щеше да ги тъпче, ако Кларънс беше приел каретата след изработката ѝ.

— Защо не накарахте да нарисуват нещо друго върху тази сцена? Уорд вдигна рамене.

— Отис така се разсмя, че едва не си изкашля закуската. В момента смехът е рядко събитие в дома ми, така че ако се налага да стъпваме по някое и друго кралско гърне, ще го направя с радост. Повече се притеснявам, че момчето ще порасне с комплекс за малоценност, като се имат предвид размерите на височайшия израстък.

Смехът му замая главата на Юджиния като трета чаша шери. Тя почти — почти! — отвърна нещо в смисъл че жените често се сблъскват с разочарования.

Сузан би казала подобна шега, но по отношение на Юджиния това не беше вярно; Андрю бе надарен повече от прилично, ако се съдеше по това, което бе научила от мраморните статуи на древногръцки атлети.

— Защо Негово кралско височество е решил да не приема каретата, след като са я изработили според изричните му изисквания? — попита тя. Седалките бяха от испанска кожа и всяка дреболия бе изящна, макар и крещяща.

Андрю нямаше да я хареса. Юджиния не беше сигурна кое щеше да намрази повече — нощното гърне или височайшия орган, но знаеше, че стъпалото за качване щеше да бъде боядисано в черно, преди каретата изобщо да спре пред къщата им.

Блестящите гарнитури щяха да бъдат изтръгнати от седалките. Кадифените ресни на завесите щяха да бъдат сменени с нещо по-дискретно.

— Кларънс не можел да си я позволи — отговори господин Рийв.
— Навярно пак е бил превишил издръжката си.

Юджиния го погледна изпод полуспуснатите си мигли. Сузан ѝ бе предложила да удвои таксата си, тъй като господин Рийв бе скандално богат. Тя обаче не я удвои. „Сноу“ никога нямаше да се обогати за сметка на нещастieto на две сирачета.

— За щастие аз мога — продължи господин Рийв, който се бе досетил в каква посока вървят мислите ѝ.

— Колко хубаво за вас — отговори хладно Юджиния. Тя бе една от най-богатите жени в Лондон, но не го разгласяваше на шир и дълж.

Господин Рийв се наведе напред и я докосна по коляното.

— Просто исках да знаете, че съм платежоспособен.

— Според... според мен... това няма никакво значение! — изпелтечи тя.

Той се облегна назад и ѝ се ухили.

— Радвам се да го чуя.

— Финансите нямат нищо общо с нашата дискусия за лошото поведение на брат ви и сестра ви! — успя да изрече тя.

— Нямам, но сметнах, че е важно да го кажа.

— Така ли? — измърмори тя. Може би ѝ предлагаше... нали не бе възможно да ѝ предлага пари? Заля я неприятно чувство. И преди ѝ бяха правили неприлично предложение, но никой не бе предлагал неограничени средства.

— За щастие таксите на „Сноу“ няма да ме разорят. — Но после забеляза изражението ѝ и лицето му се промени.

— Нещо лошо ли казах?

Юджиния преглътна с усилие.

— Съвсем нищо — отвърна с дрезгав глас. Той, разбира се, нямаше нищо подобно предвид. Държеше се като глупачка.

По лицето на Уорд се разля дяволита усмивка и той отново се наведе напред.

— Май си помислихте, че правя на една почтена вдовица предложение, по-подходящо за нощна птичка.

Тя прочисти гърлото си.

— Съвсем не.

— Имайте предвид — продължи Уорд, без да обръща внимание на немоцното ѝ възражение, — че тази рокля наистина излага

даденостите ви на показ, като ябълките, които продават пред театрите.

Юджиния отново го изгледа с присвити очи.

— Колкото и да мразите възпитаните разговори, господин Рийв, трябва да избягвате подобни оскърбителни сравнения.

— Прекалено сте надарена, за да ви сравнявам с ябълки — кимна сговорчиво той.

Изглежда вече започваше да полудява, защото се чу да казва:

— По-рано днес си помислих, че след няколко години ще станат колкото щраусови яйца.

В очите му заблестя силно вълнение, което Юджиния изтълкува безпогрешно, макар че не го беше виждала от години. Страст.

Желание.

— Мъжката част от човешкия род може само да се надява — каза той. В гласа му имаше дрезгава нотка, която я накара да изпита желание да се хвърли към него... и да изскочи от каретата.

Когато се ожениха, Андрю беше почти момче. Когато я погледнеше, в очите му засияваше лъчезарно удоволствие. Уорд беше мъж, в чийто поглед се четеше нещо по-разюздано, пламенно и греховно.

Някъде дълбоко в нея един глас пищеше и нареждаше за дълг и морал, за етика и „Сноу“, за репутацията ѝ. Но този гласец беше тих и много далечен.

Цели седем години Юджиния полагаше извънредно старание да запази репутацията си. Това сега беше лудост, но о, каква могъща лудост!

Обзе я странно спокойствие, сякаш се намираще в окото на бурята. Съществуваха само те двамата и стените на тази абсурдно луксозна карета. Нямахше друг звук, освен гласовете им, трополенето на колелета по каменните улици, лекото скърцане, когато двата идеално подходящи си коня на Уорд спряха пред „Гънтър“.

По това време малко хора пиеха чай и заведението беше почти празно. Когато влязоха, дамите се обърнаха към Уорд като слънчогледи към слънцето.

Погледът на лейди Хайъсинт Бъкуолд, например, се плъзна по него, сякаш оглеждаше някоя от онези гръцки статуи: от главата до петите, а после обратно, като спря по средата.

— Госпожо Сноу!

Дамата вдигна ръка и сви леко пръсти два-три пъти — поздрав, който някоя херцогиня би отпредила към коминочистач.

— Учудвам се да ви видя тук. Всички си мислеха, че сте се затворили в онази ваша къщичка. Бих ви запознала с най-голямата си дъщеря, Петуния, но тя отиде да се освежи.

Юджиния спря до масата ѝ.

— Добро утро, лейди Хайъсинт. Как са по-малките ви деца?

— Уверявам ви, че намерихме много порядъчна гувернантка — отговори дамата и лицето ѝ потъмня.

Уорд бе разменил няколко думи с господин Суини, главния сервитьор, но сега се приближи зад гърба на Юджиния.

— Виж ти, господин Рийв! — провикна се лейди Хайъсинт. — Не съм ви виждала от години.

— Радвам се, че се видяхме, лейди Хайъсинт — каза Юджиния, кимна и позволи на господин Суини да я придружи до една маса в дъното на помещението, донякъде защитена от любопитни погледи от стратегически разположена папрат.

Зад гърба ѝ се разнесе кратък шепот и Уорд тръгна след нея. Начинът, по който усещаше присъствието му зад себе си, беше удивителен. Походката ѝ стана чувствена, бедрата ѝ започнаха леко да се полюшват.

Не се чувстваше като гувернантка. Не се чувстваше и като преуспялата собственичка на агенция „Сноу“.

Чувстваше се като жена.

Уорд проследи с поглед как сервитьорите отрупват масата им с деликатеси, а после им каза да приготвят една кошница с лакомства за брат му и сестра му.

— Но без сладолед — добави той.

— Уверявам ви, че господин Гънтър разработи метод за съхранение на сладоледите, който ги задържа твърди часове наред — увери го господин Суини с най-искрен вид.

— Госпожа Сноу ми каза в парка, че обещания от такъв характер винаги се нарушават — отговори Уорд. Погледът, който ѝ отправи, навярно трябваше да призове светкавица, която да се стовари върху масата и да погълне и двамата им.

Главният сервитьор запримигва. Затвори уста. Поклони се и обеща скоро да се върне с лакомствата.

— Бих желал и още една кошница, по-малка, за пътуването до Оксфорд — каза Уорд.

— Разбира се, сър. Какво ще желаете да сложим в нея?

— Печено говеждо и бутилка червено вино.

Юджиния се засмя.

— Вие сте типичен мъж.

— Такъв съм — потвърди Уорд.

По лицето ѝ пропълзяха руменина.

— Искан да кажа, че дамите обикновено предпочитат бяло вино и пиле.

— Ние, мъжете, трябва да поддържаме силите си. Днес обаче ще поръчам като дама. Добре, бяло вино и пиле. И няколко от тези сладоледи, защото съм сигурен, че ще останат твърди достатъчно дълго за обяда.

Юджиния потисна кикота си, а господин Суини се отдалечи.

— Трябва да кажа, че е трагично да си представя, че сте била разочарована точно в това отношение — каза Уорд. — Твърдостта.

Погледът му беше чисто възлъщение на порока.

— Не бях — срязан го Юджиния, усмихна се дръзко и добави: — Все пак се омъжих, когато съпругът ми беше на осемнайсет.

Уорд вдигна вежди.

— В случай че се чудите, много мъже запазват способностите, които са имали на осемнайсет, и много по-късно.

Юджиния погледна към тялото на Уорд изпод мигли. Мъжете на осемнайсет бяха... ами, слаби. Уорд беше мускулест. Сянката на наболата брада положително щеше да стане по-тъмна до края на деня.

— Да не би вече да правите планове за времето, когато остарееете? — попита тя.

Той я гледаше така напрегнато, че тя леко се смути.

— Когато става въпрос за тази част от живота ми — да, категорично.

Юджиния с изумление чу дрезгавия кикот, който се изтръгна от устните ѝ. Тя не беше от жените, които се кикотят. При никакви обстоятелства.

Освен когато — така изглеждаше — един мъж с поглед, изпълнен с желание, се хвалеше колко добър щял да бъде в спалнята след шейсетина години.

-
- [1] Деколте (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Охо! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Уорд не проявяваше никакъв интерес към историята на Юджиния за някакво ужасно дете, което се боядисало синьо. В същото време обаче си даваше сметка, че е готов да изслуша с удоволствие всичко, което тя иска да му каже.

Проклятие! Юджиния Сноу беше неустоима.

— Коя беше онази жена, когато влязохме? — попита той след края на историята за синьото момче. — Оная дърта вещица, която намекна, че не бива да ви се позволява да излизате от агенцията, и заяви, че ме познава, макар че със сигурност никога не сме се срещали.

— Това е лейди Хайъсинт Бъкуолд — отговори Юджиния. Неразбиращият му поглед я накара да добави: — Не сте ли чували за нея?

Той вдигна рамене.

— Не се движа в обществото, а семейството ми знае, че мразя клюките. Така че не съм.

— Тя обаче е чувала за вас — подметна дяволито Юджиния. — Или поне за състоянието ви. Горката жена има четири дъщери, които трябва да омъжи. Мисля, че Петуния е втората. — Тя сви устни. — Потеклото им е безупречно. Петуния може да е отговорът на молитвите ви.

— Не — отсече Уорд без колебание.

— Лейди Хайъсинт не ме обича, защото изтеглих гувернантката ѝ, след като Борис — съпругът ѝ — подгонил горката жена из балната зала в осем часа сутринта.

— Има ли значение колко е бил часът?

— Поведението му би било непостиимо по всяко време; часът просто прави простъпката му още по-ужасна. Според мен един джентълмен трябва да прави... ами, да прави каквото правят джентълмените сутрин.

— Клетият нещастник навярно е отчаян — каза Уорд. — Но да забравим Борис. Уверявам ви, че джентълмените са склонни да

преследват жени из къщата в осем сутринта.

— Може и така да е, но никога не бива да преследват гувернантката!

В един момент очите ѝ блестяха, вперени в него и изпълнени с развеселено, лишено от наивност желание, а в следващия стана превзета като някоя редовна посетителка на „Алмак“. Или поне както си представяше той въпросните дами.

Сякаш имаше две Юджинии — едната истинска, а другата... не точно неистинска. Съвършената дама и истинската Юджиния.

Дамата Юджиния навярно бе творение единствено на волята си, тъй като не бе родена дама. Представлението ѝ беше много впечатляващо — действително му се искаше да изръкопляска.

Наистина я харесваше. Възхищаваше ѝ се. Тя не само бе успяла да си изгради нов живот след смъртта на съпруга си, а навярно бе натрупала и истинско състояние чрез агенция „Сноу“.

Беше пленителна.

Проклятие, ако не се налагаше да се ожени за дама заради брат си и сестра си, сериозно би помислил дали да не я ухажда.

Въпреки всичко щеше да я прелъсти. Тази мисъл пулсираше през всичките му крайници. Юджиния щеше да бъде негова. Щеше да я люби, докато този пламък помежду им догори. Надяваше се да отнеме само една-две нощи.

Нямаше какво да им попречи, освен тънкия като яйчена черупка пласт почтеност, с който тя се бе покрила.

Тази мисъл го накара да ѝ се усмихне бавно и толкова многозначително, че тя замръзна с вдигната вилица.

Погледна го, примигна и внимателно остави вилицата на чинията.

— Не мисля, че слушате разпалената ми реч за джентълмените, които смятат гувернантката за своя законна плячка просто защото живее под същия покрив.

— Не — призна Уорд.

Юджиния познаваше тази усмивка. Имаше ли жена, която не бе виждала точно нея на лицето на някой мъж, ако не и на много мъже?

Уорд очевидно бе стигнал до заключението, че вече е в ръцете му.

Проблемът с тази теория беше... е, проблемът беше очевиден. Юджиния беше почтена вдовица.

— За какво мислите? — попита тя предпазливо.

Погледът му остана вперен в нейния, втренчен и щастлив. Бодър, изпълнен с очакване поглед, познат на повечето омъжени жени.

Може би не на всички. Може би не на лейди Хайъсинт.

— Току-що осъзнах колко много ви харесвам — каза той.

— Ако смятате да ме подгоните из някоя бална зала в осем часа сутринта или по някое друго време, откажете се от тази мисъл — предупреди го Юджиния. Напразно се опитваше да не обръща внимание на това разтапяне в стомаха си. — Аз съм почтена вдовица — уточни тя. — За агенция „Сноу“ е от огромно значение репутацията ми да остане ненакърнена. Няма да има никакви неподобаващи действия, независимо от часа.

Той отметна глава назад и се разсмя.

— „Да остане ненакърнена“? Когато сме заедно, понякога имам чувството, че говоря с речник.

— Няма нищо неправилно в конструкцията на изреченията ми — отвърна тя малко сковано.

Уорд кимна.

— Съвсем нищо.

Очите му блестяха весело.

— Най-важното, господин Рийв, е, че до каквото и заключение да сте стигнали, ще трябва да го промените. Говоря сериозно.

Уорд се наведе напред, вперил поглед в очите ѝ.

— Трябва да спрете да ме наричате господни Рийв, в противен случай ще направя нещо драстично.

Юджиния не можа да се сдържи: крайчетата на устните ѝ потрепнаха в усмивка.

— Ето — каза Уорд и се облегна назад. — Тази усмивка означава, че ще ме наричате Уорд. А аз ще ви наричам Юджиния. Разбрахме се. Забелязвам, че не опитахте ягодовия сладкиш.

— Вече изядох повече сладкиши, отколкото от месеци насам — възрази Юджиния. Пред нея на масата имаше три недокоснати сладкиша. Пред него — пет празни чинии.

Той изсумтя.

— По една-две хапки? Patisserie^[1] на господин Гънтър ще заплаче, ако върнат всичко това в кухнята.

Пресегна се през масата и загреба от сладкиша ѝ — лек и въздушен, бита сметана с парченца сладък плод.

— Не трябва да опитвам повече, защото няма да мога да се спра — възрази Юджиния. — Ужасно обичам сладко и не съм в състояние да се сдържам.

Но вилицата се приближаваше към устата ѝ.

— Само една хапка — започна да я придумва той.

Вкусът бе така превъзходен, че за миг Юджиния затвори очи от чисто удоволствие.

— Обожавате сладкишите, нали?

Тя отвори очи и сложи ръка на сърцето си.

— Това е най-хубавият сладкиш със сметана, който съм опитвала.

Дръпна вилицата от ръката му и си взе още една хапка.

— Значи затова карате всички деца да пекат торта — каза той, докато я наблюдаваше. — Защото обичате сладко. Вие сте епикурейка.

— По-скоро лакомница — отговори честно Юджиния. — Всеки трябва да може да приготвя нещо, което доставя на хората такова удоволствие.

Уорд я наблюдаваше със странно изражение.

— Опишете ми вкуса.

Тя си взе още една хапка и затвори очи.

— Кремът е гладък като кадифе, с едва доловима нотка на ликьор. Ягодите са тръпчиви и не са прекалено сладки.

Уорд издаде звук, който застрашително приличаше на стон. Юджиния отвори очи и каза:

— На моята готвачка ѝ е забранено да прави такива сладкиши. Не мога да си го позволя, в противен случай няма да мога да мина през вратата. Никакви сладкиши, освен ако нямам компания за вечеря.

Като се замислеше, всъщност никога нямаше компания.

— Ако това беше моята готвачка — добави тя за своя изненада, — щях да я помоля да накисне ягодите в ликьор, за да станат още потръпчиви.

— Покойният ви съпруг навярно ви е тъпчел със сладкиши при всяка възможност — каза Уорд.

Тя поклати глава.

— Андрю беше аскет по душа. Това бе едно от нещата, които обичах у него.

Уорд кимна.

— За разлика от него, баща ми посвети голяма част от живота си на това да си доставя удоволствия — добави Юджиния и за миг се почувства като предателка.

— Навярно е щастлив човек.

— Да. Най-щастлив е тогава, когато изобретява разни неща. Като вас, струва ми се — добави тя и се зачуди дали да не опита шоколадовата торта.

За да може да я сравни със сладкиша.

— Да, трябва да я изядете — насърчи я Уорд и я погледна в очите. — Това е една от най-вкусните торти, които съм опитвал.

— Да не сте посмели отново да ме храните! — предупреди го Юджиния. — Какъв късмет, че тази папрат ни скрива и никой не ви видя.

— Не е късмет — отговори Уорд. — Дадох на господин Суини една лира.

Юджиния потръпна.

— Уединението е ужасно скъпо.

Но беше доволна. Никак нямаше да ѝ хареса да знае, че лейди Хайъсинт я наблюдава, а може би и подслушва разговора ѝ.

— Репутацията ви е много важна — каза Уорд. — Никога не бих направил нещо, което да ви навреди.

Не говореше за идването им в „Гънтър“ на чай. В очите му се четеше такава жар, че Юджиния загуби всякакво желание за шоколадова торта.

— Не ми казахте защо сте дошли в Лондон — каза тя и припряно отпи от чая си. Беше изстинал и имаше горчивия вкус на чай, врял прекалено дълго.

Уорд вдигна ръка, след секунда един сервитьор се приближи към масата им, поклони се и бързо се отдалечи с отхвърления чайник. Уорд беше от мъжете, на които сервитьорите и подобните им винаги обръщаха внимание. Това ѝ се стори леко дразнещо.

— Имам нужда от съвет — каза Уорд.

— Как се чувстват Лизи и Отис под грижите на госпожица Мидж след последното ви писмо?

— Точно това е проблемът.

Преди да успее да обясни по-подробно, един пронизителен глас ги прекъсна:

— Госпожо Сноу, господин Рийв, надявам се да ме извините. Искам да ви представя моята мила Петуния.

Уорд предпазливо вдигна глава. В редките случаи, в които се озоваваше в компанията на дами — обикновено в къщата на баща си, — майките, решени да си намерят зет, му разваляха прекарването. Преследваха го с ентузиазма на ловци на лисици, зърнали пухкава опашка. Богатството му очевидно надделяваше над незаконния му произход.

Имаше нужда от преносима лисича дупка.

До лейди Хайъсинт стоеше нейно по-младо копие: същата кестенява коса, същата дългуреста фигура, същата дълга брадичка. Едва ли беше лесно да си дъщеря на лейди Хайъсинт.

Особено когато осъзнаеш, че си наследила семейната брадичка.

— Сигурна съм, че няма да имате нищо против да се присъединим към вас — продължи лейди Хайъсинт, нарушавайки наведнъж поне десет от правилата на учтивостта.

Когато поднесоха пресния чай, Уорд беше избутан покрай масата така, че седеше рамо до рамо с дъщерята на възраст за женене.

— Предполагам, че сте говорили за гувернантки — каза лейди Хайъсинт, — макар че не мога да си представя защо. Госпожа Сноу е специалист — и тя потупа ръката на Юджиния. — Някои хора порицават жените, които се занимават с търговия, но аз винаги ви защитавам, госпожо Сноу. Усилията ви очевидно се дължат на болката от факта, че нямате свои деца.

Уорд с възхищение забеляза, че усмивката на Юджиния не трепна.

— Помолих госпожа Сноу за гувернантка — каза Уорд, — защото неотдавна станах настойник на две деца.

— Нали не са ваши? — попита лейди Хайъсинт. — Това ще ви направи съвсем неподходяща партия, господин Рийв, нищо че сте син на граф. Дори машина за навиване на хартия не може да компенсира всичко, нали разбирате.

Това ужасно нетактично заявление накара усмивката на Юджиния да се стопи.

— Не са мои. Родителите им починаха — каза Уорд. Не виждаше причина да разкрива нищо повече, макар че цял Лондон щеше да узнае за подробностите, когато Камарата на лордовете разгледаше молбата на херцогиня Гилнер.

— Госпожа Сноу беше така добра... — продължи той, изтълкува правилно трепването от другата страна на масата и промени плавно хода на изречението — ... да се постарее да ми намери гувернантка. Изглежда, че гувернантките не се срещат под път и над път.

— Знаех си, че не е възможно да има някаква нередна причина за тази среща насаме — каза лейди Хайъсинт. — Точно затова реших, че сега е идеалният момент да ви запозная с моята мила Петуния. Господин Рийв, как е скъпият ви баща, лорд Грифин?

— Мисля, че е добре — отговори Уорд. — С мащехата ми ще пътуват още няколко месеца из Швеция с дипломатическа мисия.

— Колко са смели! — възкликна лейди Хайъсинт. — Чух, че са взели със себе си цялото семейство. Щеше да е неблагоприятно да оставят милите си дечица у дома.

— Родителите ми никога не биха изложили братята и сестрите ми на опасност — отсече Уорд и оголи зъби в някакво подобие на усмивка.

— Най-малкото е трябвало да оставят наследника у дома — заяви тя. — С гордост мога да кажа, че Петуния дори не е пийвала вода от чужди страни. Не вярвам в тези неща.

Уорд погледна към Юджиния, но тя се взираше в чашата си, сякаш гадаеше по чаените листенца.

— Малко хора разбират сложните подробности на живота във висшето общество — продължи лейди Хайъсинт.

— Например, най-добре е родителите да не прекарват прекалено много време с децата си, когато са малки. Това ги кара да се мислят прекалено за важни. Има достатъчно време, когато наближи дебютът им. Не сте ли съгласна, госпожо Сноу?

— Според мен зависи от родителите — отговори Юджиния не особено дипломатично.

Лейди Хайъсинт не забеляза тона й.

— Когато дойде време за дебюта, изникват деликатни въпроси, на които може да отговори само майката. Например проблемът с лактите. Предполагам, че сте обърнали голямо внимание на този въпрос, госпожо Сноу.

На Уорд му беше приятно да види Юджиния объркана. Имаше чувството, че това не се случва често.

— Не мога да кажа, че съм му обръщала особено внимание — отговори тя накрая.

— Непокритата кожа — оповести лейди Хайъсинт — е от голямо значение. Човек иска ли да вижда голи лакти на масата за вечеря, или господата ще го намерят за прекалено вълнуващо?

Тя се обърна към Уорд със свирепост, която веднъж бе видял в очите на един ястреб:

— Вие какво мислите за непокритите лакти, господин Рийв?

— Нямам мнение — отговори той.

Не беше съвсем вярно. Например, беше забелязал, че изящните ръце на Юджиния са голи. Един мъж с готовност би престанал да обръща внимание на разговора и би се замислил дали да не ги обсипе с целувки, започвайки от върха на пръстите и придвижвайки се нагоре.

— Модата е за простолюдието — оповести лейди Хайъсинт. — Ние, които сме родени с високо обществено положение, не бива да обръщаме внимание на подобни дреболии.

— Майко! — обади се Петуния. — Забравих нещо важно. Господин Саймън Бригс ме помоли да го придружа на разходка с карета.

Изглеждаше много засрамена, но Уорд не смяташе, че е заради лошата ѝ памет. Всъщност беше сигурен, че господин Бригс няма да се появи.

Дамата бързо скочи.

— Моя мила Петуния, подобно нехайство не бива да ти става навик!

Всички станаха и господин Суини се приближи до масата. Лейди Хайъсинт се обърна към него:

— Бих желала да ми донесете френския шал от кожа на сребриста лисица с невредима глава, ако обичате. Когато пристигнахме, го поверих на един от лакеите ви и бих желала да си го получа без нито един паднал косъм.

— Веднага, милейди — измърмори той и един от сервитьорите хукна.

— Много ми беше приятно да си побъбрим — каза лейди Хайъсинт и се усмихна широко на Уорд, който се поклони и целуна ръката ѝ.

Господин Суини сложи шала на раменете ѝ с такова усърдие, че главата на лисицата отскочи нагоре, сякаш се стремеше към свободата си.

Лейди Хайъсинт намести шала така, че главата да падне върху дясната ѝ гърда.

— Госпожо Сноу, радвам се да разбера, че макар да пиете чай насаме с джентълмен, причините ви са били най-порядъчни, макар и меркантилни. Обещавам ви, че ще продължавам да браня репутацията ви, когато някой се усъмни в нея. Както, за жалост, непременно ще се случи.

Юджиния с нищо не издаде чувствата си, но Уорд остана с впечатлението, че въздухът трепти от гнева ѝ. Вместо това тя се усмихна сладко и каза:

— Вие наистина сте справедлива, както ви описват толкова много хора, лейди Хайъсинт.

— Това е моят кръст — отговори дамата. — Когато зад човек стоят поколения добро възпитание, обществото ни гледа. Но както казвам на Петуния и на другите си момичета, точно отговорността ни прави такива, каквито сме. А нашата отговорност е да проявяваме безупречни обноски.

Юджиния бе дръпнала настрана госпожица Петуния и тихо говореше нещо на клетото момиче. Уорд отбеляза:

— Дъщеря ви е прекрасна млада дама, лейди Хайъсинт. Изглежда много тактична.

— О, тя е самото олицетворение на такта — съгласи се дамата. — Нямаме гувернантка от „Сноу“ — по необясними причини те не разполагат с жена, подходяща за домакинство от нашата величина, — но истинските маниери се усвояват вкъщи. Да вземем например вас, господин Рийв.

Уорд започваше да се забавлява.

— Какво за мен?

— С вашето, тъй, минало на човек и насън не би му хрумнало, че ще ви срещне в „Гънтър“ или където и да било, но тъй като сте израснали в дома на графа, вие сте... повече. Повече — повтори твърдо тя. — Възпитанието винаги си личи. Вие ходите навсякъде, нали? Мисля, че онзи ден ви видях с херцог Вилиърс.

— Негова светлост е добър приятел на баща ми — потвърди Уорд.

— Мисля, че сте учили в „Итън“ и там не са ви учили да печете торти, нали? Аристократите не бива да работим в кухнята, каквото и да изискват гувернантките на госпожа Сноу!

Юджиния прекъсна разговора си, обърна се и каза:

— Много ми беше приятно, лейди Хайъсинт. И направи реверанс.

Лейди Хайъсинт наклони брадичка и отново се обърна към Уорд:

— Господин Рийв, мисля, че познанството ни премина на друго ниво — превърна се в приятелство. Ще посетя скъпия ви баща веднага щом Негово благородие се върне от Швеция — да се надяваме, с всички по-млади членове на семейството живи и здрави. Но дори да са в траур, пак ще го посетя.

Уорд не можа да се насили да отбележи колко точно ще се възрадва баща му от тази перспектива, но всъщност отговорът му нямаше значение.

— Виждам, че милата ми Петуния е започнала много да ви цени, господин Рийв. Надявам се скоро да се видим на някое събитие — тя танцува леко като перце.

— Майко! — промълви Петуния измъчено.

— Трябва да придружа дъщеря си за следващия ѝ ангажимент — продължи лейди Хайъсинт. — Майките на изключителни момичета като Петуния не могат да си пилеят времето за чай и тем подобни.

Реверансът ѝ беше толкова рязък, че гърдата ѝ се издигна във въздуха, подскочи и се върна на мястото си.

Както и лисицата. Изцъклените ѝ стъклени очи бяха втренчени в Уорд.

— Доколкото чух, наскоро сте придобили Фокс Хаус, нали така? — попита лейди Хайъсинт, пилеейки времето си. — Може би трябва да я преименувате, господин Рийв. Името беше съвсем уместно, когато там живееше лорд Фокс.

— Не бях се замислял за това — отговори Уорд, изненадан.

— Не можете да я наречете Рийв Хаус, нали? Звучи като някакъв плевел. Или като германски зеленчук. Толкова сложен език за такива просто устроени хора. Никога не съм срещала германец, който да не мисли за репи.

С тези думи тя се отдалечи величествено. Главата на лисицата се мяташе във въздуха, а дъщерята — почервенияла от срам — я следваше.

[1] Сладкарят (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Юджиния седна на стола си, погледна към Уорд и избухна в смях. Очевидно имаше пред себе си мъж, който с радост би се сражавал с цял легион с една ръка, завързана зад гърба, но когато се изправеше пред безцеремонна майка, отчаяно търсеше спасение.

— Ако позволите друга подобна жена да дойде при нас — обърна се Уорд към главния сервитьор, — никога вече няма да престапя прага ви.

— Много съжалявам, сър — увери го най-искрено господин Суини. — Ако още някоя такава жена се появи в заведението ни, и аз ще последвам примера ви.

— Чудесно. Мисля, че имаме нужда от още чай и малко сладкиши. Как върви подготовката на кошниците?

— Готови сме. Можете да ги вземете по всяко време, господин Рийв — отговори Суини и дискретно се отдалечи.

— Лейди Хайъсинт е невъзможна — обърна се Юджиния към Уорд, когато останаха сами. — Наистина е единствена по рода си.

Един сервитьор се приближи към масата и нареди пред тях асортимент от сладкиши, като измърмори, че били подарък от заведението.

— Чувстват се виновни — отсъди Уорд. — Суини позволи това бедствие да се случи. Постъпката му е равносилна на това да ни помаха за довиждане, докато лодката ни се преобръща.

Юджиния рязко си пое въздух. Нямахше да мисли за Андрю.

Нито за преобръщащи се лодки.

Не и днес.

— Какво казах? — попита Уорд. — Проклет да съм, вие ми писахте, че съпругът ви е умрял при злополука с лодка, нали така?

Очите му станаха напрегнати.

— Съжалявам. Ето, хапнете си торта.

Той набучи едно голямо парче с вилицата и го поднесе към устните на Юджиния.

Не биваше да го яде. И бездруго яде прекалено много.

— И ми опишете вкуса — добави той.

— Шоколадът е всичко, което иска една жена — каза Юджиния и прие хапката. — Това е сладко, горчиво, упадъчно, непоносимо вкусно... чисто удоволствие.

Усмихна се на смаяното му изражение и прокара език по устните си.

— Продължавайте — каза той с дрезгав глас и отново насочи вилцата към устата ѝ.

Юджиния затвори очи и си позволи да се наслади на вкуса.

— Вкусът на шоколада е като всички хубави неща в живота, събрани на едно място — продължи тя и отвори очи. — Той е като щастието.

— Вие сте най-чувствената жена, която съм срещал — изръмжа той.

Юджиния примигва и дойде на себе си.

— Аз ли? — възкликна тя и гласът ѝ прозвуча като изненадано писукане. — Съвсем не! Аз съм много умерен човек. Просто обичам шоколад. Всички го обичат.

— Не така, както вие.

— Давахте ли шоколад на госпожица Карингтън, докато бяхте сгодени?

Той поклати глава.

— Мислите ли, че ако ѝ бях давал, щеше да се откаже от възможността да стане херцогиня?

— Възможно е — усмихна му се тя широко.

— Не съм спал с нея — каза той неочаквано.

— Така и подозирах — и Юджиния безмълвно се поздрави, задето не издаде слисването си при това ненадейно преминаване към тема, която не бе обсъждала с никой мъж.

— Удивен съм, че изобщо сте се замисляли за годеща ми.

Погледът на очите му изпод тежките клепачи събуди у Юджиния тръпка на чисто удоволствие, която премина през тялото ѝ като светкавица. Усещането беше ужасяващо... вълнуващо. Удари я право в главата.

— Ако госпожица Карингтън наистина беше ваша, вие нямаше да я оставите да си отиде — каза тя. — Прекарах много време в

изучаване на младите момчета, нали разбирате. Порасналите момчета не са особено различни.

— Така ли?

— Като цяло мъжете са изключително примитивни — уточни Юджиния, наля му чаша чай и втора — за себе си.

— Щяхте ли да очаквате да се тупам по гърдите в знак на притежание при завръщането си от онзи злополучен престой в затвора? Не забравяйте, че когато се върнах, заварих годеницата си щастливо омъжена.

— Ако преди това помежду ви бе имало интимна близост, госпожица Карингтън щеше да ви чака.

По лицето му премина печално изражение.

— Не мога да кажа, че съм очарован от предположението, че единственият начин да задържа годеницата си е бил да я обезчестя.

Юджиния се засмя.

— Има такова нещо като обезчестяване, господин Рийв. А има и...

Тя млъкна, защото някакъв гласец в главата ѝ настояваше да изостави всякакви принципи. Реши да не му обръща внимание.

— А има и шоколад.

Очите му пламнаха. Той протегна ръка над масата и преплете пръсти с нейните. И преди бе забелязала тялото му. Но то никога не ѝ бе изглеждало толкова силно, както сега, когато седяха от двете страни на малка елегантна маса, предназначена за споделяне на тайни.

— Пак се връщаме там, откъдето започнахме — промълви той дрезгаво. Палецът му описа върху дланта ѝ кръг, от който ѝ се прииска да се размърда, но тя не издърпа ръката си.

— Трябвало е да натъпча годеницата си с шоколад.

— Само — реши се да изрече тя — ако сте сигурен, че шоколадът е от най-високо качество.

Уорд вдигна ръката ѝ към устните си и целуна опакото на дланта ѝ — само леко я докосна с устни. А после я обърна и целуна дланта така, че по ръката ѝ пропълзля сладка топлина.

— Моля ви, кажете ми как може да се определи кой шоколад е най-добрият.

— Най-добрият шоколад притежава същите характеристики като най-добрия сладолед — отговори Юджиния и отдръпна ръката си.

След пристигането им сладкарницата бавно се бе напълнила и по всяка вероятност от другата страна на папратта седяха нейни клиенти.

— Вие знаете за деликатесите много повече от мен — промълви той. Гласът му беше дрезгав и непоносимо чувствен.

— Най-хубавите сладоледи са сладки и толкова студени, че се усещат като горещи в устата. Толкова сладки, че вкусът им е горчив. Толкова гладки, че се плъзгат по гърлото.

— И твърди — каза той. — Не забравяйте „твърди“.

— Ммм, да — съгласи се тя. — Толкова твърди, че са... завладяващи.

Уорд се приведе напред.

— Какво бихте променили в тази шоколадова торта, която опитахте току-що, Юджиния?

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което казах. Ако тази торта беше приготвена не от сладкарницата, а от вашата готвачка, щяхте ли да бъдете напълно удовлетворена?

— Не е въпросът в удовлетворението — въздъхна тя. — Тортата беше прекрасна. Но...

— Какво щяхте да я помолите да направи?

— Щипка кардамон щеше да е добре — отговори тя с готовност. — Съвсем мъничко вкус. А консистенцията можеше да се подобри. Може би с още половин час разбиване или с добавяне на още един жълтък. Или пък би могло да се пробва с поставяне на кипяща вода във фурната по време на печенето.

Уорд се облегна назад и й се ухили.

— Вие сте майстор пекар. Мога да предскажа, че рано или късно ще се откажете от тази фасада на порядъчност.

— Господин Рийв! — изписука Юджиния. — В поведението ми няма нищо лицемерно!

— От това престорено благоразумие — продължи той, без да спира, — което ви спира да ядете храната, която обичате най-много. Може би един ден ще отворите сладкарница. Като тази.

Юджиния се подсмихна пренебрежително.

— Глупости! Уверявам ви, едва успявам да приготвя пандишпанена торта.

— Убеден съм, че с каквото и да се заемете, ще пожънете успех, Юджиния.

Звучеше искрен.

Тя се усмихна, опитвайки се да не обръща внимание на лудешкото препускане на сърцето си, и стана.

— Мисля, че ни стигат толкова сладкиши. Не сте ли съгласен, господин Рийв?

— Надявам се да не шокирам присъстващите дами — каза той и също се изправи. — Може би ще е по-добре да седнем пак и да поговорим за нещо по-прозаично, например за брат ми и сестра ми.

Костваше ѝ огромно усилие да не погледне към панталона му. Вместо това продължиха да се взират един в друг. Желанието виеше във въздуха като дим.

Но споменаването на брат му и сестра му събуди други чувства и ръцете на Юджиния се стрелнаха към устата ѝ.

— Мили боже! — промълви тя. — Забравихме да обсъдим проблема с Лизи и Отис.

— Можем да поговорим за това в каретата — каза Уорд и кимна на господин Суини, който бе донесъл палтото на Юджиния. Взе дрехата и я задържа, за да може тя да я облече. Силните му ръце докоснаха раменете ѝ и се задържаха за миг върху тях като ласка, от която коленете ѝ омекнаха.

Юджиния се почувства променена. По-свободна, сякаш някакви вериги бяха паднали от нея. Това беше абсурдно — но беше истина.

Докато вървяха към вратата, криволичейки между вече претъпканите маси, тя чу как някой изръмжа нещо зад гърба ѝ. Погледна през рамо към Уорд.

— Току-що влезе вдовстващата херцогиня Гилнер — каза той. — Баба ми.

О!

И наистина, пътят на Юджиния към вратата се оказа препречен от възрастна дама с корав поглед и осанка на жена, която някога е била смятана за голяма красавица.

— Добър ден, госпожо Сноу — каза херцогинята.

Юджиния направи реверанс.

— Добър ден, Ваша светлост.

Виолетовият тюрбан на дамата беше украсен с перо — толкова дълго, че помете рамото ѝ, когато тя се обърна към Уорд.

— Господин Рийв.

— Добър ден — каза Уорд и се поклони.

Дамата отпусна ръцете си на пишно украсената месингова топка, увенчаваща бастуна ѝ.

— Много съм стара за уклончиви приказки, господин Рийв. Гувернантка на „Сноу“ няма да е достатъчна, за да направи дома ви подходящо място за отглеждане на деца от аристократично потекло, тъй като вие сте не само неженен, но и незаконороден. Бих предпочела да не оспорвате молбата ми пред Камарата на лордовете — институция, към която не принадлежите, трябва да добавя.

— Баща ми ме отгледа в условия, подобни на тези, при които аз възнамерявам да отгледам Лизи и Отис — отговори Уорд. — Предполагам, че сте одобрявали опекунството му, бабо, тъй като самата вие сте ме оставили на прага му.

Юджиния имаше чувството, че това е първият път, в който Уорд се обръща към нея с „бабо“. Облечените в ръкавици пръсти на Нейна светлост стиснаха бастуна ѝ — единственият явен признак на раздразнение.

— Съжалявам, че ме принуждавате да изрека истината така откровено, господин Рийв, но вие сте копелето на дъщеря ми и очаквах баща ви да ви изпрати в провинцията.

Смисълът на думите ѝ беше ясен. За нея Уорд не струваше нищо, но със законнородени деца бе съвсем различно.

— Ако другата им баба беше жива, щеше да ме умолява аз да ги отгледам — добави херцогинята.

Юджиния си помисли, че покойната лейди Дарси навярно се обръща в гроба при мисълта, че внуците ѝ изобщо имат някакъв контакт със семейството на жената, прелъстила петнайсетгодишния ѝ син.

— Вие сте неподходящ, господин Рийв — завърши дамата и погледът ѝ се премести към Юджиния. — Крайно нередно е да пиете чай с един от клиентите си, госпожо Сноу. В ситуация като вашата репутацията е от жизненоважно значение. Вашата вече е компрометирана от решенията ви.

Херцогиня Гилнер беше част от кликата на деспотичните повелителки на обществото, която смяташе, че Юджиния се е принизила непоправимо до нивото на търговка. Повечето от тези дами не изразяваха мнението си публично, защото осъзнаваха — или снахите им осъзнаваха — колко е важно да не настройват срещу себе си собственичката на „Сноу“.

Вдовстващата херцогиня очевидно не бе способна на подобна дипломатичност.

Юджиния не се интересуваеше какво мисли за нея въпросната дама.

— Доколкото разбирам, не желаете внуците ви да бъдат възпитавани от моите гувернантки — каза тя със сладка усмивка. — Ако спечелите и отнемат настойничеството от господин Рийв, с удоволствие ще ви насоча към друга агенция. Не ми се иска да наричам другите агенции по-малки, но съм сигурна, че когато му дойде времето, ще успеят да ви намерят гувернантка, която да отговаря на изискванията ви.

Клепачите на вдовстващата херцогиня потрепнаха. Юджиния се обърна към Уорд и направи великолепен реверанс.

— Много съжалявам, че ще ви разочаровам, господин Рийв, но очевидно Нейна светлост не смята, че внуците ѝ трябва да бъдат обучавани от моя гувернантка. Жалко, тъй като вече са били лишени от много предимства в най-ранните си години.

Сега сладкарницата беше пълна с клиенти и буквално всички маси слушаха жадно разговора им.

Уорд разбра какво се опитва да му каже Юджиния.

— Госпожо Сноу — промълви той с глас, преизпълнен с патос, — умолявам ви да не оттегляте обещанието си да ми изпратите гувернантка заради прибързаните думи на херцогинята. — Той се обърна към херцогинята: — Доколкото разбирам, за бъдещето на моите осиротели повереници е от жизнено значение да разполагат с гувернантка на „Сноу“.

Гласът му стана студен, неумолим и решителен.

— Сигурен съм, че покойният им баща — който изрично ги остави под моята опека — би желал да израснат при възможно най-добрите грижи.

Носът на херцогинята потрепна, сякаш усетила миризма на развалено яйце.

— Разбирам, че се стремите да получите по-добри условия, госпожо Сноу. Макар че не е възпитано да водим такива неприятни преговори на обществено място, ще ви платя два пъти по-висока такса от господин Рийв.

— Това не бяха преговори — поправи я Юджиния. — Цял Лондон знае, че пращам гувернантките си само в най-добрите домове, Ваша светлост. Ако спечелите делото, ще обмисля внимателно предложението ви.

След тези думи тя си тръгна, а Уорд я следваше по петите.

ГЛАВА 15

След като се качиха в каретата, Юджиния се намести на седалката с чувството, че е била подложена на публичен съд.

— Вече разбирам защо искате децата да останат под вашите грижи — обърна се тя към Уорд.

— Цяло чудо е, че майка ми не беше дори по-смахната — отговори той.

Юджиния му се усмихна съчувствено. Нямаше какво да кажат повече по темата. Тя дръпна кадифените завеси, прикрепени към долната и горната част на прозорците. Очевидно Негово кралско височество не бе имал желание минувачите да го виждат в каретата заедно с госпожа Джордан.

— Кочияшът ви се движи в грешната посока! — възкликна тя. — Казахте ли му да ни върне пред моята къща?

Уорд се бе отпуснал на отсрещната седалка и я разкъсваше с пламенен поглед.

— Не.

Тя почти се поддаде на дрезгавината на гласа му, на неизреченото обещание, но после проумя какво ѝ казва.

— Не мога да прекарам деня с вас. — Макар че при тази мисъл в стомаха ѝ запулсира топлина. Тя отново дръпна завесата.

— Това е Читуик Хаус!

— Май се движим с чудесна скорост.

Всички следи от желание излетяха от тялото на Юджиния. Тя изпъна гръб и усети пробождане на тревога.

— Какво искате да кажете?

Той ѝ се усмихна.

— Движим се към пътя за Оксфорд.

Думите закръжиха в съзнанието ѝ, докато накрая ги осмисли.

— Какво? Аз не... Какво правите, господин Рийв?

— Отвличам ви.

Тя впери поглед в него и се опита да разгадае изражението му.

— Вие шегувате ли се?

— Съвсем не.

— Да не би по някакъв начин да съм създавала впечатлението, че смятам да посетя къщата ви? — попита остро тя. Гласът ѝ се извиси, обзе я гняв.

— Не сте. Аз...

Тя го прекъсна:

— Допускате огромна грешка, господин Рийв. — Беше толкова ядосана, че едва успяваше да говори членоразделно. — Веднага обърнете тази карета, или пак ще се озовете в затвора!

Той се наведе напред.

— Юджиния, моля ви, изслушайте ме! Имам нужда от помощта ви. Наистина съм отчаян. Тази сутрин говорих надълго и нашироко с госпожица Лойд-Фантил и се съгласихме, че вие сте най-голямата ми надежда — може би единствената ми надежда — да задържа децата.

През цялата сутрин и следобед гласът му беше безгрижен, дори когато бе предрезгавял от желание или смях, — но сега думите му прозвучаха много сериозно.

Тя го погледна втренчено.

— Щом толкова се нуждаете от помощта ми, защо си губихме времето в сладкарницата? Защо не обяснихте веднага?

— Госпожица Лойд-Фантил предложи да ви заведе в „Гънтър“, докато ви приготвят багажа.

— Клотилд ли? — попита Юджиния и обърна глава, сякаш камериерката ѝ по някакво чудо се бе появила в каретата.

— Камериерката ви пътува след нас с отделна карета, придружавана от онази млада жена Руби, прислужничката в „Сноу“.

Юджиния зяпна от изненада.

— И Руби ли?

— Госпожица Лойд-Фантил ми каза, че Руби се приспособява бързо към всякакви ситуации, освен това е свикнала с непослушни деца. Смята, че Руби ще може да ни помогне. Разбирате ли, онзи ден госпожица Мидж напусна поста си.

Юджиния отвори широко очи.

— Доброволно — добави той. — Обяви, че къщата ми била диво и нечестиво място, а брат ми и особено сестра ми — езичници и на думи, и на дела.

Имаше чувството, че някой ѝ е изкарал въздуха. Яростта ѝ отстъпваше пред смайване.

— Аз... аз съжалявам да... не, ужасена съм да го чуя. Моите гувернантки не напускат работата си без изключително сериозни основания и голямо предизвестие, уверявам ви!

— Съобщи ми, че заниманията на Лизи с това, което нарече „черни изкуства“, били нечестиви, ако не и богохулни, особено след като разбра за опита ѝ да призове заека — поясни Уорд. — Освен това има категорично мнение за настояването на Отис, че неговият плъх има душа. Опитите ѝ да ги научи на вечерна молитва, например, пропаднаха, след като Отис отказа да спре да се моли Джарвис да отиде в рая с него.

През всичките години, откакто ръководеше агенцията си, Юджиния никога не се бе сблъсквала с подобни обстоятелства.

— Аз инструктирам всичките си гувернантки да не се месят във въпроси, свързани с религиозните доктрини. Това, дали плъховете имат душа, или не, очевидно представлява теологичен въпрос, на който не сме компетентни да отговорим.

Беше смаяна. Не можеше да повярва, че Алития Мидж е напуснала поста си.

— Заминала си е, без да ви предупреди? Без да ви даде шестседмично предизвестие?

— В нейна защита, предвид силните ѝ чувства по отношение на религията, трябва да кажа, че сметна брат ми и сестра ми опасни за духовния си мир. Вчера Лизи отказа да се помоли за душата на майка си и каза на госпожица Мидж, че ако лейди Лизет е в рая, би предпочела да отиде на другото място.

— Мили боже! — ахна Юджиния.

— След това призна, че нарочно е хвърлила молитвеника на гувернантката си в езерото, за да попречи на госпожица Мидж да чете на глас молитви за мъртвата.

— Ужасно съжалявам — промълви безпомощно Юджиния. — Працала съм госпожица Мидж в две домакинства и макар че не е най-благата сред гувернантките ми, мога да разчитам, че няма да избухва в плач или да припада.

— Следващата ни гувернантка не трябва да плаче, да припада или да се моли — каза сухо Уорд.

— Във всеки случай това не оправдава това импровизирано пътуване до Оксфорд. Би трябвало да съм в „Сноу“ и да помагам на Сузан да ви намери трета гувернантка.

Уорд скръсти ръце на гърдите си.

— За съжаление, когато госпожица Мидж реши, че душата ѝ е в смъртна опасност, се изповяда пред местния свещеник, господин Хаусън.

— Предполагам, че едва ли сте посещавали утринните служби и сте предразполагали местното духовенство? — попита с надежда Юджиния.

Той ѝ отправи саркастичен поглед.

— Аз съм копеле, Юджиния. Англиканската църква отказва дори да кръщава копелетата, така че се съмнявам, че ще бъда добре дошъл на църковна служба.

— Това е ужасно! — възкликна Юджиния. — Много съжалявам, че ви изключват така.

— Не ми пука. Но е много важно този слух да не стигне до ушите на херцогиня Гилнер, затова трябва да умилювам Хаусън, преди възмущението му — госпожица Мидж откри в него сродна душа — да се разпростре отвъд селото. Утре с Лизи имаме среща с него.

Юджиния започна да обмисля това затруднение. Уорд беше прав: слуховете за езичество във Фокс Хаус щяха да унищожат защитата му срещу молбата на херцогинята.

— Можете ли да обясните на Лизи, че не бива да говори къде се намира майка ви в отвъдния свят?

— С нея вече обсъдихме доколко е препоръчително да оставим хората да вярват, че майка ни седи на пухкав облак и пее химни, макар че Лизи не е съгласна. Бях сигурен, че едно кратко посещение в църквата ще се окаже достатъчно, особено ако е придружено с голямо дарение. Но снощи разбрах, че в църквата ще идва един епископ.

— Много жалко — отбеляза Юджиния.

— Не смея да чакам посещенията му да приключи. Пастор Хаусън има категорично мнение по въпроса за магията — тоест, вярва, че съществува.

— За бога! — възкликна Юджиния. Шокът, който изпитваше, бързо се смени с отчаяние. — Не мога да повярвам, че госпожица Мидж е приела сериозно тези глупави заклинания!

— Според мен не ги прие, но остана ужасена от безразличието на брат ми и сестра ми към Англиканската църква. Вашата помощничка, госпожица Лойд-Фантил, се съгласи с мен, че забележителната директорка на агенция „Сноу“ ще е ценен съюзник пред епископа.

— Разбирам — кимна Юджиния. — Все едно, това не обяснява защо просто не ме помолихте. Не е възможно да сте смятали, че при тези обстоятелства ще откажа да изпълня молбата ви. — Въпреки волята ѝ гласът ѝ издаваше, че е засегната.

Уорд обви пръсти около преплетените ѝ ръце.

— Нито за миг не съм се съмнявал, че ще дойдете с мен — увери я той и ѝ се ухили лукаво. — Но винаги съм искал да отвлека някоя жена.

От устните на Юджиния се изтръгна сепнат смях.

— Наистина ли?

Той кимна сериозно.

— Наистина. Да изчезна в нощта...

— Следобеда — поправи го тя.

— В следобеда — с красива духовита жена, бутилка бяло вино и студено печено пиле.

Юджиния поклати глава. Този ден ставаше все по-странен.

— Значи отвличането ви е любимо развлечение?

— Никога досега не съм го правил. Но ако желаете, с радост ще го превърна в любимо развлечение.

— Само си представете, ако се бяхте поддали на този странен импулс и вместо мен бяхте отвлекли госпожица Петуния! — засмя се Юджиния и раздражението ѝ се стопи. — Всяка жена, която отвлечете, има право да настоява за брак. Оставихте бъдещето си в моите ръце.

— Не бих имал нищо против да съм във вашите ръце — увери я Уорд и в погледа му проблесна дива, чувствена жажда.

Юджиния се чувстваше замаяна, сякаш във вените и бълбукаше шампанско. Тя измъкна ръцете си от неговите и се дръпна назад, защото в противен случай трябваше да се наведе напред и да го целуне.

— Вие сте похитител с късмет, господин Уорд. В момента нямам желание да се омъжвам повторно.

— И аз нямам.

За миг в каретата се възцари усещане за съвършена хармония. Сърцето на Юджиния подскочи. Осъзна, че току-що са се споразумели... за нещо.

Точно когато беше на път да изпадне в паника — наистина ли беше сигурна, че иска да има affaire? — тя отново погледна към Уорд. Ако си променеше решението, той с готовност щеше да го приеме.

— Госпожица Лойд-Фангил ме увери, че като вдовица можете да пътувате без компаньонка. Но ако изпитвате дори най-леко съмнение, можем да спрем и камериерката ви ще се качи при нас.

— Няма нужда — каза Юджиния.

Уорд ликуваше. Юджиния беше негова и независимо дали искаше да го признае, скоро щеше да стане негова във всяко отношение.

Чувстваше се възбуден като неопитно момче — членът му се беше втвърдил, ниско в корема му тлееше желание, а тестисите му изпращаха предупредителни сигнали. Тази реакция нямаше нищо общо с красотата ѝ — това, което го запленяваше, беше нейната самоувереност, духовитостта ѝ. Тя беше така жива... поне когато захвърлеше фасадата на благоприличие, която носеше като маска.

— Усещам, че сте взели решение — каза той, решен да хване бика за рогата.

— За какво? — попита тя, наклони глава и по палтото ѝ падна блестящ водопад от червена коса.

— За нас.

— За „нас“ ли? Няма никакво „нас“.

Истината обаче бе, че общуваха без думи. Истинският разговор оставаше неизречен.

„Ще те направя блажено щастлива“ — обеща ѝ той. Безмълвно.

Тя вдигна вежди. „Но дали това ще си струва загубата на репутацията ми?“

— Ще има „нас“ — отсече Уорд на глас. — Вие сте моя, Юджиния Сноу.

— Аз не съм на никой мъж — поклати глава тя.

— Но сте били на съпруга си — напомни ѝ той с абсолютна увереност. Знаеше без никакво съмнение, че Юджиния бе отдала на съпруга си сърцето и душата си.

Проклетият Сноу!

Започваше да го мрази, нищо че беше мъртъв.

— Аз бях негова, а той беше мой — потвърди тя с крива усмивка.

— Като в приказките — отговори Уорд, без дори да се опитва да прикрие ръмженето си.

— Не искахте ли да ми предложите чаша вино от тази превъзходна кошница? — попита Юджиния.

Той се наведе и отвори кошницата.

— Разкажете ми за него. — Извади бутилка вино. — Беше ли хубав като вас?

— Много по-хубав — промълви Юджиния и в очите ѝ се появи лека замечтаност. — Приличаше на Адонис. Всички дебютантки копнееха да ги забележи.

— Но той избра вас?

— Танцувахме цяла нощ.

— Това наистина е като в приказките — каза той и ѝ подаде чаша вино.

Тя отпи една глътка.

— В приказките принцът не се дави, докато спасява принцесата.

Уорд се задави с виното си.

— Злополуката с лодка?

— Аз се давех и той ме спаси — каза тя и вдигна чашата си в очевиден поздрав към съпруга си.

Уханието на виното — ухание с нотка на цветя — изпълни каретата. Уорд наблюдаваше как гърлото ѝ се свива, докато преглъща.

— Можете ли да ми разкажете какво се случи?

Тя сви рамо.

— Лодката се преобърна; аз не можех да плувам. Беше толкова глупаво! Виждахме брега, но се оказа, че човек може да се удави съвсем близо до сушата.

Единственият отговор, който му хрумна, беше ругатня, затова се въздържа.

— Минаха толкова години. Простих си, задето оцелях, но навремето беше непоносимо. Видях го как потъна и не изплува повече.

— Той никога не би направил друг избор — каза Уорд, като се стараеше гласът му да звучи прозаично. Допи си виното, взе нейната чаша и сложи и двете в кошницата.

Усмивката ѝ бе изпълнена с печал.

— И аз си го напомням.

Каретата се люшна под тях и Юджиния поклати глава с внезапно нетърпение.

— Защо говорим на такава тъжна тема?

— Изпълняваме стъпките на познат танц — каза Уорд и за миг се изправи в люшкащата се карета, за да седне до нея. Толкова близо, че кракът му докосна нейния.

— Танц ли? — попита тя.

— Танц.

Устните му докоснаха извивката на ухото ѝ. Тя и сега ухаеше на ягоди — не сладки или блудкави, а на нещо по-диво от цветята, нещо тръпчиво.

Юджиния се отдръпна и хладината в очите ѝ му подсказа, че не желае нито целувката му, нито допира на бедрото му.

Той обаче се учеше да я разчита. Да я разбира.

Когато се чувстваше застрашена, госпожа Юджиния Сноу се скриваше зад маската си на дама като в броня.

— В тази стъпка на танца ви предлагам себе си — каза той. — Подарък, макар да признавам, че според мен диамантите биха били много подходящи.

Когато мазолестият му пръст докосна ямката на ключицата ѝ, Юджиния почувства как я залива топлина, сякаш от него се излъчваше жар. Вратът... толкова невинно място. Но когато пръстите на Уорд се плъзнаха бавно, бавно под ухото ѝ, а очите му останаха приковани в лицето ѝ, тя усети допира му във всичките си най-чувствителни местенца.

Ръката му се плъзна зад тила ѝ. Погледът му не се откъсваше от лицето ѝ — чакаше разрешение. Юджиния не си спомняше такова желание. По кожата ѝ сякаш течеше огън. Не, не беше така! Със сигурност беше изпитвала същото с Андрю.

Това беше чисто физическа реакция, отклик на жена към мъж...

— Обичах съпруга си — чу се да изрича тя.

Ласката на пръстите престана и Уорд кимна. Очите му бяха изпълнени с уважение.

— Сигурен съм, че е бил добър човек, Юджиния.

— Той беше велик човек! — поправи го тя с яростна настойчивост. — Щеше да промени нещата в Камарата на лордовете.

Щеше... щеше да направи толкова много.

През тялото ѝ преминаваше сладка жажда с такава сила, че тя не можеше да повярва, че е чакала седем години, преди да я почувства пак.

— Може ли да ви целуна? — попита Уорд.

— Да.

Главата ѝ се наклони под идеален ъгъл за целувката му, отговори му, но отговори и на самата себе си. Щеше да направи това, това.

Крачката, която щеше да я отдалечи от Андрю. Крачката встрани от смъртта, към живота. Тя щеше да бъде съвсем малка, но Юджиния знаеше, че ще промени всичко.

Щеше да спре да се крие в кабинета си. Щеше да започне да ходи на балове и театър — навремето обичаше пиесите — и някой ден в живота ѝ щеше да се появи мъж с елегантния чар и joie de vivre^[1] на Андрю.

Но още не. Първо щеше да си достави удоволствие, да се научи да живее в света, а не в манастира, който представляваше агенция „Сноу“.

Когато устните на Уорд докоснаха нейните, тялото ѝ потръпна, сякаш се събуждаше от седемгодишен сън. Тя вдигна ръце и ги обви около врата му.

Вече не беше омъжена. Не беше и девственица. Нито пък млада. Все пак може би трябваше да обясни ясно намеренията си за бъдещето. Не искаше да го нарани, защото Едуард Рийв може и да беше един от най-силните и упорити мъже, които бе срещала, но ѝ се струваше, че може да бъде наранен.

Точно когато той се канеше да задълбочи целувката, тя се отдръпна и обхвана с ръце лицето му.

— Уорд — прошепна тя.

Интелигентни очи, пламенни и изпълнени с желание.

— Юджиния — отговори той. Нейният глас пулсираше от желание, но неговият беше спокоен.

Тя дълбоко си пое въздух. Докато ръководеше „Сноу“, бе разбрала колко е важно нещата да са ясни.

— Може би завинаги ще остана влюбена в Андрю. Не съм готова да се омъжа повторно и не бих желала да мислите за мен в тази светлина.

— Разбирам — каза Уорд и сложи ръка върху нейната, която бе подпряна на седалката помежду им. — Това, което обмисляме, са нежности, които могат да бъдат разменени между приятели, Юджиния.

Погледът ѝ се стрелна към ръцете им без ръкавици. До неговата ръка пръстите ѝ изглеждаха още по-тънки.

— Приятели — повтори тя, развеселена от това извъртане.

— Между двама добри приятели може да съществуват безброй интимности, за които никога да не споменават на обществено място или пред други хора.

Ръката ѝ се размърда под неговата като спасено птиче, паднало от гнездото. Все пак той се наведе към нея бавно, даде ѝ възможност да се отдръпне, ако пожелае.

Тя не пожела. Всъщност затаи дъх, докато устните на Уорд докоснаха нейните, а устата ѝ се отвори във въздишка. За миг двамата просто продължиха да дишат един и същи въздух, после едната му ръка се обви около пръстите ѝ, а другата я привлече към него и езикът му се плъзна в устата ѝ.

[1] Жизнерадост (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Юджиния Сноу не беше безразсъдна жена. Открай време живееше в рамките на ясно установени граници. Не се бунтуваше срещу обществените норми, които баща ѝ предпочиташе да пренебрегва, а напротив — харесваше ги.

Но сега, в тъмна карета с мъж, който я бе похитил, у нея се надигна безразсъдна лудост, която стигна чак до върха на пръстите ѝ.

Желаше Уорд Рийв с цялото си същество. Искаше здравето му тяло, изгарящата жажда в очите му и този кичур непокорна коса, който бе паднал над тях.

Той я целуваше с първичен копнеж, от който тялото ѝ оживяваше. И все пак ѝ се искаше да се разсмее.

Това беше нещо непознато: не си спомняше да се е смяла, когато я целуваше Андрю. Докато се накланяше по-близо до Уорд и се разтапяше до него, докато обвиваше ръка около врата му, осъзна каква е причината.

Това не беше любене.

Това беше забавление.

Удоволствието, опиянението, каквото и да беше, я удари право в главата. Тя разтвори по-широко устните си и забрави всичко, освен чувственото докосване на езика му и коравите пръсти, които стискаха тила ѝ.

Желанието беше по-диво, отколкото си го спомняше, и все пак заедно с него у нея се надигаше и преливаше непознатата радост.

Най-накрая Юджиния почувства, че не може да се сдържа повече: от устните ѝ се изтръгна смях. Уорд измърмори нещо, което тя не разбра.

Юджиния наклони глава, за да близне пулсиращата вена на шията му. Ръцете ѝ се преместиха към могъщите му рамене.

— Ти облиза ли ме? — изръмжа той учудено.

— Ммм — измърмори тя и пак го близна. — Според мен близването представлява поздрав в някои части на света... Китай,

може би?

Един топъл език се плъзна по извивката на ухото ѝ.

— В някоя далечна част на света двама души се поздравяват...
така?

Докосването му събуди гореща вълна между краката ѝ.

— Може би не е чак толкова разпространено измърмори тя.

Каретата се люшна и движението го тласна към нея. Той прокара пръсти през къдриците ѝ и нежно подръпна главата ѝ назад.

— Предполагам, че целувките са поздрав в някоя част на света.
Например в Русия.

Тя докосна устните му със своите.

— Такава целувка ли?

Той поклати глава.

— По-страстна, девойче.

— Аз не съм де...

Но той притисна устните ѝ под своите, дивото желание открадна думите от устата ѝ и ѝ даде нещо друго в замяна.

Продължиха да се целуват, докато главата и не започна да се върти — предупреждение, че здравият ѝ разум губи битката с копнежа.

— Уорд!

Името му беше стон, песен, молитва.

Дълбоко в гърлото му се надигна някакъв звук. Устните му се плъзнаха по скулата ѝ. Под ласката му бузите и чертите на лицето ѝ, ѝ се сториха нови, сякаш допирът му ги променяше. Заради самия начин, по който я изследваше и запамятаваше.

Юджиния се отдръпна — трябваше или да се отдръпне, или да се смъкне на седалката и да предложи гърдите си на устните му. Той имаше силна челюст и вежди, които се извиваха точно където трябваше, за да подчертаят скулите му.

Накратко, беше невъзможно красив. Мъжествен, но красив.

— Това, което може да е прилично в Китай или Русия, не е прилично в карета, която пътува към Оксфордшър — успя да изрече тя. Нима току-що бе обещала да се отдаде на неприлично поведение с него по-късно... извън каретата?

Чувствената му усмивка потвърди, че е така.

— Един момент! — обади се припряно тя.

— Готов съм да ви чакам цял живот, Юджиния.

Тя завъртя очи.

— Каквото и да се случи помежду ни, ви моля да ми спестите пороя от празни ласкателства.

— Колкото и да е тревожно, не го казах като плосък комплимент.

Тя сложи ръка на гърдите му и леко го отблъсна. Косата ѝ бе паднала по раменете, а устните ѝ пареха, сякаш ги бяха нажилили пчели. Започна да прибира косата си и да забожда фуркети, където ѝ падне.

Не смееше да вдигне поглед към лицето му, защото ако в очите му все още се четеше онзи пламенен копнеж, щеше да се предаде. Отново.

Когато косата ѝ беше горе-долу прибрана, а сърцето ѝ възвърна нормалния си ритъм, тя каза, все още, без да го поглежда в очите:

— Преди да стигнем до Фокс Хаус, бих искала да разбера как са децата. Страдат ли от заминаването на госпожица Мидж?

Гласът на Уорд беше дълбок и пресипнал, но той все пак отговори:

— Отис май изобщо не забеляза. Почти цялата седмица бе зает с разработването на оня капан за мишки.

— В къщата ви има ли мишки?

— Предполагам, че има. Все пак е стара.

— Ако имаше, щяхте да разберете. Мишките не са от тихите съжителители — каза Юджиния. — Цвърчат и тичат вътре в стените; постоянно тормозят кухненската прислуга; ако оставите свещите открити, ще ги изядат.

— Мишките ядат свещи?

Тя кимна.

— Плъховете също.

— Единственият плъх в нашата къща е Джарвис, любимецът на Отис.

Юджиния потръпна.

— Мразя плъхове.

— Не е за вярване, но с времето ужасно се привързах към Джарвис.

— Не говорите сериозно!

— Напротив — увери я Уорд и крайчецът на устата му потръпна.

Юджиния отново неволно потръпна.

— Разбирам нежеланието на една дама да бъде край малки зверчета, но вие изглеждате особено отвратена.

— Израснах в къща, пълна с плъхове.

Тези думи го стъписаха. Беше си представял Юджиния като малко момиченце с яркочервени къдрици, порцеланова кожа и няколко лунички на носа. Това дете... бе израснало в къща с плъхове?

Постоянно забравяше, че не е родена в средите на благородничеството. Все пак беше предположил, че е израснала на границата между света на благородниците и този на простолюдието. Че може би е дъщеря на свещеник.

Къща, пълна с плъхове, означаваше положение далеч под това на дребното дворянство. Той усети, че се е намръщил.

— Не ми е приятно да мисля, че сте живели в подобни условия.

Дали беше гладувала? Мисълта за това разяде стомаха му като киселина.

— И аз бих предпочела да не си спомням подробностите.

Гласът ѝ се отличаваше с безупречна интонация на дама, но това беше част от маската — от ролята, която играеше.

— Когато бях на осем, ме ухапа плъх.

Киселината се разплиска във вените му.

— Имахте ли треска от ухапването?

Тя кимна.

— Тази треска често е фатална.

Започваше да я разбира. Като дете цялата ѝ енергия, пламенната ѝ интелигентност и чистата ѝ жизнерадост навярно се бяха съсредоточили върху това да избяга от живота, който е водела. Нищо чудно, че копнееше да живее като дама.

— Едва не умрях — каза Юджиния. — Моята мащеха — която обожавам — по-късно ми каза, че се научила да се моли, докато бях болна.

Уорд прокара пръсти през косата си. В много къщи в Англия имаше плъхове. Това бе част от живота. Пред очите му изплува мустакатата муцунка на най-добрия приятел на Отис. Все едно дали ѝ харесваше, Юджиния щеше да се запознае с един плъх.

— Колко път остава до къщата ви? — попита тя.

— Приблизително четири часа. След два ще спрем в една странноприемница, за да сменим конете.

— Имате ли нещо против да подремна? От това вино ужасно ми се доспа.

Очевидно искаше да избегне по-нататъшни интимности, но той устоя на импулса да я убеди, че не бива. Една карета не беше мястото, където искаше да люби за пръв път Юджиния Сноу.

— Чудесна идея — кимна той. — И аз ще поспя.

Все пак не възнамеряваше да спи през нощта.

Макар че нямаше да е редно да се нахвърли върху гостенката си в мига, в който тя прекрачеше прага му. Трябваше да я обсипе с... с цветя или нещо подобно. Проклет да е, ако се отнесе с нея като с куртизанка или весела вдовица!

Добродетелта на Юджиния беше безупречна също толкова, колкото на всяка истинска дама — бе готов да заложи честта си, че е така. И все пак тя го желаше.

И това бе достатъчно, за да заложи собственото си щастие на тази карта.

ГЛАВА 17

Около два часа по-късно каретата спря в двора на „Светото сирене“. Уорд докосна Юджиния по рамото, за да я събуди. Когато тя седна, порозовяла и сънено примигваща, той потисна стон.

Косата ѝ отново се бе измъкнала от фуркетите, а роклята ѝ всеки момент щеше да оголи гърдите ѝ. Би изглеждала точно така след любене.

— О! — измърмори тя сънливо. — Пристигнахме ли в странноприемницата?

Преметна гъстата си коса над едното рамо и започна да я усуква, така както Уорд си представяше, че предачките усукват преждата върху чекръка.

— Да, трябва да сменим конете — обясни Уорд. — Помислих си, че може да искате да се освежите вътре. Пак ще стигнем навреме за вечеря. А и така втората карета ще успее да ни настигне.

— Къде се намираме?

— Пред „Светото сирене“.

— „Светото сирене“? „Свето“ като „свещено“ или като „светло“?

Ръцете ѝ започнаха да се стрелкат край главата и се спряха чак когато косата ѝ бе закрепена здраво като плочи на покрив. След дрямката изглеждаше по-отпусната и това му хареса. Много.

— И двете — отговори Уорд. — В този край гледат много сериозно на сиренето.

Отвори вратата и помогна на Юджиния да слезе, преди конярят да успее да извади онова абсурдно стъпало. Скоро щеше да се свечери и въздухът бе чист и свеж, какъвто никога не беше в Лондон.

— Приятно ли ви е да живеете в града през цялата година? — попита Уорд и пое ръката ѝ.

— Израснах в провинцията и тя ми липсва — отговори тя. — Но „Сноу“ е в Лондон и ми е трудно да се измъкна.

Веднага щом ги настаниха в един уютен частен салон, се появи съдържателят, следван от слуга с купа с плодове и чиния със сирене.

— Добър вечер, госпожо, господине.

Пред очите на Уорд Юджиния, която се усмихваше така, че той изпитваше желание да я дръпне в скута си, изпъна гръб и се превърна в съвършената дама.

Съдържателят отговори на маниерите ѝ, сякаш виждаше истинска херцогиня — с поклони, умилквания и изобщо като се превърна в раболепно магаре.

Чичото на Юджиния работеше в Речната полиция на Темза. Не бе възможно тя да произхожда от средите на дребното благородничество, камо ли на аристокрацията. И все пак би изглеждала съвсем на място на някоя от вечерите, които даваше баща му.

— Гувернантките учат поверениците си на много повече неща от числата и буквите, нали? — попита Уорд след излизането на съдържателя, следвайки посоката на мисълта си. — Все пак децата се раждат малки диваци. Знам, че аз бях такъв.

— Ако ги оставят да правят каквото си щат, е така — съгласи се Юджиния. — Лизи и Отис обаче май са единствени по рода си — добави и му смигна. — Може би непослушанието е семейна черта.

— Между престъпленията ми е фактът, че нощем отказвах да спя в собственото си легло — както брат ми и сестра ми, между другото. Очевидно постоянно съм разказвал разни истории и съм отегчавал всички наоколо. Освен това съм си смучел палеца или поне така казва мащехата ми. Лично аз не си спомням.

Тя се засмя.

— В това няма нищо необичайно.

Погледите им се срещнаха и главата му се замая. Тя беше толкова красива и така опияняваща! Искаше отново да я целуне.

Помъчи се да намери друга тема.

— Често ли виждате семейството си?

Гласът му неволно прозвуча сурово. Ако някога срещнеш баща ѝ, щеше да си поговори с него за онези плъхове. Що за мъж би отгледал дъщеря си в подобни условия?

— Не достатъчно често — отговори Юджиния със сърдечна усмивка. — Но всъщност това непланирано пътуване ме накара да реша: от вашата къща ще отида в дома на баща си и ще си взема поне една седмица почивка от „Сноу“. Може и повече.

Тя се заигра с ножа си.

— Знаете ли, днес ми хрумна една много странна идея.

— И каква е тя?

— Може да предам агенцията на помощничката си, госпожица Лойд-Фантил.

Уорд вдигна поглед от ябълката, която белеше.

— Мислите да се откажете от ръководството на „Сноу“?

— Бих искала да опитам някое ново предизвикателство — обясни тя с невъзмутимия вид на дама, която говори за усвояването на нов танц.

— Това може да се окаже истинско предизвикателство — каза Уорд.

Усмивката, която разцъфна на лицето на Юджиния, го накара да почувства страст, която се надигна в тялото му като приливна вълна. Желаше я с див копнеж, който беше просто абсурден. Мисълта да легне с нея беше като пронизващ порив, от който го заболяха слабините.

Проклятие, изобщо не му трябваше легло. Стената щеше да свърши работа. Масата.

Не.

— Вие май не ми предлагате никакво предизвикателство — измърмори Юджиния и в очите ѝ проблесна дяволито пламъче.

Вярно беше.

— Аз съм на вашите услуги — съгласи се Уорд, наведе се, целуна я по устните и допирът им се разля през тялото му като огън.

— Разкажете ми още нещо за детството си — подкани я Уорд, размърда китката си и последното парченце ципа падна от ябълката му.

— Майка ми е починала, когато съм била съвсем малка, не я помня.

— Съжалявам — каза той и ѝ подаде плода. — И аз не познавах майка си. Баба ми, херцогиня Гилнер, ме е дала на баща ми, когато съм бил бебе.

Тя прие ябълката.

— Защо имам чувството, че „Светото сирене“ всъщност е райската градина, а вие играете ролята на змията?

— Глупости! — отсече той. Каквото и да направеха заедно, в него нямаше да има нищо греховно.

— Херцогинята ви е отстранила от дома си, защото дъщеря ѝ ви е родила неомъжена? Познавам куртизанки, които никога не биха го сторили, освен подтикнати от крайна бедност.

— Познавате куртизанки? Тоест, дами на нощта?

— Когато бях млада — отговори спокойно Юджиния. — Баща ми проявява великодушие към хората, отблъснати от традиционното общество.

Не само плъхове, а и блудници? Нищо чудно, че Юджиния бе така твърдо решена да се преструва на дама.

— Може да се каже, че херцогиня Гилнер ми е спасила живота. Майка ми беше изключително нестабилна. — Той прочисти гърлото си. — Куртизанките бяха ли част от домакинството на баща ви? Заедно с плъховете?

— Не ми е приятно да мисля, че намеквате за евентуална прилика — сръза го Юджиния с ясен, силен глас. — Възпитана съм да не проявявам пренебрежение към другите, независимо от професията им и семейното положение на родителите им.

Уорд се ухили.

— Честен удар.

— Всъщност леля ми ръководи един дом „Магдалина“ — дом за жени, които искат да избягат от такъв живот.

— Много великодушно от нейна страна.

— Ами, тя... — започна Юджиния и млъкна. — Да, тя е добра жена. От нея научих много за истински важните неща в живота. — Тя стана от масата. — Каретата ви сигурно е готова.

Не бе възможно да намеква, че леля ѝ я е научила на тънкостите на точно този занаят. Уорд не можа да овладее топлината, която го прониза при мисълта, че Юджиния, с нейните маниери на дама, може да е дръзка в спалнята.

Той бутна стола си, заобиколи масата и застана до нея, за да я придружи.

— На какво ви научи леля ви?

Тя се обърна и го погледна през рамо. Дъхът му секна от чувствената красота на изваяните ѝ скули и розовата уста.

— Например, за разликите между двата пола.

— Какви са тези разлики?

— Свързани са с леглото.

С една крачка Уорд се приближи достатъчно, за да я притисне към стената, макар че телата им не се докоснаха. Подпря едната си ръка над главата ѝ.

— На това не ви ли научи господин Сноу?

Миглите на Юджиния се сведоха и черният им цвят се откри на фона на бузите ѝ. После тя го погледна право в очите. Нейните бяха зелени като млади листа напролет.

— Научи ме, разбира се.

Ревността остави неприятно усещане в стомаха му.

— От колко години сте върна на паметта му?

— Овдовях преди седем години — отговори тя с вирната брадичка и изпънат гръб.

— Бил е истински щастливец — измърмори Уорд.

Да я целуне или не? Струваше му се, че ще издъхне от копнеж.

— Все пак не е възможно съпругът ви да ви е научил на всичко възможно за интимността. Всъщност откъде знаете, че е бил добър, щом сте спали само с един мъж?

Тя избухна в смях.

— Ако не знаете отговора на този въпрос, скъпи приятелю, каквото и да ви кажа, няма да ви осветля. Може би трябва да дам на бъдещата ви съпруга един-два съвета.

— Съпругата ми няма да има нужда от съвети — каза Уорд и се наведе по-близо. Сега усещаше аромата ѝ, онова сладко ухание на ягоди, което беше само нейно.

— Може би вие имате нужда от съвет — предположи тя весело.

— Доколкото разбирам, съпругът ви не е имал.

— Той ме отвеждаше до седмото небе и обратно — каза тя и гласът ѝ омекна. Истината в думите ѝ не можеше да се сбърка.

Проклятие!

Някаква срамно завистлива част от душата на Уорд се бе надявала, че покойният не е бил особено умел.

— Това, че от години не сте били с мъж, е трагедия.

— Това е женската участ — изтъкна тя. — Или се омъжваме, или отблъскваме нежелани домогвания.

— Седем години без секунда удоволствие — промълви замислено той.

Погледът ѝ се сведе надолу, а бузите ѝ отново порозовяха. Слабините на Уорд се стегнаха и изпратиха тръпка през долната част на тялото му. Проклятие, тя беше възхитителна!

Беше си доставяла удоволствие сама.

— Без мъжко докосване — уточни той.

— Този разговор вече не е неуместен, а направо неприличен — отбеляза тя.

Той поклати глава.

— Не сте ли забелязали, Юджиния, че почти всичките ни разговори започват като неуместни?

— Това говори лошо и за вас, и за мен! — срязва го тя. — Ако обичате, ще ме оставите ли да мина, за да продължим пътуването си?

— Предпочитам да поговорим за опита ви на седмото небе.

Тя го бутна по рамото.

— В никакъв случай!

Уорд зашари с устни по красивата извивка на ухото ѝ.

— Защо не ми позволите да ви науча на моята версия на седмото небе? Съпругът ви не би искал да останете сама до края на живота си.

— Не — съгласи се Юджиния и го измери с пронизателен поглед. — А освен това не би искал да се забъркам в неприлична връзка. Сега нося името му, а то беше много важно за него.

— Нямах предвид неприлична връзка — уточни Уорд. — Няма нищо неприлично, ако един мъж достави удоволствие на жената, за да компенсира много години вдовство. За това не е необходима никаква „връзка“, тъй да се каже.

— Свещеникът не би одобрил.

— Какво ще кажете за нещо толкова мъничко, че няма нужда свещеникът да разбира?

— Мъничко ли? — изкикоти се закачливо тя.

Той се наведе по-близо и отново вдъхна онзи неин загадъчен аромат.

— Дяволче.

Ако имаше нещо, за което не трябваше да се тревожи, това бе размерът на члена му.

— Ами ако ви предложи по една минута за всяка година след смъртта на съпруга ви?

Тя избухна в смях и мина покрай него.

— Само седем минути? Типично по мъжки!

Уорд проследи излизането ѝ с поглед и на лицето му неволно се изписа усмивка.

Дамите — тоест, истинските дами, с благородно потекло, титла и всичко останало — бяха скучни. Когато навършеха двацет, възпитанието вече беше заличило всяка капка хумор и живот у тях. Юджиния, от друга страна, беше забавна и иронична, несъмнено смела и интелигентна... както и дяволски чувствена.

Той тръгна след нея, пламнал от глава до пети.

Ако му дадеше само седем минути, той ги искаше до последната. Ако успееше да я примами в спалнята си, седемте минути щяха да се превърнат в седем дни.

Точно когато Юджиния понечи да излезе от странноприемницата, той я хвана през кръста и я обърна към себе си.

Тя издаде звук, който бе нещо средно между писък и ахване, наклони глава назад и го погледна изпод онези свои красиви извити вежди.

— Господин Рийв — каза тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да — отговори кратко той и я привлече към себе си.

Очите ѝ се затвориха, а телата им се докоснаха, наместиха се съвършено едно към друго.

— Дайте ми седем минути — прошепна той.

Устата ѝ се отвори, езикът ѝ срещна неговия и желанието премина по гръбнака му като светкавица. Тя ухаеше на пресни ябълки, подправки и Юджиния.

— Седем минути — повтори дрезгаво той, когато можеше отново да продума. — Моля ви.

При вида на широката ѝ грейнала усмивка пулсът му препусна още по-бързо.

— Седем минути? Заслужавам повече от това, Уорд.

Тя се наведе и сложи пръст на устните му, спирайки предложението му да превърне седемте минути в седемдесет.

— Не.

Отказът бе опияняващ като целувка. В кръвта му пулсираше литания, която гласеше: „Моя, моя, моя!“

Юджиния рязко обърна глава и косата ѝ проблесна на гаснещата светлина като огнени искри. Тя излезе с полюшване на бедрата, което

можеше да постави всеки мъж на колене.

ГЛАВА 18

Частната алея, водеща към Фокс Хаус, беше дълга почти цяла миля и ако великолепната карета на Уорд не бе убедила Юджиния, че е богат като Крез, имението му щеше да я убеди.

Може би бе богат колкото нея.

Тази мисъл ѝ се стори интересна. Беше свикнала с обожатели, които се интересуваха от богатството ѝ. Но, разбира се, Уорд не беше обожател, а клиент.

Клиент или не, когато влязоха в мраморното преддверие, тя почти очакваше да я грабне на ръце и да я понесе по стълбището.

Но Руби и Клотилд ги следваха по петите; втората карета ги бе настигнала и през последните няколко мили се движи плътно зад тях. Така че благоприличието бе запазено.

Уорд представи икономата си, Гамуотър — човек с необикновени вежди, които подскачаха нагоре-надолу като пухкави гъсеници. Той незабавно изпрати един лакей да придружи Клотилд до спалнята на Юджиния. По-късно щяха да занесат пътническия ѝ сандък.

— Бих искал да ви запозная с децата — обърна се Уорд към Юджиния. — Да придружим ли Руби до детската стая?

Детската стая беше голяма и приятна, с високи прозорци. Беше валяло; по бръшляна, който се виеше покрай прозорците, блестяха капчици, отразяващи топлото сияние на разпръснатите из цялата стая лампи.

Вниманието на Юджиния се насочи право към момиченцето в отсрещния край. То беше с мръсен черен воал и бе застанало върху обърнато нощно гърне. Бе разперило едната си ръка, сякаш декламираше, а аудиторията му се състоеше от момче, което седеше с кръстосани крака на пода с гръб към тях.

Когато влязоха, Лизи млъкна по средата на изречението, а Отис се извъртя да види кой идва, преди учтиво да стане.

— Слизай от гърнето, Лизи! — разпореди се Уорд. — Много се надявам да е било празно, когато си го превърнала в сцена?

— Да, разбира се! — възмути се тя и скочи на пода.

— Искам да ви представя на госпожа Сноу — каза Уорд. — Тя любезно се съгласи да остане няколко дни, докато намерим нова гувернантка.

Юджиния им се усмихна.

— Много се радвам да се запознаем, госпожице Дарси, Лорд Дарси.

Отис направи рязък поклон и измърмори нещо. Лизи не направи реверанс, но обяви иззад воала си, че ѝ е много приятно. Очевидно предстоеше много работа, преди да могат да представят децата пред обществото.

— Това е Руби, която ще бъде ваша бавачка, докато дойде гувернантка — добави Уорд.

Руби прекоси стаята, усмихвайки се с онази енергична доброта, която я правеше идеална за „Сноу“.

— Махате ли някога воала, госпожице Лизи?

— Не много често — отговори момиченцето.

— Е, стига да си миете лицето и да се измивате зад ушите, предполагам, че няма да има проблем — продължи Руби. — Но ако нямате нищо против, бих желала да го изпера хубаво довечера, след като си легнете.

Лизи очевидно нямаше нищо против.

— А вие, лорд Дарси? Какво имате там? — попита Руби.

— Това е Джарвис — съобщи Отис и седна обратно на пода.

Юджиния направи крачка назад и инстинктивно сграбчи ръката на Уорд. Той се наведе към нея и каза в ухото ѝ:

— Джарвис е много възпитан.

— Джарвис, така ли? — попита Руби. — С какво е облечен?

— Наметалото му за операта — обясни Отис. — Сега сме на театър.

Юджиния си напомни, че не е страхливка, и се насили да се приближи малко, за да види как изглежда наметало за опера, ушито за плъх. Мъничката одежда бе ушита от парче изящно червено кадифе. Беше завързана на врата на охранено плъхче със златиста козинка и блестящи черни очички.

Джарвис седеше на коляното на Отис и не проявяваше желание да се хвърли към Юджиния и да се закатери по полата ѝ, затова тя се

приблѝжи още малко.

— Джарвис има ли нещо против, че носи дрехи? — попита тя.

Отис имаше валчестите колѝне и рошавата коса на всички момчета на тази възраст. Освен това имаше тревожно прѝям поглед, който Юджиния беше виждала у друго същество от мъжки пол — брат му.

— Джарвис е съгласен — съобщи ѝ момчето. — Има чѝтири-пет костюма за различни случаи.

— Но червеното кадифе му е любимото — обади се Лизи. — Панталоните не му харесаха.

Това се стори логично на Юджиния.

— Коя пиеса изпълняваше? — попита тя, обръщайки се към сестричката на Отис.

Лизи беше извънредно слаба за деветгодишно момиченце. Но гласът ѝ долетя иззад воала със силата на жена:

— Една сцена от „Такъв е животът“ на Конгрийв^[1]. Беше една от любимите пиеси на баща ми.

— Научих тази пиеса наизуст, когато бях на твоите години! — възкликна Юджиния.

Лизи нададе тих писък и отметна воала, иззад който се показа бяло лице и огромни очи. Тя посочи с прѝст право към Юджиния.

— „Сър Сприхав, ти си въплъщение на словото!“

— „Уитуд — отговори Юджиния, — ти си унищожител на разума!“

— Нямам представа защо и двете сте научили наизуст точно тази пиеса — обади се Уорд и в гласа му се промъкна укорителна нотка. — Ако си спомням правилно, тя е доста неприлична.

— Любимата ми е „Щеше, стига да можеше“ на Етъредж^[2].

— Старият сър Оливър Кокууд? — възкликна Юджиния. — Разбира се!

— Оливър Кокууд^[3]? — повтори Уорд и смръщи вежди.

Лизи скочи обратно на гърнето и отново разпери ръка.

— „Съпружеска ревност — Боже, пази ме! За клетата дама туй предвещава хиляди скърби, честта ще загуби, покоя и...“

Тя направи драматична пауза. Юджиния почувства, че Уорд не се наслаждава на представлението — той се мръщеше, — но все пак покорно изрече думата:

— Удоволствието.

— „Също толкова лошо, аз този град ще загубя“ — завърши Лизи. — Изпращат я в провинцията. Всъщност точно това се случи с мен и Отис.

— Имаш чудесен стил на декламиране — каза ѝ Юджиния. — Тези реплики не са ли от „Съпругата провинциалистка“, а не от „Щеше, стига да можеше“?

— Смесвам ги наум — призна Лизи и отново слезе от гърнето. — Това е една от причините, поради които татко казваше, че съм ужасна актриса. Вие познавахте ли баща ми, госпожо Сноу?

— Съжалявам, но не го познавах — отговори Юджиния.

— И той беше ужасен на сцената, затова се занимаваше със завесата.

— Ще трябва да ви помоля да ми помогнете да ви приготвя за лягане — намеси се Руби. — Джарвис в къщата ли спи?

Отис го притисна до гърдите си.

— Да!

На Руби не ѝ мигна окото.

— В кутия ли спи? Не обичам животните да спят в едно легло с хората.

— Той спи с мен! — настоя Отис и гласът му се извиси.

— Имам една кутийка за панделки, която е с точния размер — обади се Юджиния. — Подплатена е с меко зелено кадифе и мисля, че изтънчено животинче като Джарвис много ще я хареса.

— Така ще е по-сигурно за него — подкрепи я Руби. — Ами ако някоя нощ го затиснеш?

— Няма да го затисна — заяви Отис.

— Не знам със сигурност дали камериерката е взела кутията, но можем веднага да я попитаме, ако господин Рийв ме заведе в стаята ми — каза Юджиния.

— Предполагам — измърмори неохотно Отис, — че с Джарвис ще дойдем да видим дали ще му хареса.

— Джарвис пътува извън детската в брезентова торба — обади се Уорд.

— Тя е за всеки ден — каза Отис и пъкна Джарвис в кадифена торба с панделки с пискюли.

Оставиха Руби да надзирава банята на Лизи.

— Джарвис има изискан гардероб — отбеляза Юджиния.

— Майка ми му уши наметалата, преди да умре — отговори Отис.

Изненадана, Юджиния погледна към Уорд, но не можа да разбере какво означава изражението му. Трудно ѝ беше да си представи лейди Лизет да шие. Това говореше за майчинска страна в характера ѝ, каквато Юджиния не очакваше.

— Значи ще дадете на момчето кутията си за панделки, госпожо? — прошепна Клотилд няколко минути по-късно, изпълнена с неодобрение. — Тя беше подарък от баща ви, не е ли така?

— Просто стара кутия от пури — отговори Юджиния, извади панделките и подаде кутията на Отис. Той внимателно огледа зелената кадифена подплата и обяви, че на Джарвис сигурно ще му хареса да спи тук.

След като оставиха Отис и Джарвис в способните ръце на Руби, Уорд изведе Юджиния от детската стая. Умът на младата жена кипеше, докато вървяха по коридора към крилото за гости.

— Лизи е забележителна — каза тя.

— Защо, защото запаметява неприлични диалози, макар и неправилно? — попита сухо той.

Юджиния го погледна внимателно.

— Нали не се сърдите, че е научила наизуст една пиеса или поне части от няколко пиеси?

— Учудих се, че я окуражавате.

— Ами! — отвърна нехайно Юджиния. — На нейната възраст бях запленена от пиесите.

Уорд погледна към нея и поклати глава.

— Прощавайте, но това не ми се струва особено успокоително. Тя трябва да стане дама, Юджиния. Истинска дама.

— Уверявам ви, че следващата гувернантка, която ще изпратим, ще помогне.

— Само си представете, ако Лизи започне да цитира герой на име Оливър Кокууд в някоя бална зала. Може би ще е по-добре да оставя на баба си да отгледа децата.

В гласа му имаше нотка, която подсказваше, че наистина го обмисля. Юджиния поклати глава.

— Херцогинята ще смачка духа ѝ, а вие ще го поддържате.

Стигнаха до вратата на спалнята ѝ, Уорд се облегна на стената и сведе поглед към нея.

— Сега, когато Лизи знае, че и вие изпитвате страст към театъра, ще започне да ви досажда всеки път, когато ви види.

— Ако я насоча към по-приемливи пиеси, по-спокоен ли ще се чувствате?

Ще го оценя високо.

— Шекспир е очевиден избор — каза тя. Но не може да се сдържи: — Може да я науча на „Много шум за нищо“.

— Чудесно — отвърна Уорд с веселостта на човек, който не се интересува и не знае нищо за най-великата английска пиеса на всички времена.

— Бенедикт е един от любимите ми герои. „Ще живея в сърцето ти — цитира Юджиния и му се усмихна широко, — ще умра на гърдта ти, ще бъде погребан в очите ти.“^[4]

— Ще живея в... ще умра на гърдта ти? Какво иска да каже с това „ще умра“?

— Вие какво си мислите?

Юджиния още се смееше, докато затваряше вратата след себе си, смееше се толкова силно, че се наложи да се облегне на стената.

[1] Уилям Конгрийв (1670–1729) — английски драматург и поет. — Б.пр. ↑

[2] Сър Джордж Етъредж (1636–1692) — английски драматург. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: на английски името звучи като „дървен член“ — Б.пр. ↑

[4] У. Шекспир, „Много шум за нищо“, пето действие, втора сцена, превел от английски Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Нощта бе станала мразовита и след като Юджиния се изкъпа, Клотилд разстла пред нея вечерна рокля от розово кадифе.

Платът прилепваше по извивките ѝ и караше кожата ѝ да изглежда млечнобяла, затова тя се понесе по стълбите с усещането, че е привлекателна и готова да бъде съблазнена. Остана разочарована, когато видя, че в салона няма никого.

— Задържаха господин Рийв за малко — оповести Гамуотър. — Мога ли да ви предложа чаша шери?

— Да, благодаря ви — отговори Юджиния.

След излизането на иконома тя се разположи на един диван пред огромно огледало и започна да изпробва различни пози. Ако седеше с кръстосани глезени, талията ѝ изглеждаше изящно тънка. Ако се наведеше напред, бюстът ѝ изглеждаше още по-пищен.

Гамуотър се върна с поднос с кристална гарафа и две чаши. Безмълвно напълни едната и пак изчезна. В нервен прилив на енергия Юджиния скочи на крака, взе чашата си и започна да оглежда малобройните мебели.

Най-накрая вратата се отвори. Юджиния се обърна и видя Уорд. Въпреки чакането не можа да сдържи усмивката си. Той беше дяволски красив с падналата над челото му коса.

— Моля ви да приемете извиненията ми — каза той. — Имахме нещо като криза на горния етаж.

— Какво се е случило? Мога ли да помогна?

— Благодаря, но ми се струва, че с Руби овладяхме ситуацията.

Той се приближи до подноса и взе свободната чаша с ентузиазма на човек, който се среща с приятел след дълга раздяла.

— Джарвис не се зарадва, когато разбра, че според Руби дори и той се нуждае от къпане преди лягане, затова се пъкна под решетката на камината и отказа да излезе — предаде се чак когато го подмавихме със сирене. След като излезе, помогнах на Отис да договори седмична баня за Джарвис.

Ако не беше дама, Юджиния щеше да отиде до него и да прокара ръце по раменете му. А може би и още по-надолу. Копринените му панталони не оставяха нищо на въображението. Тя вдигна чашата си, за да не разбере той накъде е гледала.

— Мислех си за утрешната ни среща със свещеника — каза тя, макар че това не отговаряше на истината. — Какво можете да ми кажете за него?

— Почти нищо. Казва се Хаусън. Според Гамоутър посещението на епископа се дължи на оплаквания, след като свещеникът обвинил една възрастна жена, че ръководи бордей, когато всъщност отглеждала сирачета за сметка на графството.

— Значи в най-добрия случай е припрян, а в най-лошия — опасно глупав — заключи Юджиния и остави чашата си.

— Притеснявате ли се за утре?

Уорд вдигна рамене.

— Както го описват, изглежда съвсем смахнат, но съм сигурен, че с общи усилия ще му набием малко здрав разум в главата. В преносен смисъл, разбира се. Мисля, че вечерята ни очаква.

Той ѝ предложи ръката си.

— Може ли?

Придружи я до малка стая, облицована с дървена ламперия и добре обзаведена, макар че и от нея се излъчваше същото усещане за празнота, както от салона. Имаше маса, бюфет и няколко стола, но стените и подът бяха голи.

Когато влязоха, Гамоутър се суетеше с блюдата на бюфета.

— Всичко е така, както пожелаете, господине — каза той. — Ще се върна в...

— Благодаря — прекъсна го Уорд. — Ако пожелаем още нещо, ще позвъня.

Икономът се оттегли, поглеждайки Юджиния с крайчеца на окото си така, че ясно показва, че я смята за лека жена.

Тя не беше такава.

Но не можеше да го обвинява, защото определено смяташе да стане.

Госпожа Сноу от агенция „Сноу“ беше жена с безукорна нравственост. С всяка секунда обаче ѝ ставаше все по-ясно, че Юджиния Сноу, по баща Стрейндж, не е такава.

Доказателство, за което беше фактът, че вечеряше насаме с мъж, с когото бе решена да започне незаконна връзка. Сузан щеше да се гордее с нея.

— За какво си мислите, Юджиния?

— Питам се дали съм от жените, на които развратът ще им хареса — призна тя. — Може би ще изненадам самата себе си и ще стана умела в покварата.

Не можа да сдържи смеха си, когато зърна ужасеното изражение на Уорд.

— Каква поквара? — попита той. — Не сме направили нищо, освен че се целунахме. Двете с Лизи рецитирахте нецензурни стихове, но не мисля, че това може да мине за поквара.

— Според всички балади, които съм слушала на тази тема — каза Юджиния, — една вдовица е изминала половината път до моралния упадък, когато камбаната удари един часа след полунощ.

От неговата страна на масата се разнесе смях.

— Какво общо има камбаната, за бога?

Юджиния му хвърли закачлив поглед.

— След като мъжът е успял да задържи една вдовица будна след полунощ, тя не вижда причина някога отново да си легне сама.

— Не искам вие да бъдете сама.

Жаждата в очите му бе така могъща, че Юджиния сведе поглед към купичката си със супа. Течността беше бледозелена и ухаеше на пресен грах и билки с деликатен аромат. Юджиния я опита и неволно изстена.

— Великолепна е!

Той плъзна купичката си по масата към нея.

— Вземете моята. Не съм я докоснал.

— Не бих могла! — възрази тя.

— Моля ви, вземете я. Честно казано, с удоволствие бих се отказал от вечерята си, за да ви наблюдавам как се храните.

Тя взе още една лъжица и тъй като той я гледаше, остави лъжицата да се плъзне съвсем бавно от устните ѝ.

— Значи имате лукава страна — прошепна той. — Може да не оцелея до края на следващото блюдо.

— Ами! — не се трогна тя. После смени темата. — Ако позволите да попитам, колко дълго искате Отис и Лизи да останат в

траур?

— Мислех да свалят черните дрехи след шест месеца, но ако смятате, че трябва да останат в траур цяла година, с удоволствие ще ви послушам.

— С воала на Лизи, мисля, че инстинктите ви са правилни. Ще е добре да накараме децата да спрат да изразяват външни признаци на скръб колкото се може по-скоро.

Тя изяде още една лъжица супа и хвърли поглед към Уорд изпод мигли. Той носеше красиво ушит фрак от тъмносин кашмир.

— Значи сте решили да не носите черно? — попита тя.

Той поклати глава.

— Аз почти не познавах лейди Лизет. Стори ми се лицемерно да се преструвам, че скърбя за смъртта ѝ. Вие колко време носихте траур?

— О, аз бях много традиционна — отговори тя и си взе още една лъжица супа. — Пълен траур една година. След това полутраур.

— Полутраур е сиво, прав ли съм? И виолетово.

— Сиво — съгласи се тя. — Кой да знае, че имало толкова много нюанси на сивото?

— Пет? Десет?

Тя му се усмихна над чашата си с вино.

— Най-малко четирийсет. Не, по-вероятно петдесет. Петдесет нюанса сиво.

— Имам сиво шалче — каза Уорд. — Личният ми прислужник преживя кратко увлечение по френската мода и през този период в гардероба ми навлязоха яркожълтите, сивите и патладжанените шалчета. Уви, аз отказвам да бъда контето, в което иска да ме превърне.

— Мога да си ви представя със сиво шалче — каза Юджиния. — Но не заради траур — добави тя. — Просто защото сивото е au courant^[1].

— Колко дълго носихте сиво? Две години? Повече?

Погледът му я накара да сведе очи.

— Беше ми трудно да се преструвам на радостна. Все пак цветовият спектър е език. Вид заявление.

Тя изяде последната лъжица супа.

— По кое време ни очакват утре у свещеника?

— В девет часа.

— Не трябва ли да си съставим план?

Уорд свали капака от едно блюдо с ароматна агнешка яхния.

— Имам план. Ако Хаусън вдигне шум за щуротиите на сестра ми, ще го отстраня от поста му.

— Как?

— В тази страна само две неща са от значение: парите и ранга. Аз имам и двете, дори като копеле, а ако това не е достатъчно, Лизи и Отис също ги имат.

— За имението на лорд Дарси ли говорите? — попита Юджиния. Той погледна към нея, после обратно към яхнията.

— Да. А освен това заделих трийсет хиляди лири за Лизи. Искам да съм сигурен, че зестрата ѝ ще е достатъчно голяма, за да надделее над всяко колебание, породено от произхода ѝ или от факта, че аз съм ѝ настойник.

Юджиния почувства пробождане в сърцето. Той беше такъв добър човек. Беше се отказал от независимостта си, от свободата си, от мястото си в „Оксфорд“, а сега и от значително състояние заради брат и сестра, които доскоро изобщо не бе познавал.

Баща ѝ настояваше, че титлите и кръвта нямат значение, че е важно единствено какво прави човек с живота си. Докато наблюдаваше Уорд изпод мигли, Юджиния си помисли, че баща ѝ несъмнено би го харесал.

По-късно, пред вратата на спалнята ѝ, той поднесе ръката ѝ към устните си. За един ужасен миг Юджиния си помисли, че ще си тръгне, без дори да я целуне. Но в последния момент той наведе глава и я целуна жадно. Всяко помръдване на езика му ясно показваше, че смята да я направи своя.

В тази целувка имаше чувствено притежание... и усилие да се сдържа.

— Юджиния — промълви той тихо и хрипливо. — Време е да си лягате.

— Добре — прошепна тя. Обърна се да отвори вратата, да го въведе вътре, но той я спря и устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ.

— Сама — уточни той и се обърна. — Не искам да ви съблазнявам, преди да сте се възстановили от пътуването. Струва ми се, че това не подобава на един джентълмен.

Тя понечи да възрази.

— Утре — продължи той. — Мисля отново да ви отвлека — право в спалнята си.

Думите му бяха клетва, обещание.

Сряда, 27 май 1801

На следващата сутрин библиотеката се превърна в отправна точка за пътуването до селската църква „Света Богородица“. Уорд вече беше там, когато Гамоутър доведе сестра му, с черна рокля и снежнобяла якичка.

— Много си красива, Лизи — каза Уорд. — Предвид обстоятелствата съм много благодарен, че реши да не си слагаш воала.

— Искях да го сложа — отговори Лизи и седна на дивана. — Но Руби стоя будна цяла нощ, за да ми ушие тази рокля, и си помислих, че ще е неблагоприятно да нося воала. Закрива якичката.

Уорд си отбеляза наум да увеличи заплатата на Руби, преди да си спомни, че тя бе дошла с Юджиния и следователно ѝ плащат от агенция „Сноу“. Може би щеше да успее да я уговори да постъпи при него. Отис дори не се оплака, когато чу, че трябва да остане у дома с Руби, докато всички останали отиват в църквата.

Точно в този момент влезе Юджиния. Носеше тъмно лилава рокля, която караше кожата ѝ да сияе като перла. Проклетие, тя самата сияеше. Гледката на пълните ѝ розови устни го накара да изпита желание да я целуне, не да се поклони.

Но се поклони. Целуна ръката ѝ и се поинтересува дали е спала добре, но през цялото време му се искаше да я грабне на ръце, да я преметне на рамото си и да я отнесе право в леглото.

Лизи скочи от дивана, направи бърз реверанс и се усмихна на Юджиния. Уорд ненадейно се сети, че един джентълмен не бива да допуска малката си сестричка близо до жена, която смята да съблазни.

Е, вече беше късно.

Юджиния се наведе, целуна Лизи по бузата, а после се зае да я учи да бъде точно като нея.

— Искам да се престориш, че поздравяваш епископ — каза тя.

— Какво е епископ? — попита Лизи.

— Той е важна личност в Църквата — отговори Юджиния. — Ходила ли си някога на църква на Коледа?

— Изобщо не съм стъпвала в църква — съобщи Лизи. — Това беше едно от нещата, които тревожеха госпожица Мидж.

— Е, добре, просто си представи, че брат ти е крал, и му направи реверанс. Не, не приклякай рязко като кукла на пружинка, Лизи. Наведи леко глава, хвани роклята си с пръсти — много деликатно, — плъзни десния си крак напред и пренеси цялата си тежест върху него.

Отне им четири-пет опита, но Лизи чудесно умееше да подражава на хората, Уорд се облегна на полицата над камината и се загледа в тях. Обикновено Лизи беше донякъде затворена, но тази сутрин думите просто бликаха от устата ѝ.

— Не я харесах, защото припадна обясняваше тя.

— Предполагам, че госпожица Лъмли не е проявила достатъчно сила на духа, за да приеме спокойно гледката на заек, подложен на дисекция — отбеляза Юджиния.

— И ние имаме черва — осведоми я Лизи. — Ако наредим вътрешностите на една крава по дължина, ще стигнат оттук чак до края на алеята.

— Дамите не казват „черва“ — каза Юджиния.

— Защо? — попита Лизи.

Уорд остана с впечатлението, че появата на Гамуотър спаси Юджиния от въпрос, на който не бе подготвена да отговори. Макар че как така няма да може, щом е била гувернантка?

След като се качиха в каретата, Лизи започна да забавлява Юджиния, като ѝ посочваше всички забележителности по пътя — порутена къща, уж обитавана от призрака на някаква монахиня, огромния дъб, в който живееше семейство сови, а после, когато стигнаха в село Уийтли — магазина на сприхавия касапин господин Бидъл.

Когато стигнаха до църквата, Уорд слезе от каретата и се обърна да помогне на Юджиния. След като стъпи на земята, тя протегна ръка и Лизи скочи точно до нея, сякаш Юджиния я привличаше като магнит.

— Готова съм! — оповести бодро Лизи и двете се отправиха към църквата, без да погледнат дали Уорд ги следва.

Така ли се чувстваше човек, който има семейство?

Той закрачи след тях, замислен по този въпрос.

Енорийската църква „Света Богородица“ и домът на свещеника Уйтли

— Не вярвам в магията — рече мрачно Хършфийлд Чатърсли-Блекман, епископ на Оксфорд, на личния си прислужник Роуланд. — Никога не съм вярвал. Всички тези приказки как танцували голи под дъжда. Не познавам жена, която да не носи поне десет части облекло във всеки един момент.

Роуланд, който бе коленичил в краката на Хършфийлд и закопчаваше гетрите му, се прокашля в знак на съгласие.

— Всъщност дори двајсет. Никога няма да хванеш сестрите ми да се разхождат в *puris naturalibus*^[2], нали? Никой не би го сторил, дори слабоумни като Хаусън. Знаеш ли колко неприятности ми създаде този човек? — Мърморенето му прерасна в рев. — Англия е пълна с тихи, кротки енории със свещеници, които не правят нищо повече от това да се сношават от време на време с някоя енориашка или да паднат в канавката, пияни-заляни, но точно на мен трябваше да натресат Хаусън. Изобщо не иска да се вслуша в разумните съвети. Изобщо. Това е също толкова налудничаво, колкото оня предполагаем бордей, който уж разкри преди няколко месеца.

Роуланд измърмори нещо, изправи се и ставите му изпукаха.

— Предполагам, смята, че момичето излиза нощем и реже жабешки крачета, мустаци на таралеж и всички останали гнусотии, които се хвърлят в котела — простена епископът, познат на близките си приятели като Чати[17]. — На девет години!

Роуланд каза нещо, от което се разбра само думата „граф“.

— Точно така — съгласи се Чати и издърпа мантията си от ръцете му. — Да тръгваме, така е добре. Рийв може и да е незаконороден, но е копеле на член на Камарата на лордовете, а това променя всичко. Точно тези неща Хаусън не ги разбира. Човек не може да се бърка на аристокрацията.

Той затрополи по коридора, който водеше от дома на свещеника до вестиария на църквата зад източната част, опитвайки се да си спомни къде скри манерката си последния път, когато се наложи да дойде заради онази позорна история със сиропиталището. Някъде във вестиария.

В коридора отекнаха бързи стъпки и Роуланд прекъсна търсенето му.

— Милорд! — рече задъхано той. — Забравихте си кръста!

— Вярно — отговори кисело епископът. — Ще го сложа.

Когато трябваше да се изправи пред луд църковен служител, винаги носеше голям кръст, който някой от далечните му предци бе донесъл от кръстоносните походи. В горната му част имаше рубин, който проблясваше на светлината.

Епископът смяташе, че това му придава авторитет.

Нямаше как да заобиколи факта, че Хаусън умееше да доминира и сякаш изсмукваше всичкия въздух от помещението.

Всичко беше заради проклетата му религиозна страст. Религиозната страст беше опасно нещо. Умът на Хаусън цвърчеше като тиган с наденички. Тази енергия му придаваше авторитет и му позволяваше да не се церемони с никого.

— Бих искал да му тегля един бой — измърмори епископът на себе си.

Той се запъти към страничната врата, която водеше към централния кораб. Пред нея стоеше помощникът на свещеника. Изглеждаше нервен.

— Всички ли са там? — попита сприхаво епископът.

— Да, милорд — увери го духовникът и трескаво закима. Отвори вратата и оповести: — Негово преосвещенство Хършфийлд Чатърсли-Блекман, епископ на Оксфорд!

Чати се запъти към стола си с кадифена възглавница, без да поглежда нито наляво, нито надясно. Току-що бе осъзнал, че след прекъсването заради кръста никога няма да намери манерката си, а единствено брендито можеше да направи тези процедури поносими.

Преди да отпусне задните си части на възглавницата, Хаусън скочи пред него и закри пейките от погледа му.

Викарият изглеждаше мършав, мазен и изпълнен с религиозен плам. Епископът с готовност би признал, че той самият има прекалено много брадички, но не харесваше тънки като молив мъже. По принцип. Това говореше за неподходящ начин на хранене, а такива неща се отразяваха зле на мозъка.

— Какво закусихте, Хаусън? — попита той.

— Зеле — отговори свещеникът и започна да дърдори за вещерство.

Зеле. Това обясняваше много неща. Хаусън може би имаше газове и това определено представляваше проблем за епископа, защото бе застанал прекалено близо.

Ако не грешеше, сега Хаусън намекваше за обсебване от Сатаната. Надуто магаре такова! Сякаш Дяволът си нямаше друга работа, освен да обикаля наоколо, преобразен като деветгодишно момиченце. Ако беше на негово място, би обсебил някоя млада жена с пищни бедра.

— Дръпнете се, свещенико! — прекъсна го Чати. — Предполагам, че ще е най-добре да говоря с брата на момичето, но още отсега ви казвам: не вярвам, че има такова нещо като магия в Оксфорд. Нито пък в Англия.

Очите на Хаусън щяха да изскочат от наново подхранен плам. Той беше от хората, които никога не си променят мнението за нищо, каквито и доказателства да им представят.

— Аз съм слуга на върховната истина! — изхриптя той.

— Аз също, при това съм по-високопоставен слуга от вас! — срязва го епископът и прокле наум липсата на бренди в организма си.

— В тази глава — повиши глас господин Хаусън — се е събрал цял компендиум от знания по такива ужасни въпроси. Няма лек за това положение!

„Обезглавяването със сигурност ще го излекува — помисли си епископът. — Това ще разреши много проблеми.“

— Дръпнете се! — нареди подразнено той. — Предполагам, че този път сте се направили на още по-голямо магаре!

— Аз съм чук в Божиите ръце — отвърна Хаусън, избягвайки темата със забележителна вещина.

— Ще ми се да бяхте стъклен чук — каза епископът. — Тогава щях да открия това заседание с него. И още как.

Най-накрая Хаусън се премести и епископът можеше да вижда. Сърцето му се сви. Свещеникът бе надминал себе си.

Мъжът със скръстени на гърдите ръце, който успяваше да прилича едновременно на прегладнял вълк и на херцог, сигурно беше синът на граф Грифин. Малката заклинателка приличаше на ангелче. А до нея...

— Божичко! — възкликна той. — Юджиния Стрейндж, ти ли си?

[1] На мода (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Както ги е майка родила (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

В мига, в който видя как великолепно облеченият епископ отпуска широките си задни части на червена кадифена възглавница, Юджиния започна да се усмихва толкова широко, че Уорд я погледна озадачено над главата на Лизи.

Тя поклати глава и нетърпеливо зачака, докато свещеникът обясняваше, че бил служител на по-висша истина и чук в Божиите ръце.

Господин Хаусън беше съсухрен мъж, който като че ли смяташе личната хигиена — макар и безспорно свързана с добродетелите — за загуба на време. Когато той задрънка за дявола, Юджиния стисна ръката на Лизи, за да я успокои, но в сините очи на момиченцето не се забелязваше и капчица страх.

Макар че в тях бе изписано нещо странно. Намек за драматизъм.

Юджиния се наведе към нея.

— Лизи, епископът е мой много добър приятел и съвсем скоро ще се махнем оттук.

— Изобщо ли няма да говорим с викария?

— Няма нужда — увери я Юджиния.

— Не е честно! — прошепна Лизи. — Всеки има право да се изправи срещу обвинителя си.

— Е, щом искаш — измърмори Юджиния, изненадана.

— Да, искам! Снощи си научих речта наизуст. — И на лицето ѝ отново се изписа изражение на трагична невинност.

— Това не ти е театър, магаренце такова!

Лизи изгледа Юджиния с поглед, който беше неестествено зрял за възрастта ѝ.

— Свещеникът иска да ме изпрати в манастир. Нали знаете, както е казал Хамлет. Изражението ми е същото като на майка ми, когато играеше Офелия.

Точно тогава свещеникът се отдръпна, позволявайки на епископа — или Чати, както открай време бе известен на семейството на

Юджиния — да я види. Миг по-късно Юджиния се озова в ухаещата на тамян прегръдка на един от най-старите приятели на баща си.

— По дяволите, какво правиш тук? — попита Чати. — Надявам се, че не си се омъжила отново, защото много ще се засегна, ако друг е извършил церемонията. Много ще се засегна, наистина. Но клетият Андрю си отиде преди почти десет години, нали? Време е да помислиш за брак.

Той рязко се обърна, развявайки расото си, и повлече със себе си Юджиния, все още сгущена под ръката му. Вгледа се изпитателно в Уорд и Лизи.

— Не, не! — обади се припряно Юджиния. — Господин Рийв е клиент на „Сноу“, това е всичко. Мога ли да ти представя господин Едуард Рийв и неговата полусестра, госпожица Лизи Дарси?

— От рода Дарси в Нортхампшър ли? — попита епископът.

— Не, милорд — отговори Уорд и се поклони. — Всъщност бащата на моята полусестра беше лорд Дарси от Дарси Менър.

Епископът зяпна от изненада.

— Какво?

— По-малкият брат на Лизи, Отис, наследи титлата — добави Уорд.

— Ако съм ви разбрал правилно — избухна свещеникът с вид на човек, който току-що е погълнал терпентин, — това дете е рожба на прочутата с лошата си слава...

— Господин Хаусън — прекъсна го Юджиния, — сигурна съм, че не смятате да кажете нищо обидно пред дете, което скърби за скорошната кончина на майка си.

— Починала, така ли? — попита с интерес Чати. — Лейди Лизет беше луда за връзване, разбира се, но беше прекрасна жена. — Сепна се и погледна над големия си корем към Лизи. — Прости ми, дете.

Драматичната невинност, която се излъчваше от момиченцето, се засили.

— Баща ми веднъж ми каза, че лудостта е само на един пирует разстояние от гениалността.

— Милорд, реших, че ще е най-добре да доведе Лизи да говори с вас — намеси се Уорд. — Ще ми бъде много неприятно, ако абсурдните слухове, които се разнасят в селото, намерят подкрепа тук.

Епископът се обърна към свещеника:

— Хаусън, истината е, че оставих глупостите ви да продължат прекалено дълго. Срамувам се от себе си. Това младо момиче няма нужда от духовни напътствия.

Той сведе очи към безкрайно невинния поглед на Лизи и заяви:

— Очевидно е, че е невинна като агънце!

— Трябва да обсъдим тези събития! — запелтечи свещеникът.

Епископът присви очи.

— Току-що ме наплюхте, Хаусън! Знаете ли какво причинява слюнката на коприната? Единственото по-ужасно нещо е кръвта. Достатъчно лошо беше, че обвинихте онази старица, че управлявала дом с лоша репутация, когато тя всъщност се грижеше за сираци в нужда.

В очите на Хаусън се изписа отчаяние.

— Познавам миризмата на злото!

— Не, не я познавате! — изсумтя епископът. — Писна ми! Имате късмет, че господин Рийв е човек, който проявява разбиране.

Уорд стоеше със скръстени на гърдите ръце и според Юджиния не изглеждаше особено разбиращ. Ако се съдеше от начина, по който свещеникът се отдръпна от него, и той беше на същото мнение.

— Ще ви изпратя в Африка — отсече епископът. — Или може би някъде по-далеч. Географията никога не ми е била силна страна.

— На Антиподите — предложи Уорд.

— Добре, става — съгласи се покорно Чати. — Хаусън, поставете делата си в ред, защото заминавате с първия кораб. Мисля, че трябва да се извините на тази млада дама. Ако някога се върнете в Англия, не се бъркайте в развлеченията на аристокрацията. Това младо момиче е дъщеря на покойния лорд Дарси. Брат ѝ е лорд.

— Това няма значение!

Помощникът се приближи и хвана свещеника за ръката.

— Ако бъдете така добър, господин свещеник, мисля, че бихте искали да започнете да опаковате книгите си — каза той, хвана протестиращия мъж за ръката и го измъкна от стаята.

— Юджиния, Юджиния, Юджиния! — въздъхна Чати и отново я привлече в прегръдките си. Миришеше на печено говеждо, на тамян и на портвайн.

— Не можах да си кажа речта! — обади се възмутен глас зад Юджиния.

Лизи потропваше с крак по пода, досущ като разгневена вдовстваща кралица, която са накарали да чака.

— Можеш да я произнесеш у дома — каза Уорд, като погледна първо към нея, а после към Юджиния.

Юджиния почувства как ушите ѝ порозовяват. За щастие никой друг не можеше да разбере какво означава този негов съсредоточен поглед. Тя погледна настрана и установи, че епископът е присвил очи.

— Госпожице Дарси — каза припряно Юджиния, — не е редно да се оплаквате, когато сте в присъствието на епископ.

— И защо? — попита Лизи. — Той изгони свещеника, преди да произнеса речта си. Имах право да я кажа, защото свещеникът ме обвиняваше в злочестиви неща. В какви ли не злочестиви неща.

— Злочестиви? — повтори Уорд.

— Предполагам, че искаш да кажеш „нечестиви“ — каза Юджиния. — Поздравявам те за богатия речник, но трябва да отбележа, че за всичко си има подходящ момент.

Лизи я изгледа гневно и настоя:

— Това беше подходящият момент!

Възражението ѝ не беше лишено от логика.

— Има право — обади се епископът. — Проклет да съм, тя страшно ми напомня на теб, Юджиния! Помниш ли, когато се напъха в един кош и накара да го донесат в салона? Беше към седемгодишна.

Юджиния отвори уста да го спре, но Лизи я изпревари:

— Защо госпожа Сноу се е напъхала в кош?

— Беше научила наизуст един монолог от „Отело“ и искаше да го изрецитира пред всички — обясни епископът. — Доколкото си спомням, баща ѝ я беше накарал да обещае, че вече няма да рецитира Шекспир, но тя успя да заобиколи забраната, като накара да я донесат в салона като подарък за рождения му ден.

— Аз научих наизуст целия „Отело“ — кимна Лизи. — Суфлирах, когато майка ми играеше Дездемона.

— Лейди Лизет е играла невинната Дездемона — измърмори Чати. — Смайващо.

Юджиния му хвърли бърз поглед и се намръщи. Въпреки репутацията си лейди Лизет беше майка на Лизи, да не говорим, че беше майка и на Уорд.

— Е, добре, давай, кажи речта си — подкани епископът момичето. — Ако си каквато беше Юджиния като малка, няма да се успокоиш, преди да стане на твоята.

— А какво е правила госпожа Сноу, когато не е ставало на нейната? — попита Лизи, отворила широко очи.

— Аз не съм пример за подражание — намеси се припряно Юджиния.

— О, тя беше ужас, истински ужас! — произнесе се епископът. — Започваше да крещи, да. Баща ѝ я беше разглезил до безобразие.

Юджиния перна стария си приятел по ръката.

— Тихо, грубиян такъв!

— Аз не съм разглезена — обади се Лизи. — Нямам нищо против никой да не чуе речта ми.

— Добро момиче — похвали я епископът и се наведе към нея. — Лично аз мразя „Отело“. При тези обстоятелства ще бъдеш ли така добра да придружиш един стар човек до дома на свещеника?

— Бих могла — съгласи се Лизи с царствеността на кралица.

Тя излезе с епископа и високият ѝ глас заглъхна, когато вратата се затвори след тях.

— Значи сте били разглезена, така ли? — попита Уорд развеселен.

Само преди няколко минути приличаше на дъвен свиреп воин. Липсваше му само бойна брадва, подпряна на рамото. Сега отново беше английски джентълмен, макар и по-красив от повечето представители на тази порода.

— Е, добре — каза рязко Юджиния, докато вземаше чантичката и шала си, — мисля, че е по-добре да тръгнем след тях.

Уорд взе шала и го уви на раменете ѝ.

— Колко разглезена бяхте?

— Чудовищно — призна тя, докато я водеше по пътеката. — Баща ми ме обожаваше и прекарвах много време с него или сама. Оттук и пиесите.

— Затова ли станяхте гувернантка? — попита той и отвори вратата пред нея.

— Никога не съм била гувернантка. Ръководя агенция за гувернантки. Не е същото.

Влязоха в мрачния коридор, който водеше към жилището на свещеника. Слабата слънчева светлина едва се процеждаше през тесните прозорци, които отчаяно се нуждаеха от почистване.

Уорд се огледа бързо, за да се увери, че са сами, дръпна Юджиния и плъзна ръце на кръста ѝ.

— Знаех си, че сте прекалено палава за гувернантка.

— Според мен установихме, че вие сте били палаво дете, господин Рийв. Аз бях много послушна.

— Само когато никой не е заставал на пътя ви, според вашия приятел епископа.

Привлече я по-близо и наведе глава.

— Имам отчаяна нужда да усетя вкуса ви.

В тъмния коридор очите ѝ блестяха, а кожата ѝ изглеждаше прозрачна.

— По-добре внимавайте, господин Уорд. Събудихте любопитството на Чати и ако спомене нещо пред баща ми, може да се окажете завлечен пред олтара. И нямам предвид езическо жертвоприношение.

Вие сте вдовица — каза той и устните му се задържаха съвсем близо над нейните. — Няма нужда баща ви да брани честта ви така, както ако бяхте девица.

Юджиния поклати глава.

— Имате много да учите за бащите и дъщерите.

— Имам време, докато порасне Лизи.

Готовността, с която бе приел Лизи и Отис в живота си, бе почти толкова привлекателна, колкото мускулестия крак, който я притискаше към стената.

Или колкото топлата уста, която завладяваше нейната, целуваше я с пламенност, от която цялата настръхваше, събуждаше топлина, разливаща се из тялото ѝ.

— Не можем да го направим тук — прошепна тя.

— Няма кой да ни види — изръмжа той в отговор и гласът му секна. Коленете ѝ се подкосиха, бе повече от ясно, че той я иска също толкова, колкото и тя него. Ръката му се плъзна по рамото ѝ, обхвана гърдата ѝ, а устата му продължи да изпива нейната.

— Колко сте разглезена сега? Ще се разкрещите ли, ако не ви дам това, което искате? — Той дразнеше зърното ѝ с едрия си палец,

клепачите на Юджиния се отпуснаха, а коленете ѝ се разтрепериха.

— Не е добра идея да се разкрещя в жилището на свещеника — успя да изрече тя. Едва говореше. Притиснато до стената, тялото ѝ бе съвсем омекнало. Хълбоците ѝ инстинктивно се устремиха към коравата мъжествена извивка на бедрото му тя изстена, отдръпна се от целувката му и зарови ръце в косата му.

— Звучиш много порочно — простена Уорд. — Ще ми позволиш да направя с теб какво ли не, нали, Юджиния? Съвършената дама вече не контролира нещата.

— Не — прошепна тя.

Той дръпна ръба на роклята ѝ и едната ѝ гърда проблесна на слабата светлина.

— Помоли ме за това, което искаш.

— Целуни ме! — извика тя. Беше съвсем безпомощна, понесена от желание, което бе така могъщо, че цялата трепереше.

Той наведе глава и топлият му език намери зърното ѝ. Очите ѝ се затвориха, а от гърлото ѝ се изтръгна сподавен стон.

— Тихо! — нареди той. Захапа я леко в мига, в който ръката му покри устата ѝ и задуши дрезгавия ѝ вик.

— Искаш всичко, което ще ти дам, нали? — изръмжа той.

— Да — прошепна тя.

— Дори тук, в коридора на църквата. Ако вдигна краката ти на кръста си, мога да те обладая тук, нали?

Глеещата жар в гласа му я накара отново да потръпне. Под неуморните му ласки гърдите ѝ сякаш натежаха.

— Нали? — повтори Уорд и гласът му жигоса кожата ѝ.

Сега отново я целуваше, поглъщаше устата ѝ, докато ръцете му я галеха, но въпреки това, когато се отдръпна, Юджиния намери у себе си достатъчно самообладание, за да каже истината.

— Да! — простена тя.

— Ще ме приемеш до последния сантиметър в сладкото си стегнато тяло — продължи той и я целуна по ухото. В същия миг потърка ръката ѝ в члена си, който напираше да се освободи от панталона.

В главата на Юджиния се процеди капка здрав разум.

Той говореше така на нея — на една дама? Не че не беше любопитна за интимните му части, но...

Чу тихите думи, шито прошепна в ухото ѝ:

— Точно тук, в коридора.

Юджиния се разтапяше, кожата ѝ гореше, гърдите ѝ пулсираха.

Но...

Уорд започваше да прилича на мъжете, които идваха в агенция „Сноу“ с мисълта, че могат да я накарат да направи всичко, което пожелаят.

Тя призова самоконтрола си и се отдръпна от него.

— Отговорът на този въпрос е „не“, господин Рийв.

Много си позволяваше! Смяташе, че може да я контролира.

Може би наистина можеше да я контролира, но да признае тази истина би означавало да тръгне против себе си.

Тя разтърси полите си, за да ги оправи.

— Да отидем ли при другите? — попита и тръгна пред него по коридора. Беше безкрайно развълнувана... и триумфираща. Проклетата да е, ако му позволи да разбере колко уязвима беше за чара му просто защото ѝ предлагаше да я люби.

Да я люби страстно, неморално, тайно, развратно. Цяла нощ.

Юджиния не беше ничия собственост и никога нямаше да бъде — поне докато не решеше отново да се отдаде на някого и телом, и духом.

ГЛАВА 21

За времето, необходимо на кръвта му да се охлади, Уорд установи, че не може да спре да се усмихва. Беше запленил от чувствеността на Юджиния, от прямотата ѝ, от смеха ѝ.

Дори от начина, по който се преструваше на дама и го поставяше на място, въпреки блясъка в очите ѝ.

Тя не приличаше на нито една от жените, които беше срещал. Сега вървеше по коридора пред него и той идеално разбираше, че всяко завъртане на тези закръглени бедра е предназначено да го докара до лудост.

Когато стигна до края на коридора, Юджиния погледна през рамо и проклет да е, ако не изглеждаше напълно спокойна. Сякаш почти не стигна до края в ръцете му.

Знаеше, че е така.

Дъхът ѝ беше секнал и тя бе започнала да се извива срещу него, стиснала раменете му с пръсти. И то само защото целуваше гърдата ѝ.

За пръв път бе изрекъл такива настоявания — може би защото другите жени в миналото му бяха показвали пределно ясно, че с радост ще направят всичко, което той поиска.

Всичко, навсякъде.

И той ги бе напуснал, без дори да се замисли.

Но Юджиния?

Тя му обърна гръб.

Той влезе в салона на свещеника и изчака една прислужница да му налее чай. Без да бърза, добави мляко и захар, които мразеше. Една глътка от тази противна напитка и членът му омекна.

Чаша чай, приятен разговор с епископа, и можеше да повика каретата си, за да се прибере у дома. Където възнамеряваше да заведе собственичката на агенция „Сноу“ на горния етаж и да я обладае до колоната на леглото.

Или до стената.

Обърна се с чашата в ръка. По бузите на Лизи се стичаха сълзи.

— Какво се е случило? — попита рязко той, остави чая на една странична масичка и приклепна до сестра си.

— Нищо — каза Юджиния. — Лизи демонстрира изкуството на плача. Смяташе да се възползва от него тази сутрин, но бързината, с която Чати се разправи с вашия свещеник, осуети плановете ѝ.

— Хаусън не е „моят свещеник“ — отвърна Уорд с раздразнение. Вярно, епископът беше на възраст, но трябваше ли Юджиния да се гуши така до него?

Ами когато отново се омъжеше? Ако я видеше на някоя улица в Лондон да се взира в съпруга си с това нежно изражение?

Естествено, щеше да тръгне в обратната посока.

— Лизи, каква полза можеш да имаш от способността си да плачеш по желание? — попита той.

— Когато се омъжи, може да ѝ бъде изключително полезно — обади се епископът, или Чати, както го наричаше Юджиния. — Нищо не е в състояние да постави мъжа под контрол така бързо, както женските сълзи.

— Не го слушайте — настоя Юджиния. — Дамите никога не прибъгват до сълзи, за да получат това, което искат. Има и други начини. По-почтени.

Лизи спря да плаче и погледна епископа с изражение на малка светица.

— Моля, простете глупостта ми.

Според Уорд фъфленето пресоляваше манджата.

— Вината ми е невразима и ако вий не я простите, и в рая не ще я простят в бъдния свят. „Невразима“? Какво означаваше това?

— „Невъобразима“, не „невразима“ — поправи я Юджиния. — „Жена, убита с доброта“. Крайно неподходящ избор на цитат.

— Аз бях суфльор и на тази пиеса — каза Лизи и отпусна умолително преплетените си ръце. — Баща ми казваше, че е полезно човек да е запознат с хубавата литература.

Епископът ѝ се усмихна.

— Някой ден ще се превърнеш в забележителна млада жена.

— Време е да се сбогуваме — каза твърдо Юджиния.

Докато вървяха към вратата, с Юджиния и Лизи начело, Негово преосвещенство Чатърсли-Блекман погледна Уорд над очилата си.

— Доколкото разбрах, Юджиния смята да отиде в имението на баща си?

— Мисля, че госпожа Сноу намекна за нещо такова.

Разбира се, нямаше да я пусне да си тръгне днес.

Имаше нужда от една седмица с нея. Не, от две.

— Тя е опасна жена. В нея има толкова много живот! — промълви епископът. Очите му не се откъсваха от лицето на Уорд. — Такъв чар и красота, съчетан с интелигентност и енергия. Познавам я, откакто беше дете. Малката Лизи ми напомня на нея.

— Госпожа Сноу е забележителна — съгласи се Уорд. — Ако ме извините, Ваше превъзходителство...

— Цялото й семейство е изключително — уточни Чатърсли-Блекман. — Редовно се срещам с леля й. Тя ръководи един дом „Магдалина“, както може би знаете. Съпругът й е в Речната полиция — бивш съдия в Лондон, но домът „Магдалина“ е изцяло неин.

— Много поучително занимание — отбеляза Уорд. — Е, сега трябва да ви кажа сбогом. Най-искрените ми благодарности, че проявихте такова търпение към щуротиите на сестра ми, милорд.

Епископът не му обърна внимание.

— Предполагам, мислите, че се притеснявам за госпожа Сноу — каза той и преплете ръце върху солидния си корем. — Истината е, че се притеснявам не за нея, а за вас, господин Рийв. Тя е извън обсега ви, ако нямате нищо против, че ви го казвам.

Уорд се поклони.

— Госпожа Сноу ще замине направо за имението на баща си, милорд, но ви благодаря за загрижеността.

Няколко минути по-късно той придружи Юджиния и Лизи до каретата и замислено поклати глава. Епископът очевидно вярваше, че незаконният му произход изключва възможността да спечели добра жена така, както го изключваше от Църквата.

Уорд имаше ясни спомени от времето, когато беше към шестгодишен и една прислужница му съобщи, че в самата Библия пише, че никой, който е роден извънбрачно, не може да влезе в Божия дом. Това беше вярно, но предупреждението й, че в мига, в който престъпи прага, ще го порази светкавица?

Това определено не беше.

За съжаление той беше малък и повярва в думите ѝ. След няколко години отказа да влезе в катедралата „Сейнт Пол“ за сватбата на баща си, макар че така и не каза причината нито на него, нито на мащехата си.

В истинския, а не в църковния свят, състоянието му, съчетано с факта, че и двамата му родители бяха аристократи, означаваше, че незаконното му рождение на практика е без значение.

Когато се качи в каретата, Юджиния се бе привела напред, подпряла лакти на коленете си, и внимателно слушаше Лизи.

— Леонардо да Винчи е правил рисунки на всички мускули — казваше Лизи, слабичкото ѝ лице сияеше. — Татко ми купи книга.

— Бих искала да я видя — каза Юджиния.

Лицето на момиченцето помръкна.

— Не можахме да вземем нещата си, когато поехме на пътешествие, за да се запознаем с брат си.

— „Пътешествие“ подсказва, че си дошла по море — отбеляза Юджиния.

— Пътуване — махна с ръка Лизи. Очевидно в главата ѝ се въртяха толкова много синоними, че ги използваше, без да подбира.

— Има ли и други неща, които е трябвало да оставиш и сега ти липсват? — попита Юджиния.

— Книгите ми — отговори Лизи. — Взех воала на мама, а Отис си имаше Джарвис. Всъщност нищо друго нямаше значение.

— Има ли нещо, което би искала да ти донеса, Лизи? — попита Уорд.

— Няма полза от трупането на вещи — отговори сестра му и доби трагично изражение. — „Просяк и търговец тлъст някой ден ще станат пръст.“

— „Цимбелин“ — отговори Юджиния без капчица съчувствие. — Цитатът е неточен и няма нищо общо с този разговор.

Лизи сви рамене.

— Нямахме много неща. След като лейди Лизет умря, трупата изгори фургона ни, защото се бояха, че болестта ѝ може да е заразна.

Уорд я взе в скута си и я прегърна.

— Жалко, че не знаех, че съществувате каза той и я целуна по косата. — Щях да взема и теб, и Отис оттам, Лизи, уверявам те.

Вдигна глава и видя, че Юджиния му се усмихва.

ГЛАВА 22

— Имате ли нещо против да се отбия при месаря, преди да се върнем във Фокс Хаус? — попита Юджиния и се помъчи да не обръща внимание на начина, по който Лизи се беше сгушила в ръцете на брат си като птиче в гнездото си. — Магазинът е съвсем близо, от другата страна на площада.

Уорд сбърчи чело.

— Месарите и хлебарите са сърцето на всяко село — обясни тя. — След сагата с „взетата назаем“ кметска огърлица на господин Бидъл трябва да го накараме да каже на всички, че Лизи просто се е шегувала. В замяна на това той пръв ще разбере, че изпращат свещеника на Антиподите.

— Не виждам смисъл — каза Уорд. — Имам по-важна работа.

— Най-добре е да пресечем слуха в корен — отсече Юджиния, без да обръща внимание на думите му и на пламенния поглед, който ѝ казваше каква е важната му работа.

— Госпожо Сноу, наистина ли трябва да си тръгнете днес следобед? — попита Лизи.

Отговори ѝ не Юджиния, а Уорд:

— За наше щастие госпожа Сноу любезно се съгласи да остане, докато ни изпратят нова гувернантка от агенцията.

Юджиния вдигна вежда.

— Господин Рийв, да не се опитвате да ме изнудите да удължа престоя си?

— Определено — потвърди Уорд.

— Но нали каза на епископа, че госпожа Сноу веднага си тръгва! — попита го Лизи и сбърчи чело.

— Не исках да се притеснява, че госпожа Сноу излага репутацията си на риск, като остава при нас — обясни Уорд.

Лизи поклати глава.

— Той нямаше да се притесни. Вдовиците могат да правят каквото пожелаят. Лейди Лизет все така казваше.

Юджиния потръпна. Един Бог знаеше какво бе правила майката на Лизи през годината след смъртта на съпруга ѝ. Подозираше, че децата са били свидетели на много неща, които не е трябвало да виждат.

Уорд прегърна сестричката си по-силно.

— Майка ни не беше модел за подражание.

— Така каза и госпожица Мидж — сподели Лизи. — Каза, че Отис бил по-добър родител за Джарвис и че аз трябвало да вземам пример от него. Което е глупаво, защото никой не носи бебе в торба!

Юджиния се приведе напред и кимна на Уорд.

— Ако ми дадете само пет минути, ще уредя въпроса с месаря и веднага ще се върна. — Тя скочи на земята и затвори вратата след себе си, преди те да успеят да я последват.

Месарница „Бидъл“ беше голяма и светла, както подобаваше на месар, който изпълнява длъжността кмет и притежава златна огърлица, символизираща поста му.

Освен това беше празна.

Конярят на Уорд почука силно по тезгяха и извика:

— Клиенти!

Някъде отзад се чу тътрене на крака и пред тях се появи мъж, който приличаше на дебела наденица. В ръката си държеше касапски сатър.

Юджиния неволно направи крачка назад.

— С какво мога да ви помогна, госпожо? — попита той, остави сатъра на тезгяха и ѝ се усмихна широко, разкривайки всичките си зъби. — Имам чудесни пилета, а в момента тъкмо коля едно теле, от най-хубавите.

— Казвам се госпожа Сноу — представи се Юджиния. — Надявах се да поговорим за инцидента, при който младият лорд Дарси се е опитал да закачи кметската ви огърлица на един розов храст.

Дебелата му долна устна се издаде напред.

— Не виждам какво има да говорим. Това ми създаде само неприятности.

Той кимна към една свободна кука.

— Прибрах я на сигурно място.

— Човек като вас, кметът на селото, има голямо влияние над съселяните си — каза Юджиния. — Надявам се всички в селото да

разберат, че никой не се е опитвал да открадне нищо.

От дъното на магазина забързано са появи една жена.

— Роби, какво... — Тя забеляза Юджиния, млъкна и направи реверанс. — Госпожо.

— Госпожо Бидъл — поздрави я Юджиния. — Аз съм госпожа Сноу от агенцията за гувернантки „Сноу“ в Лондон. Господин Рийв ме ангажира, за да намеря гувернантка на поверениците му. Тъкмо обяснявах на добрия ви съпруг, че госпожица Лизи Дарси е успяла да убеди една особено наивна краварка, че знае заклинание, което разкрива истинската любов. И сред съставките за него е била една от вашите рози.

Касапинът се засмя отривисто.

— Всички чухме за момчето, което се мислело за невидимо.

Съпругата му се обърна към него:

— Господин Бидъл, защо не приключиш с телето, докато аз поговоря с госпожа Сноу.

— Не исках да плаша момчето — каза тежко месарят. — Изпуснах си нервите, туй е истината.

— Всеки на ваше място би ги изпуснал — увери го сърдечно Юджиния.

Той взе сатъра и изчезна в задната част на магазина, при което стана пределно ясно кой е истинският кмет на селото.

— Тази сутрин с господин Рийв се срещнахме с епископа — каза Юджиния с най-милата си усмивка. — Негово преосвещенство смята, че господин Хаусън е по-подходящ за мисионер. Всъщност още сега ще го изпрати извън страната.

— Всемогъщи небеса, много се радвам да го чуя! — отговори госпожа Бидъл. — Никога не съм го харесвала. Той не кусва месо, представяте ли си? Само зеле, ден и нощ.

— Много странно — съгласи се Юджиния. — Госпожица Лизи просто се е държала глупаво, госпожо Бидъл. Заслепена е от това, че умее да влияе на хората.

Жената на касапина се усмихна леко.

— Тя и воалът ѝ са добре познати по тези места, госпожо Сноу. Съжалявам, че господин Бидъл си е изпуснал нервите.

— След като днес сутринта се запознах с господин Хаусън, смятам, че вината е на свещеника — каза Юджиния.

Госпожа Бидъл я погледна умолително.

— Бихте ли помолили господин Рийв да продължи да купува от нас? Господин Бидъл лесно кипва, но само фучи, нищо повече.

Един дълбок глас се обади от вратата:

— С удоволствие ще започна пак да пазарувам тук, госпожо Бидъл, стига да обещаете да държите съпруга си под контрол.

Юджиния се обърна и ахна.

— Не знаех, че сте тук!

— Добър ден, господин Рийв — каза жената на касапина и се поклони. — На селото ще му е по-добре без свещеника и всички ще ви благодарят за това.

— Госпожо Бидъл — измърмори Уорд и се поклони. После пое ръката на Юджиния и прошепна в ухото ѝ: — Помислих си, че може да ти трябва подкрепа, но съм те подценил.

— За пореден път — отвърна Юджиния със задоволство.

Двамата се качиха в каретата под съпровода на смеха на Уорд.

ГЛАВА 23

Вечерта на същия ден

Уорд губеше търпение.

След като се върнаха от селото, Отис се появи при тях с нов вариант на своя капан за мишки. Уорд възнамеряваше след демонстрацията да примами Юджиния на горния етаж, но Лизи пое инициативата и след като му хвърли засмян поглед през рамо, Юджиния изчезна в детската стая, откъдето се появи чак когато децата вече бяха в леглото, а Гауотър оповести, че вечерята е сервирана.

До момента вечерята беше съвсем приятна, но ако трябваше още една секунда да гледа как Юджиния простенва от удоволствие при вкуса на *gateau au chocolate*^[1], навярно щеше да свърши в панталона си като някой четиринайсетгодишен хлапак.

Искаше Юджиния и тя го искаше. Предполагаше, че трябва да я обсипе с комплименти, да я примами на горния етаж, да започне да я целува и да не спира, преди да е загубила способността да мисли трезво. Но това не му се струваше правилно. Не съответстваше на начина, по който разговаряха — прямо и откровено, както с никоя друга.

Реши да мине към въпроса.

— Юджиния, смяташ ли да спиш с мен тази вечер?

Тя се засмя. Очите ѝ играеха. Този смях го накара да изпита същото, което тя изпитваше от шоколада — премина като трепет през тялото му и го накара да се чувства като див и неопитен младок.

Той остави чашата с вино, стана и се премести от нейната страна на масата. Тя вдигна глава. В очите ѝ блестяха развеселеност и интелигентност.

— Обмислям го.

Той приклепна до нея и смехът замря на устните ѝ.

— Как мога да те убедя? Уморих се да говоря за несъществени неща.

— Сладкишът, сър, никога не е несъществен — отвърна весело тя.

— Моля те.

Очите им се срещнаха.

— Да — отговори тя. — Да, ще го сторя, Уорд.

Ръката му се плъзна зад главата ѝ и той я привлече към себе си — не грубо, но ако не опиташе вкуса ѝ, ако не я направеше своя, ако не я обладаеше съвсем скоро, щеше да се пръсне.

Устата ѝ се разтвори под неговата и по крайниците му се разля усещането, че точно така трябва да бъде. Дръпна я от стола в ръцете си, без да спира да я целува, и се изправи.

— Може ли по-късно да ти дам още торта, ако обещава да те задоволя преди това?

— Ако пак ще ми предложиш само седем минути — отговори тя и го стрелна с дяволит поглед изпод мигли, — предпочитам да си доям десерта.

Увереността ѝ я караше да сияе, сякаш самата тя гореше.

— И седем часа няма да ми стигнат — увери я той с хриплив глас и я изправи на крака.

Усмивката ѝ стана по-широка.

Честно казано, за съжаление Юджиния имаше съвсем малко спомени за брачните удоволствия. След смъртта на Андрю спомените станаха толкова болезнени, че тя започна да ги отблъсква. С времето те се замъглиха, натезжали от носталгия.

Но това удоволствие, това диво блаженство, което разпалваше у нея Уорд?

Не смяташе да го забравя. Никога.

Тази вечер щеше да преспи с един як, удивително привлекателен мъж по една-единствена причина: защото го желаше. Защото я караше да се смее, а сърцето ѝ — да препуска лудо.

Не от любов или дълг, а заради удоволствието.

— Бих желала да ми покажеш спалнята си — каза тя и замаяна си помисли, че звучи като дамите на нощта. Може би като някоя куртизанка, която се обръща към крал.

Оказа се, че спалнята на Уорд е огромна, с грамадно легло със завеси със златни ръбове, разположено в центъра на стаята като кораб за приятни пътувания.

Юджиния спря изненадана.

— Вървеше с къщата — обясни Уорд.

Тя се обърна да изрече някаква шега, но той беше свалил жакета си и го бе метнал на един стол. Сега вадеше ризата от панталона си.

Кой се интересуваше колко претенциозно е обзавеждането му? Без жакет раменете на Уорд бяха още по-широки, а мускулите потръпваха под тънката му ленена риза.

Юджиния тръгна към него. Усещаше се нестабилна, сякаш бе изпила почти цяла бутилка вино. Той се бе обърнал към полицата над камината, за да запали един свещник, затова тя плъзна ръце по раменете му.

Дори това леко докосване накара бедрата ѝ да се стегнат от желание. Тя потърка буза в гърба му, доволна, че той не я вижда. Чувстваше се уязвима и изложена на показ, сякаш желанието бе изписано на лицето ѝ, като книга, която той можеше да прочете.

— Обичам миризмата ти — прошепна тя и го целуна по врата. Беше могъщ, като всичко у него — врат на мъж, който не прекарва дните си в сладкарници.

Той се обърна в прегръдката ѝ.

— Юджиния Сноу — промълви тихо и хрипливо, — може ли да ти съблека роклята?

— Може... след като си съблечеш ризата.

В началото на брака им Андрю трябваше да я придумва, за да се съблече. Дори след три месеца от сватбата тя все още се приготвяше за лягане в собствената си спалня, преди да го приеме в леглото си.

Това беше спомен за една различна жена.

Без да каже нито дума, без да откъсва поглед от нейния, Уорд смъкна ризата си. Юджиния рязко си пое дъх. Кожата му беше златна, опъната над силни мускули. Зърната му бяха като плоски монети, заобиколени от едва забележими косми, които водеха надолу, към набразден от хоризонтални ръбове корем.

— Откъде са ти? — попита тя, протегна ръка и докосна мускулите.

— От езда — отговори Уорд, пристъпи още по-близо и покри ръцете ѝ със своите, така че дланите ѝ се притиснаха към корема му. После посегна зад гърба ѝ и започна да разкопчава сръчно роклята ѝ.

Юджиния разпери пръстите си, удиви се колко бяла изглежда кожата ѝ върху неговата. Плъзна ръце на кръста му и не усети и грам излишна мекота. Цялото му тяло излъчваше овладяна сила.

Най-после роклята ѝ се разхлаби, той я отвори и я дръпна надолу. Юджиния вдигна ръце към корсажа си и направи крачка назад, преди да позволи роклята да се плъзне по нея.

Уорд прошепна нещо — проклятие или молитва. Тя отново остави роклята да се плъзне надолу, докато накрая едва покриваше зърната ѝ.

— Юджиния.

Очите му бяха почернели от желание.

— Да?

Корсетът ѝ си вършеше работата — придържаше гърдите ѝ така, че да предизвикват най-силно възхищение.

Тя направи още една крачка назад и почувства топлината на огъня. Една кралска куртизанка би превърнала събличането в представление. Юджиния плъзна ръцете си още по-надолу и оголи гърдта си. Алените панделки, които украсяваха корсета ѝ, спряха под долната извивка на гърдите ѝ.

— Нямах ли риза? — попита дрезгаво Уорд.

— Ризата ще развали линията на роклята — обясни Юджиния, обърна се и хвърли поглед през рамо. — Виждаш ли колко гладко прилепва роклята към хълбоците ми?

Прие стона му като съгласие.

— Ако я пусна, ще падне веднага — добави тя и се обърна така рязко, че полите ѝ се издуха около глезените.

Уорд отново простена.

— Първо ти — прошепна тя.

Уорд отвори панталона си и членът му изскочи през процепа, дебел и дълъг, подскачащ под корема му, сякаш имаше своя воля.

— Нямах ли бельо? — попита тя като ехо на неговия въпрос за ризата.

Той поклати глава.

— Защото ще развали линията на панталона ти? — пошегува се тя.

— Когато бях в затвора, гащите ми се напълниха с бълхи. Изхвърлих ги и оттогава не съм използвал точно тази част от

облеклото.

Той хвана мъжеството си с едрата си ръка и бавно го погали. Гледката накара сърцето на Юджиния да забие по-бързо. Очите ѝ се спуснаха надолу. Краката му бяха... ами, само от един поглед устата ѝ пресъхна. Изглеждаха изваяни от топъл мрамор, като на старогръцки атлет, застанал с копие в ръка.

Той спря точно пред нея и ръцете му обхванаха хълбоците ѝ. Сякаш по някакъв начин знаеше от какво ще ѝ се замае главата, десният му крак се плъзна между нейните и той я привлече напред, притискайки мекотата ѝ към бедрото си.

За свое смайване Юджиния се задъха.

— Това е.

Бедрото му притискаше копринения плат към най-интимните ѝ части.

— Пусни си роклята, Юджиния — каза той в ухото ѝ.

Тя чу нареждането му през заслепяваща светкавица от усещания, възпламенени от допира му, мириса му, езика му върху ухото ѝ.

Дори не беше осъзнала, че пръстите ѝ са още стиснати. Погледна към него замаяна, а той отвори пръстите ѝ, дръпна роклята и я остави да се свлече на пода.

Отново притисна бедрото си между краката ѝ, този път без защитата на коприната. Юджиния простена.

— Харесва ти — изръмжа Уорд.

Юджиния не можеше да продума, затова кимна. Кръвта бушуваше във вените ѝ.

Той я притисна отново, по-силно.

— Искаш ли още?

В отговор тя се наведе напред и го близна с език в основата на врата.

Уорд простена.

Кракът му ненадейно се изпъна и я прикова към него. Устата му грубо разтвори нейната, овладя я без предупреждение или извинение.

Юджиния плъзна ръце на врата му, наклони глава и му даде всичко. Обожаваше начина, по който той разкъсваше устата ѝ, дълбокото нахлуване на езика му, от което краката ѝ се разтрепериха, а дъхът ѝ излизаше накъсан, трескав.

Той откъсна уста от нейната и погледна надолу. От устните му се изтръгна проклятие.

Корсетът на Юджиния се беше смъкнал на кръста ѝ. Сега бе само по бледорозови чорапи, придържани от жартиери с червени панделки. И любимите ѝ обувки с токчета.

Юджиния сведе поглед и зърна бледа кожа, извивки и червените кичурчета, които покриваха интимните ѝ части.

— Нямам думи да те опиша — промълви Уорд задавено. — Толкова си красива, Юджиния. Като Венера и Диана, събрани в една жена. Никой мъж не може да те види, без да падне на колене и да започне да те умолява.

— За какво да ме умолява? — попита Юджиния, изпълнена с болезнено желание.

— За това — отговори Уорд и падна на колене.

Изненадана, Юджиния погледна надолу. Нима щеше да?!... Андрю го беше правил... но чак месеци след сватбата им, под завивките, при това само няколко пъти.

— О, боже! — прошепна тя, когато Уорд раздели краката ѝ и топлият му език пробяга по нежната плът от вътрешната страна на бедрото ѝ.

Тя затаи дъх.

Когато езикът му отново я докосна, от гърлото ѝ се изтръгна сподавен вик, а коленете ѝ се разтрепериха така, че тя политна към стола зад нея. Ръцете на Уорд стиснаха бедрата ѝ, задържаха я, докато ближеше и я измъчваше, и събуждаше тръпки на блаженство, които минаваха през тялото ѝ.

Съзнанието на Юджиния се люшкаше от едно към друго, от непоносимо силните вълни на чисто удоволствие, които я разтърсваха, до гледката на мускулестите му бедра, които потръпваха пред нея, от разрошените му кестеняви къдрици до учестеното дишане, което се изтръгваше от гърдите му.

Още една деликатна, криволичеца ласка на езика му, и този път Юджиния падна на колене.

— И аз искам да те докосна — прошепна тя.

— Не тук.

Уорд се наведе напред, взе я на ръце и се изправи с едно-единствено плавно движение.

Юджиния обсипа раменете му с целувки. Обожаваше начина, по който потръпваха, докато той я носеше през стаята към огромното легло, сякаш бе лека като разбит белтък.

Сърцето ѝ туптеше оглушително, а тялото ѝ пулсираше от възбуда. Същевременно обаче не можеше да потисне широката си усмивка. Трябваше ли да усеща този смях, който бълбукаше в гърдите ѝ, дори когато по сгъвката на едното ѝ коляно потече капка пот?

Уорд я положи на леглото, наведе се над нея и подпря ръце от двете ѝ страни.

— Виждам, че си пиана.

— Не съм изпила дори една пълна чаша — прошепна тя, изви се нагоре и го целуна по брадичката, като в същото време изрита обувките си.

— Пиана от това — каза той, взе ръката ѝ и я обви около члена си. Пръстите му се сключиха над нейните.

Юджиния почувства как очите ѝ се разширяват. Бяха минали толкова години... беше забравила какво е на допир мъжкото тяло. Копринено, гладко и твърдо като камък. Извънредно живо, пулсиращо в ръката ѝ.

Тя го стисна по-силно. Уорд изръмжа, размърда се на леглото и се притисна към ръката ѝ.

— Бях забравила — прошепна тя.

Той се отдръпна и ръката ѝ се плъзна надолу.

— Не говори за съпруга си! — заповяда той. — Не и в тази спалня, Юджиния.

— Не говорех конкретно за него.

В очите му проблесна изненада, докато смъкваше чорапите по краката ѝ. После ги захвърли настрана.

— Не, не съм спала с друг.

Тя изпъна ръце над главата си. Гърдите ѝ подскочиха и привлякоха вниманието му, точно каквото беше намерението ѝ.

— Ти ме целуна там отдолу, преди да докоснеш гърдите ми — каза тя.

На лицето му се изписа изражение, от което по тялото ѝ преминаха вълнички на удоволствие. Тъй като краката му бяха обхванали нейните, Юджиния разтвори леко своите — колкото да се отърка в бедрата му.

Ъгълчетата на устните му се извиха в широка усмивка и той отново се наведе над нея.

— Твоето желание е заповед за мен. Но най-напред.

Едната му ръка се плъзна странично по тялото ѝ, спря за секунда да сграбчи хълбока ѝ и го стисна собственически.

— Обожавам тази извивка.

После ръката му се плъзна надолу, към влажната топлина между краката ѝ. Юджиния изпищя и започна да се гърчи и извива срещу широкия груб пръст, който я галеше. Струваше ѝ се, че през тялото ѝ преминават малки пламъци, така изгарящи, че би трябвало да са видими във въздуха.

— Нали ще ми кажеш от какво имаш нужда?

Гласът му идваше дълбоко от гърдите му. Заповядваше ѝ.

— Да! — изохка тя. Дишаше учестено и накъсано.

Той задържа ръката си там, но наведе глава над дясната ѝ гърда. Тя замръзна и зачака... зачака.

— Юджиния.

— Моля те!

Цялата трепереше.

— Искам... бих искала да те докосна.

На устните му трепна усмивка.

— Когато пожелаеш.

— Защо си толкова по-голям от другите мъже? — попита тя и ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му.

— На теб май ти харесва.

— Не е там въпросът. Не изглеждаш като преподавател в „Оксфорд“.

— След като ме хвърлиха в затвора, нямаше какво да правя. Започнах да планирам бягството си в мига, в който заключиха вратата зад мен, разбира се, но все пак ми отне няколко седмици. Прекарах това време възможно най-продуктивно. Установих, че обичам физическото усилие.

После направи нещо с пръстите си и от горещината, която потече по тялото ѝ, по челото ѝ изби пот.

— Харесва ти, нали? — попита шепнешком Уорд. Юджиния дори не можеше да отговори, защото той отпусна тялото си върху нейното и най-накрая долепи уста до гърдата ѝ.

Андрю... не, нямаше да мисли за Андрю!

Мъжете обичаха гърдите ѝ.

Уорд обичаше гърдите ѝ.

Ръцете му обхваната тежката мека плът, докато устата му се движеше от едната гърда към другата, сякаш имаше пред себе си два подаръка, на които бе решен да се наслади едновременно. Езикът му улови зърното ѝ, накара я да простене, да изпищи и да започне да се извива под него.

— Уорд! — извика тя. Бе успяла да повдигне едното си коляно, но другото бе приковано под тялото му. А искаше...

Той погледна надолу към нея и на лицето ѝ се разля радостна усмивка. От години не се бе забавлявала така.

— Пияна си — каза той с очевидно удовлетворение, наведе се и потърка нос в нейния. После плъзна език в устата ѝ.

Беше странно еротично да установи, че вкусът му леко ухае на нея.

— Още? — попита той и вдигна глава. Очите му бяха с тежки клепачи, чувствени по начин, който я накара отново да се извие нетърпеливо под него.

— Ти искаш ли го? — изохка тя.

— Искам всичко. Искам да усетя твоя и моя вкус, смесени.

Той размърда хълбоците си и голямата главичка на члена му се плъзна над мокрия отвор на Юджиния.

— Кажи ми — нареди ѝ той. Едната му ръка обхвана собственически гърдата ѝ. Думите му бяха приглушени, защото я смучеше усилено.

— О! Моля те! — провикна се Юджиния, обезумяла от отчаяние. — Моля те, ела в мен!

— Един момент — каза той и посегна към малката масичка до леглото.

— Какво е това? — попита Юджиния и се облегна на лакът.

— Предпазен мехур — отговори той. — За предотвратяване на бременност.

— Няма нужда — отговори Юджиния. — За зачеването на дете са необходими много време и усилия. Бях омъжена месеци наред.

— Баща ми ме научи на обратното — каза Уорд, без да си даде труда да затвори чекмеджето. — Очевидно аз съм резултат от една-

единствена среща.

Той държеше нещо, което приличаше на смачкана обвивка на наденичка с нелепа панделка, защита в единия край.

— Държиш го тук... в нощната си масичка? — промълви Юджиния и леко ѝ прилоша, когато осъзна, че навярно е една от няколко, ако не и от много жени, които са посещавали това легло и са слушали дрезгавите заповеди на Уорд.

Той си нахлузваше нещото, но вдигна глава и ѝ се ухили.

— Да не си представяш, че имам цял харем?

Тя смръщи вежди и измърмори:

— Не точно. — Погледна го какво прави. — Изглежда много неудобно.

— Иначе може да заченеш. Предназначението му е очевидно.

Тя събра краката си на една страна и седна в леглото.

— По време на брака си така и не заченах. Но предполагам, че има риск. Може би трябва да премислим...

Започна да се плъзга към ръба на леглото, но спря с писък, защото Уорд я сграбчи за китката. След секунда лежеше по гръб под него и голямата му ръка стискаше нейните над главата ѝ.

— Ако съм променила решението си, няма да ме принудиш — каза Юджиния, като вдигна поглед към него. Тя може и да не искаше, но тялото ѝ — определено. То трепереше, копнееше за допира му.

Трябваше да събере цялата си воля, за да не се извие отново към него и да го умолява.

— Какво има? — Гласът му беше мрачен, неумолим, а очите му се взираха в нейните така дълбоко, та ѝ се струваше, че могат да проникнат до дъното на душата ѝ.

Може би.

Не.

Трябваше да запази самоуважението си, а ако допуснеше това нещо в себе си, щеше да се почувства мръсна. Омърсена.

— Разбирам, че водиш съвсем различен живот от мен — подхвана тя, опитвайки се да му обясни по възможно най-неосъдителен начин. — Съвсем не искам да намекна, че защото имаш този... този предмет, това означава, че си нравствено пропаднал.

За миг той просто впери поглед в нея, после отметна глава назад и гръмко се разсмя.

— Нравствено пропаднал?

Юджиния се намръщи.

— Опитвам се да проявя тактичност.

— Просто бъди честна — предложи той.

— Не искам това мехуресто нещо в себе си.

Очите му се стрелнаха към въпросния предмет.

— Не го харесваш ли?

— Никога не бях виждала такава.

— И?

— Предпочитам да не го усещам.

— Защо? Обещавам да ти доставя удоволствие дори с него.

Той се размърда. Членът му се търкаше в нея и против волята ѝ коленете ѝ се разделиха и тя рязко си пое дъх. Но посегна надолу и го отблъсна.

— Не ме докосвай с това нещо!

Тези думи предизвикаха проблясък на разочарование, каквото не бе виждала в очите му досега. Той застана на колене, обкراчил бедрата ѝ, и каза:

— Юджиния, трябва да те помоля да ми обясниш какво имаш предвид.

— Предполагам, че имам повече скрупули от другите! — промълви тя отчаяно.

— Не те познавам достатъчно добре, за да преценя.

— Не искам това нещо в себе си, след като е било в други жени! — избухна тя. — Предполагам, че си го измил, но не ме интересува. Извинявам се, ако ме мислиш за прекалено придирчива.

За миг Уорд впери поглед в нея, после мълчаливо бръкна в малкото чекмедже до леглото, което още беше отворено. Извади оттам цяла шепа предпазни мехури и ги пусна да паднат върху леглото.

Те се посипаха по гърдите и корема на Юджиния, тънки и хлъзгави, с панделки в най-различни цветове.

— Никога не ги използвам повторно — каза той. — И което е важно, друга жена не е била точно в това легло — всъщност в леглото ми — от почти две години.

— О! — простена Юджиния. — Така... радвам се да чуя, че се използват само по веднъж. Но защо си живял във въздържание?

Започна мислено да прехвърля причините, поради които един здрав млад мъж би избягвал представителките на другия пол. Нито една от тях не изглеждаше подходяща. Стомахът ѝ се сви.

Уорд я погледна и избухна в гръмогласен смях.

— Не, не съм бил болен. Винаги ли си така недоверчива?

Тя наклони глава. Задоволството се разля по тялото ѝ като топъл мед. Той не беше болен.

— Заради „Сноу“ е. Уверявам те, ръководенето на агенция би излекувало всекиго от оптимизъм.

— Колкото и отскоро да познавам Отис и Лизи, те разбирам — каза Уорд и ѝ се усмихна със съчувствие. — Бях сгоден за Миа цяла година, а преди това я ухажвах месеци наред. Годеежът свърши, когато ме хвърлиха в затвора, а малко след това брат ми и сестра ми изникнаха на прага ми.

Юджиния прокара ръка по бузата му.

— Имал си тежка година.

— Меко казано — измърмори той, легна до нея и обърна глава. В очите му блестеше греховно пламъче. — Не смяташ ли, че е крайно време някой да ми помогне да се почувствам по-добре?

Уорд не можеше да си поеме въздух. До него Юджиния седна в леглото, при което мехурите се разпиляха във всички посоки, а после застана на четири крака и пропълзя отгоре му. Косата ѝ се спусна като завеса върху лицето му.

— Пусто да остане! — промълви Уорд дрезгаво. — Ти си най-прекрасната жена, която съм виждал.

Юджиния му се усмихна и запълзя надолу.

В мига, в който допря езика си до члена му, Уорд нададе стон, който премина като тръпка през тялото му.

Струваше му се, че сънува. Рубиненочервени устни, коса, която падаше като вълни от коприна по краката му, и полузатворените очи на Юджиния, която очевидно се наслаждаваше на това, което правеше.

— Стига! — изрече хрипливо той. Трябваше да влезе в нея, да притежава това закръглено чувствено тяло.

Миг по-късно вече я бе проснал по гръб. От устните ѝ се изтръгна изненадан смях. Той започна да я целува жадно. Езикът му нахлуваше в устата ѝ, а ръката му сграбчи един от предпазните мехури, разпръснати по леглото.

— Един момент. Не този! — спря го тя през смях.

Цяла нощ ли щеше да се смее? Сигурно.

— Исках синя панделка.

Уорд се снабдяваше с предпазните средства от най-добрия доставчик на Бонд Стрийт. Бяха безбожно скъпи и обещаваха да доставят удоволствие на дамите, макар че според него производителите нямаха предвид цвета на панделката, когато обещаваха удовлетворение.

Той се наведе и облиза розовото зърно на Юджиния, привлече го дълбоко в топлата си уста. Тя се устреми към него.

— Уорд!

— Ще ти го дам — прошепна той. Проклятие, искаше да оближе и засмуче всеки сантиметър от тази прекрасна кожа.

Той проникна в копринените ѝ, блестящи от влага гънки и бавно вкара в нея набъбналия си член. Беше толкова тясна. Никога не бе срещал по-тясна жена. Беше толкова хубаво, че раменете му се обляха в пот.

Юджиния се извиваше със здраво стиснати очи, опитваше се да му помогне. Той хвана крака ѝ и го повдигна. Това му позволи да се плъзне малко по-навътре. Той изсумтя.

— Погледни ме — прошепна.

От устните на Юджиния се изтръгна нов стон. Трябваше да види очите ѝ. Ако я болеше...

Може би беше прекалено голям. Или тя беше прекалено тясна.

Или може би беше луд, защото всеки път щом погледнеше надолу, гледката как набъбналият му член влиза в нея го караше да потрепери от нуждата да тласне още.

Бързо и силно.

— Юджиния — изхриптя той. — Отвори очи.

Очите ѝ се отвориха, замъглени от удоволствие, и го погледнаха с нещо като възмущение.

— Извини ме — каза тя със стон и се изви. — Опитвам се да направя място там, където няма такова.

В очите ѝ нямаше агония. Може би лек дискомфорт. Определено нужда.

Главата му се люшна напред, толкова, колкото да я целуне. Той задържа бедрата си неподвижни. Бутна крака ѝ по-високо, тя най-

накрая разбра, обви крака на кръста му и простена:

— Уорд!

Той обаче искаше това да продължи, да бъде бавно, за да ѝ е хубаво, защото, проклятие, проникнеше ли веднъж докрай, нямаше да може да се спре.

— Имаш ли нужда от още? — попита дрезгаво той. — Ще ти дам още.

Отново наведе глава и гризна устната ѝ.

— Трябва да ми кажеш от какво имаш нужда.

Очите на Юджиния отново се отвориха.

— Ще си взема това, от което имам нужда! — извика тя задъхана и преди да може да я спре, се изви нагоре и пое още няколко сантиметра от дължината му.

Никога не си бе представял, че любенето може да има и такава страна. По-страстна, по-забавна, по-нежна. По-добра във всяко отношение. Той остана неподвижен, наслади се на червенината, която изби по скулите на Юджиния, и на начина, по който хапеше долната си устна.

— Още?

— Да, проклет негодник такъв! Имам нужда от теб. Целия. Веднага.

В очите ѝ нямаше болка — само възмущение и желание.

Уорд простена, тласна и се озова в най-горещото и тясно място, в което бе прониквал някога. Когато и да било. Без изключения.

Очите на Юджиния рязко се отвориха и от устните ѝ се изтръгна вик.

Той замръзна.

— Направи го пак! — заповяда тя и пръстите ѝ стиснаха раменете му.

Той го направи пак. И пак.

Ритъмът му беше бърз. Беше се подпрял на лакти и от тялото му капеше пот. Бореше се да се овладее, усещаше опасността удоволствието всеки момент да стигне върха си.

Под него Юджиния се извиваше и от устата ѝ излизаха накъсани думи. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му.

Той се стегна, готов да ѝ даде всичко.

Точно в най-върховния момент тя прошепна, безкрайно изненадана:

— Не мога да се сдържам повече, Уорд.

— За бога! — простена той. — Недей!

Тя нададе дрезгав стон и го стисна с ръце, с крака, с вагината си. Всяка част от нея беше тясна, топла и го стискаше.

— Уорд! — провикна се тя и конвулсиите разтърсиха и двамата, сякаш бяха едно.

Без да спира тласъците, Уорд си позволи да свърши. По краката му се разля горещина, която се плисна по гръбнака му и го накара да ослепее за всичко друго, освен за удоволствието, което бушуваше в тялото му.

Юджиния се отпусна върху него, обляна в пот, и се помъчи да си поеме дъх.

— Как те наричаха като дете? — попита той. Гласът му беше хриплив и натежал от задоволство.

— Юджиния. А теб?

— Теди. Нямах ли галено име? Никой ли не те е смятал за ангелче или за пате?

— Никой. Не обичам такива имена. Боя се, че съм точно противоположното на ангел, и винаги съм била.

— Така ли? — попита той и размърда вежди в чудесна демонстрация на престорена изненада. — Ти, Юджиния Сноу, спасителката на непослушните деца в цяла Англия, не си ангел?

— Всъщност спасявам родителите им. Сигурна съм, че много деца от все сърце желаят „Сноу“ да фалира и ги освободи от гувернантката им.

— Вярно, че почти всички деца предпочитат да правят пай от кал, а не торта — измърмори Уорд и бавно прокара ръка по гърба ѝ и по извивката на хълбоците ѝ.

Юджиния започваше да стига до приятния извод, че хвалбите му не са били просто перчене — той май наистина беше издръжлив като осемнайсетгодишен, когато ставаше дума за повторение.

Той вдигна глава и я целуна по устните.

— Ти си най-великолепната и вълнуваща жена, която съм срещал.

Още една целувка, сега по носа.

— Определено най-красивата.

Целувка по едното око, после по другото.

— Най-добрата любовница, която съм имал. През целия си живот.

— Благодаря — каза тихо тя и на свой ред го целуна.

— Нощта още не е свършила — каза Уорд, отпусна се назад и преплете пръсти под главата си. Което излагаше на показ всички мускули по ръцете му.

— Трябва да се върна в стаята си — каза тя, без да помръдва. — Боя се, че някое от децата няма да може да заспи и ще дойде при теб.

— Заклучил съм вратата.

— Все пак... ако почукат?

— Какво ако почукат? — попита той, обърна се на хълбок и подпря глава на ръката си.

— Уорд! Не можеш да позволиш брат ти и сестра ти да разберат, че... че сме любовници!

— Нямам намерение да казвам на никого. Ако някой от тях почука, ще отида в библиотеката, а ти можеш да останеш тук. Харесва ми мисълта да спиш в леглото ми.

Тя му се усмихна със съжаление. Рационалната мисъл започваше да се прокрадва обратно в съзнанието ѝ. Колко дълго траеха affaires! Навярно не повече от ден, когато в къщата имаше деца.

Той прочете мислите ѝ.

— Не — каза. — Още не. Още те искам и ти ме искаш.

Това не можеше да се отрече. Но.

Изречението му се промени. Той се надвесил над нея и я погледна сериозно.

— Юджиния Сноу.

— Да?

Очевидно по душа беше лека жена, защото единственото, което наистина искаше, беше да го придърпа в най-подходящата позиция, за да започнат отново.

— Искам да прекараш нощта с мен.

— Не е редно — каза тя.

Какво означаваше това — че иска просто да спят? Тялото му като че ли...

На устните му трепна усмивка.

— Не ме интересува. А теб?

Тя се опита да помисли по въпроса. Не беше забелязала колко са дълги миглите му. Бяха топло кафяви на цвят, златистите им връхчета докосваха бузите му.

— Да, интересува ме. Още като дете реших, че където и да отида, ще съм най-благовъзпитаната.

Погледът му се смекчи.

— Боя се, че ще трябва да се откажеш от тези планове, ангелче.

— Ще започна да те наричам Теди! — предупреди го тя.

— Ако останеш две седмици — само половин месец, — ще ти позволя да играеш ролята на „най-благовъзпитаната“ всеки ден. За известно време.

Юджиния се засмя.

— За какво говориш?

— За благоприличието — отговори той и я целуна по скулата. — То е само преструвка, нали?

— Какво искаш да кажеш?

Най-накрая той отпусна слабините си между краката ѝ и Юджиния изстена тихо. Ръцете ѝ се плъзнаха на раменете му.

— Спомни си за нощното гърне на херцога. — Но преди тя да успее да извика този спомен в паметта си, той я целуна толкова жадно, че пръстите ѝ се свиха в косата му. Целуваха се дълго във властта на похот и удовлетворение.

— За нощното гърне ли си мислеше? — попита Уорд с дрезгав глас и се отдръпна.

— Какво? — попита шепнешком Юджиния и прокара език по великолепната извивка на долната му устна.

— Всички го използват.

Сега отново се бе надигнал на лакът и така едната му ръка беше свободна да милва гърдата ѝ. Юджиния се опитваше да разбере за какво говори.

— За стъпалото на каретата ти ли говорим? — попита тя.

— Благоприличието е само глупава игра — отсече Уорд.

— Всички тези дами, които седят в салоните и се преструват, че не се потят, не уринират и не изпускат газове. Само се преструват.

Юджиния завъртя очи.

— Какво се опитваш да кажеш?

Тя не откъсваше поглед от него, но ръката ѝ се прокрадна по тялото му, погали стегнатия му корем и мина още по-надолу.

— Никога ли не си била на вечеря, при която нощното гърне е сложено зад параван в ъгъла?

— Уви, да — измърмори Юджиния и се премести по-близо до него в неспокоен прилив на енергия, която се дължеше изцяло на коравия член, който пулсираше до корема ѝ.

— Бях може би на петнайсет, когато за първи път ме накараха да се присъединя към възрастните за вечеря — каза Уорд. — Помня как една дама — ще ти спестя името ѝ — изчезна зад този параван и какви изключителни звуци се разнесоха след това.

Юджиния изсумтя и притисна лице към рамото му.

— Звучеше като водопад — продължи Уорд. — Но всички гости си седяха, поддържаха глупав разговор и се преструваха, че не чуват нищо. Точно в този миг реших, че не се интересувам от висшето общество. Всъщност от никакво общество.

— Затова ли никога не ходиш по балове?

— Именно — потвърди той и гризна долната ѝ устна. — Искам да кажа, че няма защо да се тревожиш за благоприличието, Юджиния. Остани с мен — и той се претърколи отгоре ѝ. — Тялото ми е на твоите услуги.

Тя се засмя изненадано.

— Вземи ме — продължи той по-тихо. — Твой съм. Никой няма да разбере. Всички мислят, че ти великодушно си отседнала при мен, докато намерим нова гувернантка. Госпожица Лойд-Фантил ме увери, че ще изпрати някоя при първа възможност.

— О, Сузан! — измърмори Юджиния малко раздражено. — Тя мисли...

— Харесвам я — прекъсна я Уорд. — Дай ми две седмици.

Той я целуна по устните.

— Датата на делото приближава застрашително бързо. Трябва да ми помогнеш да подготвя децата. Ами ако ги призоват пред Камарата на лордовете?

— Не ми се струва вероятно — каза Юджиния и се замисли. — Но ще е добре да ги подготвим за тази възможност, колкото и да е незначителна.

— Адвокатите ми казват, че може да питат Отис, по-конкретно, за желанията на баща му.

В ума на Юджиния се възцари абсолютен хаос, защото Уорд се бе плъзнал надолу — само малко, колкото да целуне гърдата ѝ.

Защо да не остане? Никой не знаеше, че е тук. „И никого няма да го е грижа“ — подкани я съзнанието ѝ. Тя беше вдовица.

Докато се извиваше под ласките му, се чувстваше жива.

— Ще си помисля — каза тя задъхано. — Обещавам да...

Уорд не бе очаквал логичните основания да свършат работа.

Не му трябваше логика. Гърдата на Юджиния беше пищна и съвършено кръгла, зърното — малка зряла черешка. Започна да я целува, докато краката ѝ зашаваха неуморно под него, а ръцете ѝ се плъзнаха по раменете и гърба му, все по-надолу.

После се премести нагоре и с жаден стон завладя устата ѝ. Тя ухаеше на жена и на желание и на всичко хубаво в този живот. Той плъзна едната си ръка около тънкия ѝ кръст и я привлече плътно към себе си. Обожаваше начина, по който извивките ѝ се наместиха във вдлъбнатините на тялото му.

Двамата бяха създадени един за друг. Като Адам и Ева.

Той си пое дъх на пресекулки и се претърколи обратно, като я дръпна със себе си, за да прокара ръце по копринената кожа на гърба ѝ, по хълбоците ѝ, а после и навътре.

— Искам те — каза той в ухото ѝ. Ръката му мина между краката ѝ.

Пръстите му се плъзнаха през влажните гънки и въздухът излезе от дробовете на Юджиния като задавено стенание.

Уорд посегна и грабна един предпазен мехур, този път с розова панделка. Юджиния се плъзна назад и зачака. Зъбите ѝ се забиха в пълната ѝ долна устна толкова силно, че оставиха отпечатък.

— Искам първо да опитам вкуса ти — каза той, докато завързваше панделката.

— Не! — изрече тя със сподавен глас. — Сега, Уорд, сега!

— Или какво?

Тя поклати глава и мъглата на желанието в очите ѝ се разсея.

— Или ще плъзна коляно към средната част на тялото ти.

— Остани две седмици! — заповяда той.

— Не бива — измърмори тя.

Уорд я дръпна отгоре си и започна да я докосва на точните места.
— Да, бива.

Очите ѝ рязко се отвориха.

— Ти да не се опитваш да ме изнудваш?

Звучеше скандализирана, а бузите ѝ порозовяха. Уорд не можа да сдържи смеха си.

— Ще подейства ли?

— Не!

— Умолявам те. Виждаш ли...? Умолявам те.

Той я обърна по гръб, разтвори краката ѝ и се плъзна надолу, докато главата му се приближи до най-розовата, най-сладката част от тялото ѝ.

В мига, в който я близна, от устните ѝ се изтръгна стон. Уорд се усмихна и продължи да я гали, докато краката ѝ се разтрепериха.

После се плъзна нагоре, намести се точно където трябваше. Нахлу в нея с цялата си страст. Смътно съзнаваше, че никога не се е любил с такава дива, остра съсредоточеност. Хълбоците му се движеха в ритъм с лудото биене на сърцето му.

Запази самообладание само колкото да забележи как скимти Юджиния. Ръцете ѝ го придърпаха по-близо. Тя извика името му, повтори го, не спря, докато накрая целият свят бе погълнат от писъка ѝ.

Беше страстна като него, дива. Дереше гърба му, тялото ѝ се гърчеше от удоволствие. Той се наслаждаваше на всяка секунда. После я сложи отгоре си и я загледа как се подпира, как намира ритъма си, как поглежда надолу към него и се усмихва.

После започна да го язди и не спря, преди тялото ѝ отново да се загърчи и да го подтиква да загуби самоконтрол. От гърдите му се изтръгна дрезгав вик и той ѝ се отдаде изцяло.

— Две седмици — каза той едва чуто.

Юджиния се обърна, погледна го и сочните ѝ устни леко се извиха. Опита се да отговори, прокашля се и опита пак.

— Прекалено съм уморена, за да си тръгна веднага — прошепна тя.

— Прелестна си — прошепна той в отговор и прокара палец по долната ѝ устна.

Тя се усмихна, очите ѝ бяха изпълнени с наслада.

— И ти ми допадаш.

После запаха, сгушени един до друг като кутрета. Или като влюбени.

[1] Шоколадов сладкиш (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Четвъртък, 28 май, 1801

Юджиния се събуди в собственото си легло и чу как Клотилд дърпа завесите. Седна в леглото и примигна.

Не се чувстваше като паднала жена. Макар че определено изигра тази роля, не на последно място и когато Уорд я придружи до спалнята ѝ призори.

— Добро утро, мадам — поздравя я Клотилд. — Донесох ви подноса със закуската. Днес ще се върнем ли в Лондон?

— Обещах на господин Рийв да остана, докато му намерим нова гувернантка. Може би две седмици — отговори Юджиния и се измъкна от леглото. — След няколко седмици му предстои изслушване в Камарата на лордовете и децата имат да научат много неща, преди да можем да ги въведем в обществото.

— Руби е много озадачена от тези двамата — съобщи ѝ Клотилд и дръпна шнура на звънчето, за да поръча да напълнят ваната. — Имали са две от нашите гувернантки, а още не се мият зад ушите.

— Трябва да ги науча как да се обръщат към хората, как да се покланят и да правят реверанс, как да се държат с възрастните. И трябва да науча Лизи да бъде самата себе си, а не героиня от някоя пиеса.

— Руби казва, че малката е trop dramatique^[1] — каза Клотилд.

До съвсем неотдавна Юджиния копнееше за ново предизвикателство. Ето че вече имаше такова. Дните ѝ щяха да бъдат заети, а нощите... изпълнени с блаженство.

Тя си наля чаша чай и седна на леглото, тъй като подносът заемаше единствения стол.

— Забеляза ли, че в тази къща има странно малко мебели, Клотилд?

— Навсякъде е едно и също — осведоми я камериерката. — Всички казват, че господин Рийв е купил къщата почти празна и не е

променил нищо. В шест от спалните няма и конец. И, мадам, няма никакви прислужнички, които да живеят тук.

— Никакви ли?

— Нито една. Идват всеки ден от селото. Господин Гамуотър смята, че присъствието на жени в къщата е досадно. — Тя сбърчи нос. — Срещата съм такива като него.

— В кухнята работят само мъже?

Клотилд кимна.

— Мосю Марсел, готвачът, е от Лангедок, недалеч от дома на една от лелите ми. Няма никакви кухненски прислужнички, нито една. Все едно, хлябът му е magnifique^[2]. Все едно го е пекла майка ми, мадам.

Юджиния отново изпита прилив на щастие. Може би щеше да се отбие в кухнята и да помоли мосю Марсел да изпробва някои от идеите ѝ. Представи си шоколадова торта със силен вкус на джинджирил. Или лимонова пита с малко лимонена кора, за да ѝ придаде допълнителна пикантност.

— Днес ще заведе децата долу за първия им урок по печене. Мосю Марсел дали е от хората, които ще останат недоволни от влизането на деца в кухнята му?

— Не, не — увери я камериерката. — Той е истински французин и съм сигурна, че обича децата.

Фактът, че самата Клотилд се мръщеше на всеки, по-малък от десет години, поради склонността на децата да се цапат, очевидно нямаше значение.

Юджиния тъкмо бе излязла от ваната, когато един лакей донесе бележка от Уорд.

Искаш ли Лизи и Отис да вечерят с нас?

Тя надраска отговора си под неговото изречение, сгъна хартията и я изпрати обратно.

Определено. Незабавно трябва да започнем да ги учим на маниери на масата и как да водят учтив разговор.

Той написа:

Боя се, че ще започнеш да стенеш, докато ядеш шоколадовото суфле, което поръчах за довечера.

Тя отвърна.

Присъствието на брат ти и сестра ти в трапезарията би трябвало да ти попречи да скочиш към мен през масата.

Почеркът ѝ беше четлив и елегантен, както подобава на една дама, а неговият — наклонен и бърз.

Мога да мисля само за едно: дали в момента се къпеш.

В съзнанието ѝ изникна представата как той се къпе: как водата блести по силните му стройни крака, как тече по широките му рамене. Преглътна с усилие, поколеба се и реши да не обръща внимание на провокацията му.

Отис ще вземе ли Джарвис на масата?

Неговият отговор:

Това проблем ли ще бъде?

Никое общество, висше или не, не позволява гризачи да се хранят на масата.

Джарвис трябва да си стои в торбата, когато е извън детската стая.

Очевидно Джарвис ходеше навсякъде с Отис. Тази мисъл накара Юджиния да потръпне. Торбата явно трябваше да стои винаги скрита. Под масата.

Бих могла да дам на децата първия им урок по печене, ако нямаш нищо против?

Може би, когато дойде моментът, Отис може просто да поднесе на събралите се лордове торта и по този начин да докаже, че съм подходящ за настойник.

Юджиния се замисли какъв отговор би бил най-подходящ, но в крайна сметка не написа нищо повече.

Струваше й се, че колкото и шеговито да говори, Уорд не одобрява печенето на торта. Не го харесваше по принцип, сякаш Юджиния учеше брат му и сестра му на слугинска работа.

Малко по-късно тя взе Лизи и Отис и ги заведе в кухнята — защото, все едно дали по-големият им брат одобряваше, способността човек да пече приличен пандишпан беше като визитна картичка в обществото.

Мосю Марсел имаше руса коса и великолепни извити мустаци. Юджиния му кимна и се представи на родния му език, което й спечели грейнала усмивка и драматичен поклон.

За нейна изненада Лизи пристъпи напред, направи непохватен реверанс и го попита на чудесен френски какво готви.

— Обмислям ястията за вечеря — отговори готвачът.

— Обмисляте ли? — повтори Отис, също на идеален френски. — Защо трябва да мислите за това?

Юджиния потисна смеха си. Пред очите й Лизи и Отис поеха контрола над урока по печене, като следваха указанията повече или по-малко умело, без да спират да задават въпроси.

— Откъде сте се научили да говорите така добре на френски? — обърна се Юджиния към Отис, докато сестра му наблюдаваше как готвачът разбива яйца и захар с впечатляваща бързина.

— Живеехме в Англия само по четири месеца годишно — обясни той. — През зимата оставахме в Париж, но освен това обикаляхме Франция с фургона.

Това донякъде обясняваше как лейди Лизет и лорд Дарси бяха останали неразпознати на сцената.

Когато тортата влезе във фурната, всички насядаха около кухненската маса и мосю Марсел разказа на Юджиния колко е трудно да управляваш кухня само с едно момче за всичко.

— Дори нямаме миячка! — оплака се той, като клатеше глава така енергично, че мустаците му трепереха.

— При тези трудни обстоятелства смятам, че това, което сложихте снощи на масата ни, са били истински чудеса — увери го сърдечно Юджиния. — Ще се постарая да убедя господин Рийв да наеме адекватни помощници.

— Не е господарят — въздъхна готвачът. — Господин Гамуотър е.

Той погледна към Лизи и си спести по-нататъшните обяснения, но вдигането на раменете му говореше много.

— Знаете ли, че главата ви изглежда така, сякаш е покрита с охлюви? — намеси се Отис.

— Отис — каза Юджиния, — човек никога не бива да прави забележки от личен характер. Моля те, веднага се извини на мосю Марсел.

— Извинявам се — каза Отис и погледна с очакване готвача.

— Ние, французите, обожаваме les escargots^[3] — каза му мосю Марсел. — Радвам се, че приличам на любимата храна на нацията ми.

Отис се ухили.

— Мога да използвам восък, та косата ми да заприлича на пльши опашки!

— И ти можеш да бъдеш французин! — засмя се гръмогласно мосю. — Уверявам те, че най-големите пльхове на света живеят в моя обичен Монпелие!

„Точно затова — помисли си Юджиния — настоявам децата да се научат да пекат.“ Младите английски дами и джентълмени трябваше да

разберат, че домакинствата им се ръководят от реални хора.

— Мосю, питам се дали бих могла да ви помоля да пригответе една разновидност на торта? — попита тя. — Трябва да ви предупредя, че тази разновидност съществува само във въображението ми.

— Interessant!^[4] С удоволствие, мадам Сноу — отговори готвачът — Уменията ми започнаха да закърняват. Господин Рийв яде всичко, което му поднеса, и не проявява интерес към храната.

Той увенча тези думи със завъртане на очите.

— Посещението ми ще продължи две седмици — каза Юджиния и се усмихна широко, докато ставаше от масата. — Ще дойда пак, след като господин Рийв наеме персонал за кухнята. Не бих искала да увеличавам работата ви, преди да сте се сдобили с адекватна помощ.

Мосю направи великолепен поклон.

— Ще броя минутите, мадам Сноу — увери я той и се обърна към децата: — Довечера ще ви поднеса вашата торта за десерт.

— Бих искала другия път да използваме дюли — каза Лизи. — Така и не разбрах какво искат да кажат в пиесата, когато искат дюли и фурми.

— Шшшт — спря я Юджиния и взе ръката ѝ в своята. — Първо, сега не е сезонът на дюлите. И второ — което е по-важно, — вместо да искаш сладкиши от „Ромео и Жулиета“, трябва да благодариш на мосю Марсел за любезните инструкции.

— Много съм ви признателна — изчурулика Лизи и отново направи реверанс. Поклонът на Отис включваше поклащане от кръста, при което заприлича на жерав с навехнат крак.

Френският им беше отличен, но ѝ предстоеше много работа.

Върнаха се в детската стая и под надзора на Руби децата си измиха ръцете и лицата. После Юджиния пое командването.

— Ще изляза от стаята и пак ще вляза. Искам да си представите, че съм херцогиня Гилнер.

Лизи сбърчи нос.

— Не я харесвам.

— Една дама никога не изразява негативно мнение за друг човек, освен насаме — каза Юджиния. — Поздравете ме така, сякаш съм почитаемата ви баба, която е дошла да огледа детската стая.

— Искате да кажете така, сякаш я харесвам?

— Точно това искам да кажа.

— Искате да лъжем! — провикна се драматично Лизи.

— Искам да играете — поправи я Юджиния. — Когато трябва и както трябва.

Юджиния не беше виждала Уорд цял ден и когато дойде вечерта, желанието вече гореше в нея като буен огън. При самата мисъл за него коленете ѝ омекваха.

Тъй като децата щяха да вечерят с тях, избра рокля, която обещаваще повече, отколкото разкриваше — индигово синя, от толкова тежка коприна, че падаше на земята като колона.

— Диаманти в косата? — попита Клотилд.

Не беше казала нито дума, но Юджиния чудесно знаеше, че камериерката ѝ е наясно с нейната affaire, Клотилд очевидно одобряваше — все пак беше французайка, — но дори след години заедно двете поддържаха известна фасада.

— Мисля, че предпочитам сребърната мрежичка — каза Юджиния. — Ако си я донесла, искам да кажа.

— Разбира се, мадам — отговори Клотилд, очевидно наскърбена от намека, че може да допусне подобна грешка.

— Със сребърните обувки с токчета — добави Юджиния.

— По-добре сините пантофки — предложи Клотилд. — Според мен среброто може да създаде впечатлението, че тоалетите ви гълтат много пари.

— Наистина гълтат. Не разбирам това какво общо има.

— Джентълмените обичат да се преструват, че съпругите им няма да тежат на семейния бюджет. Това им дава основание след години да се цупят и да се правят, че навремето са били заблудени.

— Нямам намерение да се омъжвам за господин Рийв — отсече Юджиния. — Затова ще нося сребърните обувки и ще изглеждам така, сякаш тоалетите ми гълтат точно толкова пари, колкото тези на кралицата.

— Добре, мадам — съгласи се Клотилд.

— Няма нужда да ме чакаш — добави Юджиния и взе копринения шал, който вървеше към роклята.

— Пожелавам ви приятна вечер, госпожо.

Френският акцент на Клотилд придаде дълбок смисъл на прозаичното изречение.

— Имам всички основания да смятам, че ще бъде приятна — увери я Юджиния и усмивката ѝ стана по-широка, когато погледите им се срещнаха в огледалото.

[1] Прекалено драматична (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Великолепен (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Охлювите (фр.) — Б.пр. ↑

[4] Интересно! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Докато слизаше по стълбите, Юджиния видя Гамуотър, който ѝ съобщи, че вечерята ще бъде поднесена в една малка стая до балната зала. Не предложи да я придружи, затова Юджиния тръгна сама през балната зала, заслушана в тракането на токетата си. В стаята отекваше онова празно, проветриво ехо, което подсказваше, че от седемнайсети век никой не е танцувал тук.

Юджиния влезе в салона и завари Уорд сам. Бе подпрял лакът на лавицата зад камината и се взираше в огъня.

Силните му черти бяха огрени отдолу, сякаш бе средновековен воин, който стои пред лагерния огън и мисли за битката на следващия ден.

Добре че не срещна Уорд, когато беше дебютантка! Андрю беше възторжено, златно момче, но от Уорд просто се излъчваше мъжественост, при това не само защото беше по-як в сравнение с покойния ѝ съпруг.

— За какво мислиш? — попита тя.

Той се изправи.

— За теб.

Юджиния се усмихна широко.

— Ласкателни мисли ли?

Той хвърли поглед към отворената врата.

— Сладострастни.

Двамата се усмихнаха един на друг като котки пред открадната купичка сметана.

— Освен това си мислех, че в края на двете седмици ще съм останал без предпазни мехури — уточни той. — Може ли да ти предложи чаша вино?

Той тръгна към гарафите на бюфета.

— Забраних на Гамуотър да престъпва прага. Не е свикнал с жени в къщата и това го изнервя. Чашка шери?

— Не, благодаря. С удоволствие бих приела чаша червено вино.

От дамите се очакваше да пият шери преди хранене, но Юджиния предпочиташе да смята това за предложение вместо за правило.

— Разбира се.

— Какво ще правиш сега, когато вече не работиш в университета? — попита тя.

— Приспособявам машината си за навиване на хартия, за да работи с пара — отговори той и ѝ подаде чаша вино с рубинен цвят.

— Какво увеличение в производството очакваш?

Той примигна, изненадан.

— Този въпрос не е ли очевиден? — попита тя.

— Ако го задаваше един изобретател на друг, тогава да.

Юджиния отпи от виното и го погледна над ръба на чашата си.

— Ще ми е интересно да разбере и колко голяма ще бъде машината, която ще се задвижва с пара. Печатниците на Флийт Стрийт имат ли място, за да я поберат?

Очите на Уорд светнаха.

— Въпросът за големината на самата машина е само едно от ограниченията, с които се боря...

Но млъкна, когато вратата се отвори и Руби побутна в стаята Лизи и Отис.

Лизи направи дълбок реверанс. Юджиния осъзна, че си е сложила воала, но го е прикрепила така, че да пада назад. Това ѝ придаваше сериозното изражение на монахиня. Юджиния я поздрави и се обърна към Отис, който бе преметнал на едното си рамо кожена торба, поръбена с черен атлаз. Момчето успя да докара що-годе приличен поклон, предвид факта, че торбата видимо мърдаше.

Вместо да поздрави официално братчето и сестричката си, Уорд подръпна една от къдриците на Лизи и смушка Джарвис с пръст.

— Недей! — изписка Отис, но не звучеше обиден.

— Джарвис не може да напуска тази торба, преди да сте се върнали в детската стая — напомни Руби на момчето и се оттегли.

Уорд сложи топлатата си ръка на гърба на Юджиния.

— Ето го Гамуотър с вечерята ни.

Слава богу, че щяха да се хранят на кръгла маса, защото щеше да е много странно, ако Уорд седеше в единия край, а Юджиния — в

другия. След като икономът излезе, тя се загледа внимателно в Лизи и Отис, за да се увери, че са избрали правилните прибори.

Мосю Марсел очевидно бе приел присъствието на Юджиния като предизвикателство: Гамуотър оповести първото блюдо — la poularde a la Montmorencie^[1], гарнирано с рагу по алемански, и последвано от второ блюдо с три предястия.

Отис като че ли бързо бе усвоил уроците на Юджиния от следобедна. Лизи все забравяше и посягаше към грешната вилица или говореше с пълна уста, най-вече защото бе изпълнена с такова желание да разкаже на Уорд за тортата, че не можеше да спре.

— Мосю Марсел е максимален майстор — измърмори Отис, опитвайки силите си в скоропоговорка.

— Така е — съгласи се Юджиния, — но няма да остане задълго ваш майстор готвач, господин Рийв, ако не наемете готвачка, две кухненски прислужници и две миячки.

Уорд изглеждаше изненадан.

— Казал ли е на Гамуотър, че му трябва помощ?

— Господин Гамуотър отказва да допусне жени в къщата — осведоми го Лизи, без да спира да се друсва на стола си. — Руби казва, че тя — и госпожа Сноу и камериерката й, разбира се — са единствените жени, които могат да спят под покрива на господин Гамуотър.

Уорд вдигна вежда.

— Изглежда, покривът ми вече не е мой.

— Освен готвачката и кухненските прислужнички може да помислите за икономка — подсказа му Юджиния. — Тя ще ви помогне да обзаведете къщата. Лизи, не бива да се друсаш, когато седиш на масата.

— Харесва ми — възрази Лизи приглушено.

— Моля те, не говори, когато имаш храна в устата си — продължи търпеливо Юджиния.

Момиченцето присви очи, дръпна воала напред и го спусна над лицето си.

— Няма нужда да ме гледате.

— Една дама никога не носи воал, когато вечеря с други хора — обади се Уорд.

Лизи дръпна воала си на една страна, колкото да изгледа сърдито брат си.

— Лейди Лизет правеше каквото си поиска!

— Нашата майка не беше дама — отсече Уорд. — Но ти си, което означава, че не можеш да се друсаш, да говориш с пълна уста или да носиш воал, докато се храниш.

Юджиния се намеси:

— Питам се какво ли е да живееш в театрален фургон. На вас харесваше ли ви?

— Не — отговори Лизи и отново отметна воала зад главата си.

— Не беше чак толкова лошо — обади се Отис.

— Беше гадно! — изръмжа сестра му — Беше тясно и когато валеше дъжд, миришеше. Нямаше къде да слагаме нито книгите, нито дрехите си. И не можехме да ходим на училище.

Стомахът на Уорд се сви. Колкото повече научаваше за живота на брат си и сестра си, толкова повече презираше майка си — а това го караше да се чувства неудобно.

— Как мислите, какво са обичали родителите ви в театъра? — попита Юджиния.

— Играта — отговори Лизи. — Лейди Лизет обичаше да изпълнява роли.

— Майка ни беше много добра — включи се Отис, който очевидно не се беше трогнал от скастриянето на сестра си.

— Не, не беше! — прекъсна го Лизи. — Обичаше да рецитира монолози и заемаше цялата сцена. Така не се прави. Всички в трупата трябва да работят заедно. Точно затова...

Тя млъкна и изяде хапка спанак със сметана.

— Баща ви беше ли добър актьор? — попита Уорд.

— Беше ужасен — отвърна Отис с ослепителна усмивка, която Уорд бе виждал само няколко пъти. — Затова стана сценичен работник.

— Освен това не искаше някой да го познае — допълни сестра му с напрегнат глас. — Лейди Лизет щеше много да се ядоса.

С крайчеца на окоето си Уорд видя, че Отис тайно е измъкнал Джарвис от торбата му, взел го е на коленете си и го гали. Навярно трябваше да каже нещо, но можеше да го разбере. Самото споменаване на лейди Лизет го караше да изпитва желание да дръпне Юджиния в

скута си, да започне да я целува и да не спира, докато не забрави за разговора.

— Знаете ли какво правя аз, когато съм сърдита? — попита Юджиния без връзка с темата.

— Какво? — попита Лизи.

— Викам и крещя. Опитвам се да не оставям гнева да се събира в мен.

Уорд се намръщи. Лизи имаше нужда от уроци как да стане дама, а не как да крещи. Това вече го правеше доволно често, предимно по адрес на брат си.

— Може би е време дамите да се оттеглят за чаша чай? — обърна се многозначително той към Юджиния.

Тя дори не го погледна.

— Крещенето може да бъде полезно. Позволяваш на гнева да се излее чрез гласа ти и да се разпръсне във въздуха.

— Брат ми и сестра ми нямат нужда да се учат да крещят — отсече Уорд.

— Не става въпрос за крещенето само по себе си — поясни Юджиния и го погледна. В очите ѝ се четеше състрадание, сякаш мислеше, че брат му и сестра му са окаяни просячета. Сякаш бяха израснали, гладувайки.

Тази мисъл го смрази.

— Винаги ли имахте достатъчно храна?

Отис не погледна към него, но извивката на шията му се скова. Проклятие!

— Да, преди татко да умре — уточни Лизи. — Лейди Лизет все казваше, че практическите страни от живота били досадни.

— Пусто да остане! — изръмжа Уорд.

— Това е разновидността на крещене, която употребяват джентълмените, Лизи — просвети я Юджиния.

— Гневът ти разпръсна ли се във въздуха? — попита Отис с вид на дете, което току-що е научило нова фраза и знае, че при никакви обстоятелства не бива да я повтаря. Но смята да го стори при първа възможност.

— Никога не изричай тези думи пред дами — предупреди го Уорд.

— Ти току-що ги изрече — напомни му Лизи.

— Това беше изключение. Извинявам се, Лизи, и на вас, госпожо Сноу. — Той успя да стисне устни и да ги извие в крайчетата. В нещо като усмивка.

— Ругаенето ми харесва повече от крещенето — събщи им Лизи. — Вече знам много думи.

— Добре — съгласи се Юджиния за безкраен потрес на Уорд. — Но никога, в никакъв случай пред хората. Обещавах ли, Лизи?

— Да!

— Аз мога пред хората, стига да поискам! — обади се злорадо Отис.

— Не и преди да навършиш осемнайсет — отсече Юджиния — и никога в изискана компания. А сега, Лизи — и Отис, ако желаеш, — искам да помислите за нещо, което ви е ядосало страшно, страшно много. Нещо, което искате да забравите.

Гръбнакът на Уорд се бе сковал от раздразнение. Ето какво стана, след като запозна децата с жена, която не бе родена и възпитана като дама. Тя не разбираше, че в мига, в който Лизи дори прошепне: „Пусто да остане!“ в някоя бална зала, с нея щеше да бъде свършено.

— Готови ли сте? — попита Юджиния.

— Вие ще го направите ли? — попита Лизи. В очите ѝ се четеше някакво измъчено изражение, сякаш беше кон, нападнат от рояк мухи.

— Аз не съм ядосана — отговори Юджиния. — Твой ред е.

Лизи затвори очи и си пое въздух толкова дълбоко, че тесният ѝ гръден кош видимо се изду.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска Уорд на Юджиния.

Тя насочи ясния си поглед към него.

— Ще се радвам да го обсъдим в някой по-късен момент.

Лизи отвори очи.

— Готова съм!

Юджиния се усмихна.

— Давай, Лизи.

Уорд простена наум. Може и да беше новак в отглеждането на деца, но беше сигурен, че не е редно да учат една млада дама да ругае.

Сестричката му седна с изправен гръб, изпъна рамене, отвори уста и изсипа куп проклетия с писклив, пронизителен и много висок

глас. След първите три ушите на Уорд писнаха. След седем или осем Гамоутър се втурна в стаята, запъхтян от бързане.

Юджиния се наведе напред, кимна и Лизи млъкна. Тишината, която последва, бе чиста, кристална, ясна като ранна утрин.

— Заболяха ме ушите! — провикна се Отис. Беше се свил на две, заключил закрилнически ръце около главата на любимеца си. — И Джарвис го заболяха!

Гамоутър измърмори нещо и излезе.

— Чувствам се по-добре — обади се Лизи, изглеждаше учудена.

— Аз се чувствам по-зле — каза Уорд. — Къде си научила всички тези неприлични думички, Лизи?

Тя сякаш не го чу. Погледът ѝ беше прикован в Юджиния.

— Справих ли се?

— Напълно — увери я Юджиния и стана от стола си. — Умееш да се изразяваш находчиво и според мен Гамоутър остана смяян.

Тя хвърли поглед към Уорд.

— Както и по-големият ти брат.

— Взех почти всичко от пиесите на Мидълтън — призна Лизи.

— Джентълмените не остават ли на масата, за да пушат пури с отрязани краища? — обърна се Отис към Уорд, Беше пуснал Джарвис обратно в торбата.

— Не — отговори Уорд. — Много си малък. Ако някой в „Итън“ ти каже нещо друго, не го слушай.

— „Итън“ — прошепна Отис. На лицето му се изписа удивление и Уорд не разбра дали е изпълнен с ужас, или с щастие. Проклятие, думите просто му се изплъзнаха. Смяташе да каже на Отис, след като той свикне повече с новия си живот.

Вече нямаше как да опази тайната.

— След няколко месеца ще те изпратя на училище, в началото на есенния срок — каза Уорд. — Аз съм учил в „Итън“, както и баща ти.

— Баща ми обеща, че ще отида в „Итън“! — извика Отис с писклив от въодушевление глас.

Щастие, а не ужас, слава богу!

— Познавам едно момче на име Мармадюк, лорд Пибъл, което също ще е ново в „Итън“ — каза Юджиния. — Според мен брат ти ще може да уреди да живеете в една стая.

— Мармадюк? — сбърчи нос Отис.

— Залагам цял шилинг, че още преди края на срока двамата ще бъдете най-добри приятели.

„Дамите не се обзалагат“ — помисли си Уорд, но не каза нищо.

— Не е честно, че момичетата не могат да учат в „Итън“! — възкликна Лизи. Уорд с притеснение забеляза, че още е вкопчена в ръката на Юджиния.

Не можеше да допусне сестричката му да се привърже към любовницата му. Това не беше редно.

Наистина не беше.

— Мармадюк си има любима жаба, Фред, която ходи навсякъде с него — обърна се Юджиния към Отис. — Предполагам, че няма да можете да вземете Фред и Джарвис в час, но те ще ви чакат в стаята ви.

— Трябва да науча и двама ви да плувате — каза Уорд. — До училището има река и когато учех там, едно момче се удави.

С крайчеца на окото си зърна тръпката, която премина през тялото на Юджиния. Проклетие, ето че пак забрави за съпруга ѝ!

— Вие можете ли да плувате, госпожо Сноу? — попита Лизи и я погледна.

— Не — отговори Юджиния и добави с немощен глас: — А това е много полезно. Много хора не си дават сметка колко опасни могат да бъдат водните спортове.

— Аз няма да влизам в езерото! — отсече категорично Лизи. — Там вътре има умрели риби и може да ме ухапят.

— Ами! — опроверга я Отис. — Ти постоянно мислиш за смъртта. Ако не се научиш да плуваш, някой ден може да умреш. Мислила ли си за това?

— Ще вляза във водата, ако и госпожа Сноу влезе с мен — заяви Лизи.

— Предпочитам да не влизам — каза Юджиния.

— Аз също — отговори бодро Лизи.

Уорд измери Юджиния с поглед, който целеше да ѝ напомни, че както бе научила от опит, уроците по плуване са нещо много важно.

— Промених си решението — въздъхна тя с явна неохота. — С удоволствие ще се науча да плувам.

— Отлично — каза Уорд. — Утре сутринта ще имаме урок по плуване. Госпожо Сноу, мисля, че трябва да пропуснем чая за дамите. Време е децата да си лягат.

Лизи все още беше вкопчена в ръката ѝ.

— Чувствам се ядосана.

Юджиния се наведе и я целуна по бузата.

— Боли ме главата, миличка, но ти обещавам, че утре ще пием чай и ще можеш да ме научиш на още от находчивите изрази на Мидълтън.

— Знаеш ли защо госпожа Сноу я боли главата? — попита гневно Отис. — Заради крещенето! Имам късмет, че не съм мъртъв.

Лизи пусна ръката на Юджиния и смушка силно брат си в ребрата.

— Ти си най...

Без да обръща внимание на шумотевницата, Уорд отвори вратата.

— Извинявам се за поведението на брат си и сестра си.

Юджиния му се усмихна и Уорд действително наклони глава към нея, преди отново рязко да я вдигне. Искаше тази уста. Искаше да я близне отвътре и да види онзи поглед от предишната нощ, сякаш се нуждае от него като от въздух.

— Това беше една от най-интересните вечери в живота ми — отбеляза тя.

— Трябва да поговорим за новите умения, на които научихте сестра ми.

Усмивката ѝ не трепна.

— Агенция „Сноу“ се гордее, че винаги е на разположение на клиентите си.

Той се наведе малко по-близо. Децата продължаваха да спорят и не им обръщаха внимание.

— Да не се опитвате да ми напомните, че вие, а не аз, сте специалистът в отглеждането на деца?

— Да.

В очите ѝ блещукаше желание.

Уорд можеше да изтъкне, че е специалист в обноските на хората от висшето общество, но установи, че няма желание.

— Искам те — изръмжа той и се наведе още по-наблизо, така че думите му стигнаха само до мястото, където дъхът им се смесваше.

— Ще целунеш ли госпожа Сноу? — поинтересува се Отис.

— Не! — отговори Уорд и се изправи.

— Разбира се, че не се целуват — отбеляза презрително Лизи. — Когато хората се целуват, държат главите си така. — И тя наклони глава на една страна като увяхващ нарцис.

— Това е сценична целувка — каза Юджиния. — В живота е различно, Лизи. Но с брат ти изобщо нямаме желание да се целуваме.

— Нали ти казах! — възкликна Лизи и сръга Отис с лакът. — Те не са женени.

— Внимавай! Щеше да натиснеш Джарвис! — възрази Отис. — Все едно, няма нужда човек да е женен, за да се целува.

— Хората не бива да се целуват, освен ако не са мъж и жена — заяви Лизи.

— Напълно си права — обади се Уорд, който смяташе, че родителското потвърждение по тази точка е задължително.

— Майка целуваше господин Бъргър през цялото време, а те не бяха женени — настоя Отис.

— Това е нещо лично! — рече троснато Лизи. — Никога, никога не биваше да го казваш! — И тя избухна в сълзи.

Уорд успя да не потръпне при разкритието, че майка му очевидно е имала любовник на име Бъргър. Посегна надолу и вдигна разплаканата си сестричка.

— Време е за лягане. Хайде, Отис!

— Искате ли да пожелаете „лека нощ“ на Джарвис? — обърна се Отис към Юджиния.

— Разбира се — отвърна тя, макар да не искаше.

Уорд проследи с поглед как Отис измъкна от торбата Джарвис, който изглеждаше изпълнен с нетърпение да участва във веселбата, и го слага на рамото си.

Джарвис потърка с муцунка бузата на момчето в нещо като целувка и започна да приглажда козинката си.

Юджиния колебливо посегна и го погали с пръст по главичката.

Уорд се обърна, намести разплаканата Лизи на рамото си и се отдалечи.

[1] Кокошка а ла Монморанси (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Когато дойде време за лягане, Юджиния се опита да реши дали трябва да разплете плитката, която Клотилд ѝ бе направила след банята. Беше сигурна, че падналите жени посрещат любовниците си по прозрачна нощница и с разпиляна по раменете коса.

Нейната нощница беше от плътен памук — нощница, каквато би трябвало да носи почтена вдовица в самотното си легло.

В крайна сметка тя разплете плитката, пъкна се между чаршафите и зачака дискретно почукване. А после ненадейно косата ѝ се разроши около раменете. И вече не беше сама в леглото.

Уорд лежеше по гръб до нея, обърнал глава настрани. Силната му ръка бе пъкната под нея и я държеше в прегръдката му. Юджиния се беше сгушила до него, сякаш бяха мъж и жена.

Между любовниците съществуваше интимност, разбира се. Но досега си мислеше, че любовниците никога не спят заедно, че само се отдават на греховно вълнуващ разврат, а после се оттеглят в собствените си стаи.

Сега обаче в стаята се прокрадваше мека светлина, която показваше, че се е зазорило. Някак си бяха проспали часовете за вълнуващ разврат и беше време другарят ѝ по легло да се връща в спалнята си.

— Уорд — прошепна тя и прокара пръсти по голото му рамо, а после и по врата и челюстта му. За мъж Уорд имаше много фини скули, които обаче не му придаваха женствен вид.

Той беше пълна противоположност на нейния кръстник, херцог Вилиърс. Вилиърс се чувстваше съвсем удобно в лъскаво облекло. Упорито продължаваше да носи ботуши с яркочервени токове, макар че по-младите мъже бяха обърнали гръб на тази мода и предпочитаха хесенските.

Разбира се, влиянието на Вилиърс в лондонското общество бе толкова огромно, че яркочервените токове още се появяваха често навсякъде — от салона на кралицата до „Воксхол“.

Пълната долна устна на Уорд се размърда и пръстът на Юджиния се пъкна в топлата му влажна уста.

— Добро утро — промълви Юджиния с дрезгав глас и отдръпна ръката си. — Какво правите в леглото ми, господин Рийв?

Той примигна сънено и прокара свободната си ръка през косата си. Кестенявите му къдрици се разрошиха в прическа, която един личен прислужник можеше да постигне само с цял час работа.

— Открай време не обичам да спя сам. Баща ми казва, че навремето нощем съм скитал из къщата и съм се вмъквал в леглата на хората.

— И кои са били тези хора?

— Най-вече роднини. Макар че веднъж съм се промъкнал в спалнята на бъдещата си мащеха и съм подмокрил леглото ѝ.

— Радвам се, че си го израснал — промълви Юджиния най-искрено.

Сега той бе напълно буден и очите му блестяха. Взе ръката ѝ и я сложи на гърдите си.

— Моля те, продължи с това, което правеше.

Юджиния прокара пръсти по стегнатия му корем.

— Снощи едва се съдържах да не се пресегна над масата и да те дръпна в скута си — каза Уорд.

— Не и пред децата.

— Успях да си държа ръцете далеч от теб — напомни ѝ Уорд и гласът му премина в стенание. — Моля те, не спирай!

Тя се подчини.

Два часа по-късно Уорд успя да се надигне и се протегна. Всяка част от тялото му бе изпълнена със задоволство.

Юджиния лежеше по гръб, а косата ѝ се бе разпиляла по голите ѝ гърди.

— Време е да ставаш — каза той, наведе се и я целуна по бузата. — Днес имаме урок по плуване. Нали не си забравила?

При тези думи очите ѝ изведнъж се отвориха и тя седна толкова внезапно, че се сблъскаха.

— Няма да правя нищо подобно!

Дрезгавият ѝ глас го накара да се ухили. Слава богу, стените бяха дебели, и Юджиния бе дала воля на страстта си, без да се притеснява.

С други думи, бе крещяла до прегракване.

— Лизи не иска да влезе във водата без теб. Не мога да повярвам, че когато ги взех на риболов, изобщо не помислих за опасността.

Тя простена и се обърна настрана. Той я побутна да се обърне, седна, отметна косата от лицето ѝ и я целуна.

— Махай се! — опита се да го избута Юджиния. — Не мога да лежа цял ден. Трябва да си тръгнеш, преди да е дошла камериерката ми.

— Камериерката ти няма да се качи на горния етаж, преди моят прислужник да я увери, че пътят е чист.

— О!

Той се загледа в нея, докато тя осмисляше истинското значение на този факт, а именно — че всички в домакинството бяха наясно със ситуацията.

— Не желая да се уча да плувам.

Той знаеше, че ако подходи погрешно, Юджиния може да не припари до водата до края на живота си.

— Покойният ти съпруг не би искал да се страхуваш от водата — каза той възможно най-тактично.

Юджиния въздъхна.

— Ако има нещо, което съм разбрала през последните няколко седмици, то е, че желанията на Андрю не могат да продължават да направляват моите.

— Аз не го познавах — каза Уорд и я обгърна с ръка, — но подозирам, че не би искал вечно да скърбиш за него.

— Едва ли може да се каже, че скърбя, при положение че си в леглото ми!

Уорд я бутна назад, притисна я към леглото и телата им се напаснаха свършено.

— Ревнувам от Андрю. Би ли скърбила за мен седем години?

— За теб един-два месеца — прошепна тя и в гласа ѝ звънна смях. — Най-много шест.

Защо говореха за скръб? Шокът го заля като студена вода. Не можеше да се ожени за Юджиния и не беше редно да се преструва, че такава възможност съществува.

Тя несъмнено оказваше благотворно влияние върху децата — като се изключи моментът с ругаенето от предишната вечер, — но той трябваше да се ожени за жена, която да заличи задръжките, което

обществото хранеше към него заради незаконния му произход. Неговият дом — и съпругата му — трябваше да бъдат свършени.

— Е — каза той рязко, претърколи се и стана от леглото, — време е за урока по плуване.

— Наистина не...

— Напротив — отсече той и облече халата си. По дяволите деликатността, беше време да си кажат нещата такива, каквито бяха. — Андрю е дал живота си, за да спаси твоя.

Юджиния потръпна.

— Не можеш да се удавиш, след като се е пожертвал, за да задържи главата ти над водата.

— Не е честно!

— Какво общо има честността? Бих искал Лизи да е в състояние да се спаси сама, а тя няма да влезе във водата без теб. Мисълта, че под повърхността плуват мъртви риби, едва не сложи край на риболова ни, преди да е започнал.

Юджиния стана, прегърна го през врата и притисна деликатните си извивки към него.

— Не може ли урокът да бъде утре сутринта?

Уорд прочисти гърло.

— Не е честно.

Тя се засмя.

— Представа нямах колко е вълнуващо да се държиш неподобаващо.

— Обещавам да ти предоставя още възможности да се държиш неприлично — увери я той най-искрено.

— Нямам предвид само в спалнята. На Лизи ѝ беше много полезно да изрази яростта си, колкото и ексцентричен да е подходът ми.

Уорд се поколеба — не беше сигурен как да формулира отговора си.

— Напълно одобрявам решението ти да се държиш неподобаващо, но със сестра ми не е същото.

Юджиния го целуна по брадичката.

— Усещам „пълното ти одобрение“ — увери го тя и се размърда до него.

— Но моля те, недей да учиш Лизи на поведението, което си избрала.

Юджиния сбърчи вежди и се отдръпна от него.

— Смяташ, че бих я научила да... да прави това?

— Ругаенето — уточни той. — Ако Лизи изрече някоя от тези думи в салона на графиня, това ще я съсипе.

— Съмнявам се — отговори Юджиния и болката в очите ѝ се смени с невъзмутимо спокойствие. — Ще се изненадаш да научиш колко земни могат да бъдат жените в разговорите си.

Тя се обърна, взе халата си и го облече.

— Дамите, които ръководят висшето общество — настоя Уорд — са капризни, ако не и жестоки. Една-единствена грешка може да съсипе шансовете на Лизи да си намери добра партия.

— Ако сестра ти не дава израз на гнева си, постоянно ще се опитва да изразява гнева на други хора... и склонността ѝ да се държи драматично няма да бъде приета със съчувствие.

— Лизи трябва да започне да мисли като дама! — отсече Уорд. Проклятие, ето че водеше разговор с любовницата си... за сестричката си.

Това просто не беше редно.

— Лизи трябва да изрази с думи чувствата си към майка ти — каза Юджиния.

— Може да ги изрази и без да прибегва до вулгарност — каза той. — Една дама трябва да се държи като такава постоянно, Юджиния. Това е.

Той млъкна, осъзнал, че е на път да каже нещо, което тя може да сметне за обида.

— Лейди Лизет е мъртва — каза Юджиния, след като изчака той да довърши изречението си. — Лизи се е опитала да скрие лицето си — и гнева си — зад този воал, но напразно.

— Не е тази причината да крие лицето си — каза Уорд, макар че всъщност не беше сигурен защо сестра му носи воала. — Най-важното в случая е, че дамите не изричат наведнъж цял куп вулгарности.

Стомахът му се сви при мисълта за границата, която трябваше да постави помежду им, но нямаше друг избор.

— Децата са моя отговорност. Трябва да скрия факта, че Лизи знае такива вулгарни думи.

Юджиния седна на ръба на леглото и го погледна. Погледът ѝ беше сериозен, но не и възмутен.

— Искаш ли да си тръгна, Уорд?

— Не!

Думата излетя от гърдите му с такава сила, че тя нямаше как да се усъмни в искреността му.

— За бога, не, Юджиния! Ти... ти правиш това изпитание поносимо. Моля те.

— Искам да съм съвсем наясно какво искаш от мен. Искаш да предпазиш сестра си от всичко, което би могло да бъде изтълкувано като поведение, неподходящо за една дама.

— Да.

— Затова си недоволен, че позволих на Лизи да ругае. Същото ли е отношението ти към това, че заведох децата в кухнята?

Лицето ѝ бе съвсем спокойно, но пръстите ѝ си играеха с връзките на халата ѝ.

— Юджиния — започна той, — обърках всичко. Не исках да те ядосвам или да наранявам чувствата ти.

— Не съм ядосана — отговори тя. Никой не можеше да прилича на спокойна и ведра дама повече от Юджиния, стига да пожелаеше.

Точно както никоя дама не можеше да бъде така пламенно истинска като нея, стига да пожелаеше.

Забележително, но тя не спомена нищо за наранени чувства. Навярно често се чувстваше наранена от дразнещото пренебрежение на аристокрацията, например грубостта на баба му и оскърбленията на лейди Хайъсинт.

— Дебютът на Лизи ще бъде труден — опита се отново да ѝ обясни той. — Трябва да се справим с невъзможното поведение на майка ни и с обстоятелствата около раждането ми. Това, че не позволявам да бъде възпитана от херцогинята, ще накърни шансовете ѝ за добър брак.

Юджиния поклати глава.

— И двамата знаем, че херцогиня Гилнер не е добър избор.

— Искам да кажа, че Лизи трябва да бъде по-голяма дама дори от... дори от кралицата. Поведението ѝ трябва да накара жени като лейди Хайъсинт да повярват, че съблюдава всички традиционни норми. Трябва да изглежда като истинска дама във всяко отношение.

— Уверявам те, че репутацията ми като управител на „Сноу“ ще бъде от полза за Лизи. Нали точно затова ме отвлече?

Юджиния седеше в петно слънчева светлина. Разрошената коса ѝ придаваше див, разпуснат вид. Изобщо не приличаше на дама. Уорд не можеше да понесе мисълта, че тя може да си помисли, че я е отвлякъл по каквато и да било друга причина, освен тази, която сега пламтеше в него: сляпо, огнено желание.

Той изръмжа, наведе се, придърпа я към себе си и завладя устата ѝ с жадна целувка. За миг Юджиния не помръдна, но после тялото ѝ омекна и ръцете ѝ се плъзнаха на врата му.

Той се отдръпна и погледна в замъглените ѝ от желание очи.

— Освен ако не искаш да ти демонстрирам речника си от неприлични думи, който, уверявам те, е много по-богат от този на сестра ми, — недей да намекваш, че имам някакъв друг мотив да те взема в прегръдките си, освен очевидния.

— И какъв е той?

Той я вдигна така, че краката ѝ се обвиха около кръста му.

— Когато те гледам как опитваш някой от десертите на Марсел, съм готов да свърша направо на масата.

Обожаваше хладната ѝ логика и екзалтирания начин, по който изразяваше удоволствието си... но преди всичко обожаваше смеха ѝ. Притисна възбудения си член към нея.

— Прости ми — прошепна с хриплив глас. — Чувствам се виновен заради Лизи. Не само защото съм копеле. Сега с теб сме любовници, макар че в къщата има деца.

През тялото ѝ премина тръпка.

— Ужасно е неуместно — кимна тя.

— Не мога да се спра — в гласа му трептеше дива ярост, породена от прилива на чувства. — Проклятие!

Ако херцогинята научеше, че е имал закачка с Юджиния — нещо повече, ако научеше, че е обмислял възможността да се ожени за нея, — щеше да се възползва от тази информация, за да накара да му отнемат децата.

— Никой няма да разбере — увери го Юджиния и обсипа врата му с целувки.

Уорд видя израза в очите ѝ и сърцето му подскочи.

— Ще опазя тайната — обеща му тя. — Никой няма да се досети, защото, честно казано, госпожа Юджиния Сноу от агенция „Сноу“ е идеалният човек, когато ти трябва превъзходна гувернантка. Всички с удоволствие ще се опитат да отгатнат колко си ми платил. Нещо повече, ще отида при баща си веднага щом пристигне нова гувернантка, дори и да не са минали две седмици.

При мисълта, че тя ще си тръгне, около гърдите на Уорд се сви железен обръч. Никога нямаше да може да ѝ се насити.

Юджиния се освободи от прегръдката му и посегна към шнура, за да повика камериерката си.

— Не! — рече дрезгаво той, но закъсня.

— Нямаме време да се любим.

Тя сложи ръце на хълбоците си и халатът разкри ивица нежна плът, безупречната долна извивка на свършена гърда.

И последната сянка на лицето ѝ се бе стопила, заменена от радостната ѝ усмивка. Той се хвърли към нея, но тя го отблъсна.

— Първо урокът по плуване. Ако извадиш късмет, може да склоня да си намокря краката.

Очите ѝ искряха дяволито.

Железният обръч се отпусна. Бяха преодолели тази пречка.

Тя му беше простила.

Разбираше го.

ГЛАВА 27

Отне й цял час, преди да се насили да слезе до езерото. В крайна сметка успя само защото Уорд й изпрати бележка с категорично съдържание, придружена от чифт панталони и риза, заети от едно конярче.

Клотилд остана скандализирана от панталона, особено когато го погледна отзад. Но тъй като ризата се спускаше доста под ханша, Юджиния се притесняваше не от облеклото си, а от мисълта да влезе във водата.

Завари Лизи да седи на една голяма скала и да гледа как Отис и Уорд шляпат във водата.

При появяването й момиченцето скочи и направи реверанс.

— Добро утро, госпожо Сноу! Страхувах се, че няма да дойдете.

— Извинявам се — каза Юджиния. — Дамите никога не бива да закъсняват.

— Тази страна е дълбока — каза Лизи и посочи към един тъмен участък от водата от лявата си страна. — Не бива да влизаме там, никога. Но от тази страна е плитко.

Уорд се отправи към тях. Гънките на ленената му риза полепваха към всички бразди на гърдите му. Въпреки нервността си Юджиния забеляза колко невероятно жизнен и енергичен изглежда. Красив мокър мъж.

— Видяхте ли, че и аз нося панталон като вас? — попита Лизи, докато Юджиния се качваше на скалата. — На Отис е, но ми става. И ризата е негова.

— Забелязах — потвърди Юджиния и седна. Панталонът й се опъна на бедрата и видът й стана още по-неприличен. Тя подви крака на една страна и покри бедрата си с ризата.

Уорд вече беше стигнал до тях.

— Добро утро, госпожо Сноу — каза официално той, сякаш не бе напуснал спалнята й само преди час. — Водата е учудващо топла за май. Може ли да ви придружа до там?

— Предпочитам за минутка-две да поседя и да погледам — отговори Юджиния, като се опитваше да звучи спокойно. Беше много важно Лизи да не усети страха ѝ. — Отис май се чувства добре във водата.

Момчето беше овладяло изкуството да се носи по водата. Приличаше на речната видра, която веднъж Юджиния бе видяла да описва кръгове по гръб.

— Твой ред е, Лизи — каза Уорд. — Поиска да изчакаш госпожа Сноу и тя дойде.

Пръстите на Лизи се впиха в ръката на Юджиния.

— Сигурен ли си, че в езерото няма нищо умряло?

— Абсолютно нищо — увери я Уорд и протегна ръце. — Хайде, моето момиче! Сега е моментът!

Понесе я към водата, без да настоява и Юджиния да иде с тях, затова тя се отпусна на топлата скала.

Вълнички проблясваха на светлината на обедното слънце и превръщаха повърхността на езерото в течно злато. Беше красиво, но част от нея не можеше да не си спомни как водата покри главата ѝ в онзи ужасен ден. Письците ѝ, когато Андрю не изплува на повърхността, като че ли още кънтяха в ушите ѝ.

Уорд бе придумал Лизи да потопи краката си във водата. Юджиния отпусна чело върху коленете си.

Какво правеше тук?

Не край езерото, тук.

Гордееше се със себе си, задето започна affaire. Сузан щеше да остане доволна; Уорд може и да си представяше, че идеята да я отвлече, е била негова, Юджиния обаче разпознаваше лукавата намеса на най-добрата си приятелка.

Наложи ѝ се да прояви смелост, за да започне интимни отношения с мъж, който не беше Андрю. Да се научи да плува беше още едно предизвикателство, още един начин да живее смело.

Камъкът под нея беше сиво-бял, на места нашарен с лишеи. Юджиния затвори очи и усети по-силно аромата на дивите рози, които растяха от другата страна на скалата, отвъд дълбоката вода. Под сладкия им аромат, който ѝ напомняше на ягоди, тя долови и мириса на кал и окосена трева.

Водата, която леко се плискаше в чакъла, нямаше нищо общо с огромната вълна, която се бе плиснала над главата ѝ и бе отнела живота на Андрю. Езерото не миришеше на сол като океана.

Като дете Юджиния беше смела. Никога не си бе помисляла, че когато порасне, ще стане страхливка.

Обърна глава с все още отпуснати на коленете ръце и се загледа в една пеперуда, кацнала на гълъбовосивата скала до нея. Крилцата ѝ бяха кремави и назъбени като девесил.

Каза си, че когато пеперудата отлети, ще отиде до езерото и ще влезе вътре, не много на дълбоко. До коленете бе достатъчно за днес.

Никой не се учеше да се носи по повърхността през първия си ден във водата. Е, освен нетърпеливите момчета.

Крилцата на пеперудата затрепкаха като дантелено перде на вятъра и тя изчезна. Юджиния вдигна глава.

Водата стигаше до коленете на Уорд. Дясната му ръка държеше Лизи, а лявата — Отис. И двете деца се носеха по гръб на повърхността на езерото, сякаш бяха леки като пух. Косата на Уорд бе изпъстрена със слънчеви петна, а водата се плискаше около тримата на малки вълнички.

Погледът на Юджиния срещна неговия и на лицето му се изписа най-широката и радостна усмивка, която бе виждала някога. Косата му бе полепнала по главата и тя можеше да види очертанията на черепа му.

Какъв великолепен череп! Тази сутрин Юджиния бе прокарала ръце по него, бе обхванала лицето му с длани и го бе целунала с цялата си страст.

Тогава истината я връхлетя: започваше да се влюбва.

През целия си живот Юджиния Сноу не бе припадала. Дори когато Андрю не изплува на повърхността, дори когато откриха тялото му, дори когато спуснаха ковчега му в земята.

Не, запази виенето на свят, въртенето на главата, черните точици, които се събираха в крайчеца на полезрението ѝ, за мига, в който любовникът и се усмихна от езерото.

Когато дойде на себе си, почувства, че по лицето ѝ капе студена вода.

— Юджиния! — казваше Уорд с тих, настойчив глас.

— Какво се е случило? — изписка тя и избърса водата от лицето си.

— Ти припадна — каза той, без да пуска раменете. — В един момент ни гледаше, а в следващия просто се свлече.

— Помислих, че сте мъртва — каза Лизи. — Изкрещях.

— Аз не изкрещях — обади се високомерно Отис. — Знаех, че не сте мъртва, защото не изглеждахте мъртва.

Уорд погледна към братчето си, очевидно осъзнавайки, че Отис знае как изглежда едно мъртво тяло.

— Мисля, че първият ни урок продължи достатъчно. Трябва да се върнем в къщата и да пийнем по чаша чай.

Той помогна на Юджиния да се надигне и да слезе от скалата.

— Сигурно съм липсвал на Джарвис! — възкликна Отис и хукна към къщата.

— Сигурно дори не е забелязал — възрази Лиз, но последва брат си.

Коленете на Юджиния трепереха, докато се опитваше да разбере какво се е случило. Значи бе припаднала? В никакъв случай! Тя никога не...

Но знаеше какво се е случило. Смайването от мисълта, че се влюбва за втори път в живота си, я бе накарало да припадне, като в някаква калпава мелодраматична пиеса, в която героинята припада в ръцете на героя.

Сега сърцето ѝ биеше нормално, сякаш не се бе случило нищо, но целият ѝ свят изглеждале някак съвършено ясен.

Усещаше мириса на езерна вода, който се носеше от Уорд, а под него и собствения му аромат. Мъжът, когото обичаше. Мъж, който миришеше на кал, на мъж и може би малко на умряла риба.

Макар че това никога не би изрекла на глас, не и ако Лизи беше наблизо.

Когато стигнаха до къщата, истината вече се бе загнездила дълбоко в нея.

Беше влюбена.

Обичаше един незаконороден син на граф, един изобретател. Обичаше мъж, който бе осиновил чаровните си осиротели братче и сестриче, както и един плъх.

Обичаше мъж, който сам бе натрупал състоянието си, който се бе отказал от престижен пост в университет заради две сирачета и който се любеше божествено.

— Още ли ти се вие свят? — попита богоподобният мъж. Беше взел жакет от един лакей и го бе метнал на раменете ѝ, без да обръща внимание на водата, която капеше по мраморния под.

Изглеждаше сприхав, което според опита на Юджиния съответстваше на поведението на мъжете, когато любимите им хора бяха болни.

Мисълта премина изненадващо през ума, но я почувства като истина. И Уорд беше влюбен в нея, макар че щеше да му трябва повече време, за да осъзнае какъв огромен късмет имат.

И двамата бяха живи.

Уорд обхвана лицето ѝ с ръце.

— Нямах представа, че водата ще те изплаши толкова, че да припаднеш. Моля те, прости ми, Юджиния.

Тя не можеше да спре усмивката, която избликна право от сърцето ѝ.

— Аз ще се науча да плувам, Уорд. Взех решение.

— Но ти припадна още преди да си стъпила във водата!

— Утре пак ще опитам. Просто нерви. От злополуката насам не съм се приближавала до вода. Навярно трябва просто да си почина.

Тя го погледна изпод полуспуснатите си мигли.

— Ако предложиш да ме придружиш до стаята ми, с удоволствие ще приема.

Мрачните линии около устата му се стопиха.

— Разбирам.

— Бих желала и да се изкъпя, защото някой ме е напръскал с вода от езерото — добави тя. Бяха сами във фойето, лакеят се бе втурнал за парцали, с които да попие пода. — Някой трябва да ми измие гърба. Може би някой, който вече е мокър.

Уорд протегна ръка.

— Както винаги, ваш покорен слуга, госпожо Сноу.

ГЛАВА 28

Събота, 30 май 1801

На следващата сутрин Юджиния се събуди, обзета от противоречиви чувства: лениво чувствено щастие, което идваше от присъствието на мъжа, заспал до нея, и леден ужас, който се надигаше при мисълта за неизбежния урок по плуване.

Тя стана безшумно от леглото. Щеше да влезе в това езеро, защото бе твърдо решена никога повече да не изложи друг човек на риск, за да спаси живота ѝ. След злополуката реши да стои далеч от водата, — но сега това решение ѝ се струваше неприятно близко до начина, по който стоеше далеч от обществото.

Тя не беше страхливка.

Сутринта беше великолепна. Застанала до прозореца, Юджиния чу приглушено трополене и няколко думи от далечна песен: новите кухненски прислужнички се бяха заели със задълженията си. Окосената морава зад къщата се спускаше към езерото, което изглеждаше измамно благосклонно на утринната светлина.

Ако се измъкнеше през страничната врата, никой нямаше да я види. Кухнята и градините с подправки и билки се намираха от другата страна на къщата. Можеше да се промъкне до водата, да влезе до коленете и да се върне в къщата, без никой да разбере.

Вчерашните панталони не се виждаха никъде, но можеше да влезе в езерото по риза, защото щеше да бъде сама. Взела решение, Юджиния свали халата си и тихо излезе от стаята.

Когато стигна до каменистия бряг, събу пантофките си, наведе се и разгледа рибките, които плуваха сред подобните на плевели растения по края на водата. Отражението ѝ в езерото трептеше от вълничките, но пръстите ѝ трепереха съвсем наистина.

Това беше абсурдно! Тя беше на двацет и девет години. Беше създавала успешна агенция. Не беше страхливка.

Не се страхуваше, че ще се сблъска с нещо мъртво, било то риба или не, под бистрата повърхност на езерото. Не, ужасяваше се от

усещането за вода, която се затваря пред лицето ѝ, от ужаса, че може да се озове в гроб от вода.

Стига толкова!

Тя сгъна робата си, сложи я върху пантофките си и сантиметър по сантиметър запристъпва напред. Пръстите ѝ стъпиха първо върху сухите, затоплени от слънцето камъни, а после на камъните под водата. Почти забрави да диша, докато си заповядваше да не отстъпва към сушата.

Слава богу, че беше сама, защото започваше да ѝ се струва, че ще повърне.

Уорд, Лизи и Отис се чувстваха свободно във водата. Отис поспециално бе оповестил, че иска всеки ден да плува в езерото. Ако тя искаше...

Ахна.

Искаше ли да стане майка на Отис? И на Лизи?

Кокалести колене, сериозно личице, големи очи. Домашен плъх на име Джарвис, който бутнаха към нея като косматото и мустакатото копие на момчето. Пламенният дух и драматичната душа на Лизи. Черният ѝ воал, който сега се влачеше след нея, вместо да я пази от света.

Юджиния знаеше отговора. Искаше да стане майка на тези деца.

От все сърце.

Окрилена, тя направи нова крачка и водата се надипли около пръстите ѝ. После пак замръзна. Езерото беше ужасно студено и от него се разнасяше лекият мирис на умряла риба.

Юджиния остана така неподвижна сякаш цяла вечност. Проклинаше се, че е страхливка, но не можеше да пристъпи нито крачка напред.

Точно когато щеше да признае поражението си, се стресна: силни ръце я прегърнаха откъм гърба.

— Уорд! — изписка тя.

— Добро утро, ангел мой! — изръмжа той, гласът му бе приглушен от косата ѝ.

— Спри да ми се подиграваш! — възкликна Юджиния. — Мразя това обръщение.

Навярно я смяташе за абсолютна глупачка, задето стои неподвижна в един сантиметър вода.

Уорд мина пред нея. Водата се плискаше около глезените му. Носеше панталон и широка риза, но беше бос.

— Ами ако някой ни види? — попита Юджиния.

Той се наведе към нея и я целуна така страстно и жадно, сякаш не я беше събуждал през нощта неведнъж, а два пъти.

Юджиния спря да мисли за езерото, пренесе се на някакво специално място, където двамата дишаха в такт и мускулестите му ръце я обгръщаха здраво.

— Проклятие! — изръмжа той след няколко секунди. — Край теб се чувствам абсолютно неуравновесен и полудял от страст.

— Можем да се върнем в спалнята ми — предложи Юджиния. — Там е хубаво и сухо.

— Искам да те целуна.

Той направи крачка заднешком, по-навътре в езерото. Не я привлече към себе си — просто стисна ръцете ѝ, сякаш я уверяваше, че е в безопасност.

Тя сведе поглед към краката им. Макар че Уорд се намираше на не повече от една ръка разстояние от нея, глезените му бяха изцяло покрити от водата.

— Да ме подкупиш ли се опитваш?

— И да не успея, пак ще получиш целувки — увери я Уорд.

Но издаде тих гърлен звук на удовлетворение, когато тя направи крачка към него.

Притисна я към себе си така, че почти я смаза. Ръцете му се плъзнаха по хълбоците ѝ и я привлякоха още по-близо. После направи още една крачка назад, като я дръпна със себе си. Пръстите на Юджиния стиснаха раменете му.

— Добре ли си? — попита шепнешком той.

Водата се плискаше около прасците ѝ, но горещината, която я изпълваше, бе толкова силна, че Юджиния на драго сърце прие хладната ѝ ласка.

— Сигурен ли си, че никой не може да ни види? — изохка тя, защото ръката му галеше гърдата ѝ.

— Напълно — увери я Уорд с дрезгав глас. — Ти си с гръб към къщата. Затвори очи.

Ризата ѝ не беше никаква преграда за устата му. Коленете на Юджиния омекнаха, но той я задържа права.

Тя не забеляза, че я е въвел още по-навътре — усети го чак когато студената вода стигна до бедрата ѝ. Очите ѝ рязко се отвориха.

— Подмамваш ме да вляза във водата! — каза тя и се освободи от ръцете му.

Той отметна глава назад и гръмко се разсмя. За миг Юджиния остана поразена от чистата красота на лицето и извитата му шия. Сянката на миглите му върху бузата, слънцето, което хвърляше златни отблясъци в косата му.

Той отново я привлече към себе си и я вдигна. Краката ѝ се заключиха около хълбоците му, както когато лежеше под него в леглото. Ризата ѝ се изду около нея и се понесе по повърхността на водата.

Той направи още една крачка заднешком и хълбоците ѝ се озоваха опасно близо до водата. Юджиния обвини ръце на врата му.

— Не е възможно да мислиш, че ние... че можем...

— Е, добре, можем — увери я Уорд и в гласа му звънна смях. — Но може би не по време на първия ти урок по плуване?

— Сигурно се шегуваш! — провикна се Юджиния и не забеляза стъпката, която доведе водата чак до кръста ѝ. — Студено е! — изписка тя и се сгуши до гърдите му.

— След минутка тялото ти ще се стопли — успокои я Уорд и погъделичка ухото ѝ с нос.

Юджиния си пое несигурно въздух.

— Много добре, можеш да влезеш малко по-навътре.

Уорд се ухили.

— Снощи май каза същото.

В отговор тя го ощипа и заповяда:

— По-навътре, ако обичаш, преди да съм размислила!

Когато водата стигна до раменете ѝ, Юджиния направи две открития. Първото бе, че под повърхността на водата гърдите ѝ съблазнително наподобяват тези на русалка.

Второто, — че когато бе притисната към топло мъжко тяло, студената вода беше учудващо поносима.

— Не искам водата да стига над главата ми — каза тя. Колкото и сигурна да се чувстваше с Уорд, имаше предел, отвъд който не можеше да мине.

— Това е достатъчно за днес — успокои я той. — Изпъни си краката, Юджиния. Ще пъхна ръка под тях.

Някак си Юджиния успя да насили краката си да се изпънат във водата. Вярваше на Уорд с цялото си същество. Той нямаше да ѝ позволи да потъне.

— Ти променяш всичко — прошепна тя, присви очи и го погледна, докато се носеше по повърхността на езерото — наистина се носеше! — поддържана от ръката му под гърба ѝ.

— Ще те направя плувкия — отговори Уорд и отново я притисна към гърдите си. — Стига толкова за днес.

Юджиния не можеше да спре да се усмихва.

— Бях по гръб във водата!

Той бе отворил врати пред нея, врати в нея, за чието съществуване дори не бе подозирала.

— Да — отговори Уорд и я целуна по носа. — Следващия път може да преплуваш Ламанша.

— Някой преплувал ли го е наистина?

— Не, доколкото знам — отрече ведро той. — Но ти си жена, която отива там, където другите не смеят, Юджиния.

— Стига ми да се нося по гръб — отговори тя и допря буза до гърдите му.

Уорд вървеше със сигурна крачка през водата, така и излезе на каменистия бряг.

— Мисля, че трябва да превърнем това във всекидневен ритуал.

Гласът му бе станал по-мрачен от желание.

Юджиния проследи погледа му и погледна надолу. Мократа ѝ риза полепваше по всички извивки на тялото ѝ.

Беше толкова тънка, че отдолу се виждаха кичурчетата между краката ѝ.

„Сутрешен ритуал“, бе казал Уорд. Правеше планове за общия им живот. И двамата изпитваха това ново нежно чувство, породено от желанието.

Юджиния почувства прилив на щастие, който стопли дори замръзналите ѝ крака.

— Това, което съществува помежду ни, е нещо повече от желание — каза тя. Не можеше да изкрещи, че го обича и знае, че и той я обича, макар че беше вярно.

Дамите не постъпваха така. Не беше подобаващо, дори за дама, която поддържа тайна affaire.

Уорд не каза нищо, влезе в къщата и я понесе по стълбите, преди Юджиния да е успяла да разплете мислите си за това какво може и не може да прави една дама.

Влязоха в спалнята ѝ и той я остави на пода. Но имаше нещо, което Юджиния трябваше да уточни, преди да позвъни да ѝ напълнят ваната.

— Уорд, нали знаеш, че съм дама?

Той впери поглед в нея. Не знаеше какво да каже.

Какво точно го питаше? Нали сама му разказа за проститутките, които бе срещала като дете, за това, че леля ѝ управлява дом „Магдалина“, за чичо ѝ, който работеше в Речната полиция на Темза...

От друга страна, сега живееше в елегантна къща в най-изискания квартал, макар че сама бе платила за нея.

Кое правеше от една жена дама? Самият Уорд беше незаконороден, но никога не беше смятал, че това е определящото обстоятелство в живота му, не повече от факта, че и двамата му родители бяха аристократи.

Щом отказваше обстоятелствата около раждането му да определят какъв е, не биваше да съди за Юджиния по обстоятелствата около нейното. Нито пък за майка си: въпреки безупречното си потекло и всичките си привилегии лейди Лизет не беше дама.

Съществуваше само един възможен отговор.

— Знам, разбира се. В момента виждам пред себе си — продължи той — една замръзнала, трепереща дама. — Той дръпна шнура, за да повика камериерката ѝ. — Която ще се изкъпе в горещата вана, а по-късно ще пийне шампанско.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Не всеки ден се случва една дама да преодолее най-големия си страх — продължи той и я целуна леко по устните. — Ти си забележителна жена, Юджиния.

След като излезе от стаята ѝ, му трябваша няколко минути, за да разбере защо се чувства така, сякаш стените се приближават към него и го притискат. А после си спомни, че преди да го попита дали я смята за дама, Юджиния каза: „Това, което съществува помежду ни, е нещо повече от желание.“ Стомахът му се сви от тревожно чувство.

Не можеха да са заедно.

За него Юджиния бе наслада, откровение, чисто удоволствие. Беше дама и все пак не съвсем, ако се съдеше по презрението, с което се държаха жени като баба му и лейди Хайъсинт.

Трябваше да постави дистанция помежду им. Не можеше да изложи на опасност сърцето на Юджиния — тя вече бе загубила един любим.

Всъщност най-вероятно само си въобразяваше. Тя сигурно не даваше и пет пари за него. Юджиния Сноу бе жена със здрав разум. Те се наслаждаваха един на друг с онзи необуздан ентусиазъм, естествен за хората, които дълго са били лишени от любовни игри.

Помежду им винаги щеше да съществува особена нежност.

„Това ще свърши работа“ — реши Уорд и си смъкна панталона.

Освободен от мокрия плат, възбуденият му член подскочи към корема. Тялото му изобщо не се интересуваше от планове на главата му за размяна на носталгични погледи с Юджиния в някой момент в бъдещето.

Тялото му я искаше, искаше да я притежава, да я вземе.

Да я задържи.

По дяволите!

ГЛАВА 29

Петък, 5 юни 1801 година

Една седмица по-късно

Юджиния прекара сутринта в кухнята — с мосю Марсел усъвършенстваха един лимонов сладкиш, — след което двамата с Уорд прекараха следобеда, като посвещаваха Лизи и Отис в тънкостите на крокета. И двете деца нямаха представа какво е честна игра и смятаха, че измамата е разумен начин да постигнеш победа.

— Тази нощ няма да бродят из къщата — обърна се вечерта Уорд към Юджиния. — Лизи заспа в библиотеката ми и аз я занесох в леглото.

Пред очите на Юджиния като светкавица премина образът на Уорд, праметнал на рамото си спящо дете. Но въображаемото момиченце имаше разрошени тъмни къдрици, като нейните, преди да изсветлеят до червено.

За бога! Тя припряно отпи от виното си. Гамуотър безшумно заобиколи масата и поднесе блюдото с огромно, макар и безмълвно, неодобрение.

— Икономът ти ме мрази — отбеляза тя, след като Гамуотър се оттегли. — И честно казано, не направи нищо, за да ми стане по-симпатичен.

— И мащехата ми не го обича — призна Уорд. — Но той си върши добре работата.

— Ще го изтърпя още една седмица — каза Юджиния и безмълвно се опита да внуши на Уорд да я покани да остане повече от двете седмици, за които се бяха разбрали.

Още една седмица.

Или завинаги.

— Оценявам го — отвърна той непринудено.

Юджиния полагаше всички усилия да не му каже, че го обича, защото той можеше да не отвърне със същото. Струваше й се, че

кожата ѝ ще се пръсне като зряло грозде, сочно и сладко. В съзнанието ѝ любовта и страстта се бореха и се сливаха.

Тя се размърда на стола си. Уорд присви очи, но Гамоутър отново отвори вратата и влезе с поредния покрит поднос. До края на вечерята икономът все успяваше да си намери причини да влиза и да излиза. Не спираше да прави придирчиви забележки за произхода на виното, за недостига на грах, за безбожната цена на ананасите.

Уорд сякаш не се дразнеше. И като че ли не изпитваше желание да остане насаме с нея. Продължаваше да поддържа нехаен разговор с Гамоутър, а Юджиния се упражняваше в задачата да бъде дама. Дамите никога не се въртяха на мястото си.

Тя обаче така жадуваше за Уорд, че не можеше да мисли.

Или да оформя изречения.

Струваше ѝ се, че той нарочно я измъчва — настоява да им поднесат всички блюда, бели портокала толкова методично, че обелката се проточи като дълга спираловидна ивица на масата. Юджиния наблюдаваше ръцете му и си спомняше как тези пръсти я докосват.

Дъхът ѝ пареше в гърдите, но Уорд дружелюбно обсъждаше с Гамоутър някакво десертно вино.

— Какво мислите, госпожо Сноу?

Измина един миг, преди да разбере, че се обръща към нея. Беше свикнала да чува от устата му „Юджиния“, макар че той внимаваше да не използва малкото ѝ име пред децата или прислугата. Тя опита да си спомни въпроса му и някак си успя да съчини отговор.

— Тази орехова нотка е възхитителна.

По някаква причина думата „възхитителна“ прозвуча с цяла октава по-ниско от останалите.

Уорд замръзна.

— Мосю Марсел пригответи сладкиш с кайсиев крем англез по вашата рецепта, госпожо Сноу — каза Гамоутър и веждите му подскочиха, сякаш бе зърнал плъх.

Не Джарвис. Някой вредител.

— Бихте ли желали да го поднеса?

— Да, ако обичаш — каза Уорд и погледна към него... избягвайки Юджиния.

— Изглеждате уморен, Гамуотър — обади се тя, решена да поеме нещата в свои ръце. — Господин Рийв, нали икономът ви може да се оттегли за вечерта, след като ни поднесе последното блюдо? Някой от лакеите може по-късно да разтреби масата.

Гамуотър прочисти гърлото си със звук, който приличаше на крякане на умираща жаба, затова Юджиния му отправи безмълвно предупреждение — усмивка, която разкри всичките ѝ зъби. Той излезе и затвори вратата малко по-силно от необходимото.

— Не бих искал да си ми враг — отбеляза Уорд одобрително. — Клетият Гамуотър се оттегли дълбоко възмутен.

След няколко минути икономът се приближи навъсено, понесъл кристална купа, която стовари на масата пред тях.

— Сладкишът ви, госпожо Сноу — оповести той, без дори да се опита да прикрие раздражението си.

— Защо търпиш да се държи с теб така непочтително? — попита Юджиния, след като Гамуотър се оттегли.

Уорд сви рамене.

— Незаконородените деца в аристократичните къщи бързо свикват да не се трогват от безмълвното неодобрение на прислугата.

— Значи търпиш неуважението на Гамуотър, защото като дете прислужниците са се държали неучтиво с теб, така ли? — попита невярващо Юджиния. — Баща ти е трябвало да уволни онези, които са се държали по подобен начин!

— Когато бях достатъчно голям, за да разбирам, вече бях и достатъчно зрял, за да знам, че подобни глупости нямат значение. В „Итън“ се сбих няколко пъти, но след като момчетата видяха, че буквално не давам пукната пара какво си мисли някой за произхода ми, повечето спряха да ми досаждат.

Уорд се бе изтегнал на стола си по начин, напълно неподобаващ за един джентълмен. Косата му не беше подредена на вълни, напудрена или дори покрита със старомодна перука. Беше дълга, чуплива и толкова мека, че пръстите на Юджиния се свиха и се забиха в дланите ѝ, когато си спомни как ги бе заравяла в косата му.

— Юджиния — промълви той с нисък глас, — не бива да ме гледаш така. Не и тук.

— Но ти изглеждаш възхитително — отбеляза тя разумно.

Той се наведе напред и погледът ѝ жадно се плъзна по широките му рамене, силния врат и шалчето, което минаваше под челюстта му.

Желанието я разкъсваше отвътре като животно и караше дъха ѝ да секва, а устните ѝ да пламтят. Тя стисна крака, за да прогони усещането.

— Моля те, позволи ми да ти поднеса сладкиш — каза Уорд.

Изправи се и устата на Юджиния пресъхна. Този копринен панталон не скриваше нищо — а имаше много за криене. Уорд потопи една лъжица в пластове сметана, пандишпан и кайсия и сервира за двама им.

Дамите никога не облизваха лъжицата си. Никога не затваряха очи, почти в несвяст от удоволствие.

Юджиния направи и двете.

— Толкова е вкусно! — простена тя.

Когато отвори очи, Уорд я наблюдаваше. Очите му бяха потъмнели, а ръцете му здраво стискаха ръба на масата.

— Боже! — промълви хрипливо. — Вземи си още една хапка, Юджиния.

Тя поднесе лъжицата към устата си и отново затвори очи. Коприненият хладен крем с лек вкус на арманяк и нотка на анасон, която бе нейна идея, я пренесоха в друг свят.

Уорд отблъсна стола си назад. Юджиния чу шум от стъпки. Но не отвори очи, дори когато хладното сребро побутна устните ѝ, подканвайки я да отвори уста за още една хапка.

— Добро момиче — промълви Уорд с дрезгав глас.

По ръцете ѝ пробягаха длани, пръсти се плъзнаха по-надолу, към нейните. Тя преглътна и си пое въздух на пресекулки.

— Искам да те положа на тази маса и да те покрия с крем, дори бледорозовите части от тялото ти — или може би точно тях, — а после да оближа целия този прекрасен крем — прошепна Уорд.

Юджиния едва успяваше да си поеме въздух.

— Ти не искаш, така ли? — попита той.

— Не — прошепна тя. — Е, може би.

— Знам какво искаш — увери я той. — Знам от какво имаш нужда.

Тя си пое дъх почти с ридание, но и сега не каза нищо, защото Уорд я изправяше на крака и вдигаше роклята ѝ, там, в трапезарията.

Ако не отвореше очи, можеше да си представи, че това се случва на някоя друга.

Някоя друга жена трепереше безпомощна в едрите мъжки ръце, които галеха краката ѝ и разпалваха в тях пламъци... не, огъня вече го имаше.

Уорд я обърна.

— Наведи се, Юджиния.

Това беше заповед, но тя щеше да се подчини и на предложение, на намек, на всичко. Наведе се разтреперана над масата.

Ръцете му се плъзнаха по краката ѝ, по ханша ѝ.

— Искаш ли ме?

Едно топло, едро тяло я покри отзад. Една част от него беше гореща, копринена и пулсираше срещу хълбоците ѝ.

— Да — прошепна Юджиния задъхана.

В трапезарията, разбира се, нямаше предпазно балонче. Помежду им нямаше нищо. Всеки сантиметър пулсираше, докато той нахлуваше в нея. Двамата извикаха в един глас и шокът разтърси Юджиния чак до върховете на пръстите.

Ръцете ѝ се свиха, сграбчиха покривката и до слуха ѝ слабо достигна шум от разбиване на стъкло. Уорд се отдръпна и пак тласна.

— Никога не съм изпитвал подобно нещо.

Стори ѝ се, че думите излизат с мъка от устните му, защото „нещо“ премина в стенание при поредния му тласък.

— Още! — изрече пламенно тя. Чувстваше се безсрамна в жаждата си. Години наред не обръщаше внимание на тялото си — само смътно забелязваше дали е гладна или уморена. Сега приоритетите ѝ се бяха преобърнали.

Ръцете му се плъзнаха към хълбоците ѝ и ги стиснаха толкова здраво, че навярно ѝ оставиха синини.

— Искаш ли да те взема, Юджиния?

Тя не можеше да отговори — устата ѝ не бе в състояние да оформи думите. Той обаче разбра и започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Като дете Юджиния бе виждала камбанарията на катедралата „Сейнт Пол“, когато камбаните биеха. Дълбокото им ехо прокънтя през нея и я накара да оглушее за известно време.

Сега през всяка част от нея звънеше бяла горещина, която стигаше чак до пръстите на ръцете и краката ѝ.

След като конвулсиите ѝ спряха, установи, че лежи отпусната на масата. Потното тяло на Уорд бе извито закрилнически над нейното. И двамата си поемаха въздух дълбоко и отчаяно. Краката ѝ все още пулсираха от тръпките на това огромно удоволствие, на този голям глас.

— Никога не съм преживявал нещо подобно — промълви Уорд дрезгаво.

Юджиния никога не бе изпитвала нещо толкова земно, така животинско, толкова примитивно. То я превърна в различна жена.

В жена, която става и оставя полите си да паднат към пода, поема ръката на любовника си и го повежда към вратата.

Към горния етаж.

ГЛАВА 30

Събота, 13 юни 1801

Четиримата плуваха всяка сутрин. Юджиния се научи да се носи по гръб без чужда помощ, макар че все още не смееше да потопи лицето си под водата. Играеха крокет толкова често и дълго, че Отис и Лизи проумяха, че измамата просто кара играчите от противниковия отбор да се обърнат и да си тръгнат.

Нощем — всяка нощ — Уорд любеше Юджиния с умениято, страстта и издръжливостта на езически бог — не този, когото почитаха в енорийската църква. Със сигурност не и този, в когото вярваше свещеникът Хаусън.

След като Хаусън замина за чужбина, жилището на свещеника стоя празно около седмица, преди в него да се нанесе млад мъж с руса коса и сини като метличина очи. И тогава всички забравиха за кметската огърлица на месаря и в селото се заговори единствено за очите на новодошлия.

Дойде писмо от Сузан. Новата гувернантка щеше да пристигне в сряда. С одобрението на Юджиния Руби, която бе запленена от Лизи и Отис, реши да остане като бавачка.

— Те не са като другите деца — каза тя на Юджиния.

— Знам — съгласи се Юджиния. — Знам.

Двете седмици изминаха като трескав сън.

Една вечер Гамуотър нареди масата като за кралски пир и Юджиния преведе децата през цялата вечеря. Измисляше проблематични ситуации и ги препитваше какво е правилното поведение във всяка от тях.

— Ако домакинята ви разлее вода на масата, какво ще направите? Ако човекът от дясната ви страна се напие и започне да пее?

Присъствието на Уорд като безмълвен свидетел бе единственото, което я накара да осъзнае колко много от обществените правила повеляват гостите да не обърщат внимание на истината или да се

преструват, че не са видели нищо, ако някой мъж уринира срещу стената, ако някой повърне или раздразнителен гост сгълчи жена си пред всички.

Между Уорд и адвокатите му летяха безброй писма, докато се подготвяха за жестока битка за настояничеството над Отис. От време на време Уорд споменаваше за тях, но никога не ѝ ги показваше. Разбира се, нямаше причина да ѝ позволи да ги чете.

Юджиния не беше сигурна защо или как, но блажената ѝ увереност, че Уорд се е влюбил в нея, бързо се топеше.

Тя беше влюбена. Уорд? Вече не ѝ се струваше така.

Един ден на вечеря той спомена мимоходом за завръщането ѝ в Лондон, сякаш това не означаваше нищо за него. Предишния ден тя го чу да казва на Отис, че с Лизи ще го придружат до „Итън“ през есента.

Не спомена нищо за нея. Дори не я погледна. Не ѝ отправи никакво безмълвно послание, че до есента двамата може да са узаконили своята affaire.

Всеки път щом усетеше изгаряща болка в сърцето си, Юджиния търсеше спасение в кухнята. С мосю Марсел бяха усъвършенствали сладкиша ѝ за чай. Това ѝ донесе огромно удовлетворение, но имаше и нещо още по-важно: тя беше открила какво ще бъде следващото ѝ предизвикателство. Възнамеряваше да отвори сладкарница.

В нейната сладкарница щяха да пускат деца и това щеше да я направи единствена по рода си. Щяха да предлагат деликатеси в малки порции. Момче с апетита на Отис можеше да изяде пет или шест. Или дванайсет.

След като Уорд ѝ описа колко гладен е бил постоянно в „Итън“, тя реши да предлага специални кошници, които да се изпращат директно в пансионите. Естествено, в тях щеше да има сладки и сладкиши, но също така и засищащи месни пайове.

Прекарваше часове наред в кухнята и с помощта на мосю Марсел изпробваше рецепта след рецепта. Често се случваше и Лизи да остане целия следобед — откъкваше стафиди и оценяваше деликатесите. Вечерта Юджиния си водеше бележки и измисляше нови комбинации от вкусове.

— Може би утре трябва да стоиш далеч от кухнята — каза Уорд една вечер, след като Гамуотър донесе поднос с пет различни сладкарски изделия.

— Знам — призна Юджиния със съжаление. — Просто една торта води до друга... На мен или на мосю Марсел ни хрумва някоя идея, променяме количеството масло или някоя друга съставка и преди да се усетя, вече имаме четири вариации.

— Какво му е забавното, за бога? — попита Уорд недоумяващо. — Звучи много горещо и уморително.

— Печенето е като математиката — обясни Юджиния. — Обичам математическите задачи, а печенето изисква прецизност. Обещавам, че няма да похабим нищо — утре, например, можем да си направим пикник и Отис ще омете всичко, до последната трохичка.

Устроиха си този пикник на ленен плат, опънат под една върба близо до водата. След като обядваха, легнаха на тревата и се зачетоха, а Лизи заспа, подпряла глава на свития си на вързоп воал. Отис строеше колиба от клони за Джарвис.

Юджиния сънено наблюдаваше плаващите облаци изпод сянката на бонето си, когато един дълъг стрък трева я погъделичка по носа.

— Добро утро, госпожо Сноу — прошепна Уорд. Пред децата се обръщаха официално един към друг, дори докато плуваха.

— Господин Рийв — измърмори тя.

— Вие сте безумно красива.

Стръкът трева се плъзгаше надолу, нагоре и пак надолу по долната ѝ устна.

— Благодаря — отговори Юджиния, обзета от ненадейна срамежливост. Дватама рядко бяха заедно през деня — обикновено Уорд беше в библиотеката и работеше по парната си машина, а тя обучаваше Лизи и Отис или се занимаваше в кухнята.

— Искане ми се да разполагахме с повече време заедно — каза тихо Уорд.

Юджиния не смееше да отговори — страхуваше се, че няма да успее да скрие болезнената любов, която я изпълваше.

— Вчера получих писмо от вдовстващата херцогиня.

Стомахът ѝ се сви от страх.

— Съобщава ми, че смята да ни посети — продължи Уорд. Очите му бяха потъмнели от очевидно съжаление. — Подозирам, че ще търси оръжия, с които да подсили аргументите си.

Юджиния инстинктивно погледна към децата, за да се увери, че не ги слушат.

— Кога я очаквате?

— Във вторник.

— След три дни — промълви Юджиния и остана стъписана от това, колко спокойно прозвуча гласът ѝ.

— Ще липсват на децата — каза той. — И на мен ще ми липсват. Проклятие, аз...

Той млъкна. Сърцето на Юджиния бучеше в ушите ѝ. Беше сигурна, че Уорд ще каже нещо, ще я помоли да остане, ще обещае да я ухажва след една година, след няколко години, ако трябва. Докато нощем лежеше будна до него, бе измислила безброй възможности.

— Утре има панаир в селото — каза внезапно той.

Не това очакваше да чуе.

— Бихме могли да заведем децата.

— Разбира се — съгласи се Юджиния. Сърцето ѝ биеше бавно в ритъма на погребална мелодия, защото Уорд нямаше да каже нищо. Нямаше да я помоли да остане, нямаше дори да обещае, че ще я ухажва, след като получи законно попечителство над децата.

Възнамеряваше да ѝ каже „сбогом“.

Годините самоконтрол я накараха да отговори съвсем невъзмутимо:

— Обичам селските панаири.

В очите му припламна някакво чувство и Юджиния осъзна нещо ужасно: той бе повдигнал темата за панаира, защото очакваше тя да си тръгне веднага след това.

Точно когато тишината стана непоносима, над моравата отекна писък:

— Как смееш!

Юджиния седна и лицето на Уорд изчезна от погледа ѝ. Лизи гонеше Отис с книга в ръка.

— Какво става? — провикна се Уорд.

— Той позволи на Джарвис да изгризе книгата ми!

— Не съм! — защити се Отис.

Лизи спря, сложи ръце на хълбоците си и обезпокоително заприлича на миниатюрно копие на вдовстващата херцогиня Гилнер. Семейната прилика бе неоспорима.

— Съмнявам се, че друг плъх е дошъл и я е изгризал!

— Да хапнем сладкиш — предложи Уорд. — Пак ще подвържем книгата ти, Лизи, може би със специална подвързия, на която е гравирано името ти.

Юджиния избърса една нежелана сълза и си намери занимание — извади от кошницата асортимента от деликатеси, които им бе опаковал Марсел. Отис се просна на земята и се хвърли към парче торта с подправки, но Лизи само въздъхна.

— Сладките вече не ме вълнуват — промълви тя с обречен глас.

— И защо? — попита Уорд и прие чиния с парче шоколадова торта, парче портокалова торта (не съвсем сполучлива) и една сладка кифличка.

— Гледах как правят тази торта с подправки. Отне им часове — обясни Лизи. — А сега просто ще я изядем.

— Не е възможно да е било толкова дълго, колкото пандишпанената торта — намеси се Отис. — Помислих си, че ръцете на мосю Марсел ще паднат — толкова дълго разбива яйцата.

Също като Лизи, и Уорд не искаше торта. Всъщност спокойно можеше да мине без десерт до края на живота си, макар че никога не би казал подобно нещо пред Юджиния.

Скоро тя нямаше да бъде тук, за да й го каже.

Тази мисъл събуди в гърдите му прилив на чувства, които бяха толкова силни, че той едва не скочи на крака. Искаше да отведе Юджиния в стаята си и да я люби толкова много пъти, че тя никога да...

Не. Усещаше, че ако й даде и най-малката надежда, тя може би щеше да го чака години наред, докато Отис навърши пълнолетие. Това беше невъзможно и нечестно.

Тя заслужаваше да има свои деца, а не да бъде любовница на мъж, който не може да се ожени за нея, преди брат му и сестра му да пораснат.

— Мислех, че гувернантките на „Сноу“ учат децата да пекат пандишпанена торта, а не торта с подправки — каза той, овладявайки хаотичните си чувства.

— Не само пандишпанена — обади се важно Лизи и започна да брои на пръсти. — Мога да правя пандишпанена, портокалова, руло със сладко, сладки кифлички и лимонова пита.

Уорд се обърна към Юджиния и се намръщи.

— Накарайте ме да повярвам, че от децата се изисква да се научат да правят само една торта.

— Аз мога една — обади се Отис с пълна уста.

Юджиния погледна към него, той преглътна и каза с неясен глас:

— Извинявайте.

— Ходя в кухнята почти всеки ден — каза Лизи. — Помолих госпожа Сноу да нарече сладкарницата си „Чаят на Лизи“, но тя отказа. Когато порасна, ще открия магазин и ще го кръстя „Емпорият на Лизи“.

— Каква сладкарница? — попита властно Уорд.

— Мисля да отворя сладкарница — каза Юджиния. — Не ви ли казах, господин Рийв?

Не, по дяволите, със сигурност не беше! Лично ли смяташе да сервира чая? Да съпровожда лейди Хайъсинт до масата й?

Постара се да говори спокойно.

— Госпожо Сноу, чудех се дали ще искате да се поразходим към езерото.

— Джарвис трябва да се прибере, да си легне в кутията и да поспи — каза Отис. Беше изял три парчета торта и изглеждаше сънен.

— Предполагам, че е изтощен, след като погълна историята на Пуническите войни — подметна язвително Лизи.

— Деца, защо не си отидете в стаята? — попита Юджиния и стана. — Съобщете на господин Гамуотър, че пикникът ни приключи, ако обичате.

Притежаваше онова типично за гувернантките умение да задава въпроси, които всъщност представляваха непреки заповеди, затова Отис веднага се обърна и понечи да си тръгне.

— Отис — каза Юджиния.

Той се спря.

— О!

Върна се и направи съвсем приличен поклон.

— Благодаря ви за хубавия пикник, госпожо Сноу.

Тя кимна.

— Удоволствието е мое, господин Дарси.

Лизи направи величествен реверанс.

— О, каква сладка, сладка скръб е да се разделим след тази прелестна интерлюдия!

— Преиграваш — отговори Юджиния, но се усмихна и я докосна по косата, преди Лизи да побегне.

Под погледа на Уорд Юджиния коленичи, започна да събира остатъците от обяда и да ги слага в кошницата. Никоя дама не би се заела с такава слугинска задача.

— Моля те, спри! — обади се той по-остро, отколкото искаше. — Това е отговорност на прислугата и трябва да го направи някой лакей, не ти.

Тя стана и го погледна в очите.

— Мога ли да предположа, че си сърдит, защото смяташ, че Лизи е прекарала прекалено много време в кухнята?

— Ти ми каза, че децата на „Сноу“ никога не докосват отново приборите за готвене. И все пак очевидно си внушила на Лизи амбицията да открие емпорий, сякаш е дете на някой хлебар, което вероятно ще прекара целия си живот в кухнята. — Не повиши глас, но не се опита и да прикрие раздразнението си. — Обясних ти колко е важно специално Лизи да бъде възпитана като дама. Доверих ти се, а ти вместо това си я научила на занаят.

За миг помежду им се възцари мрачно мълчание.

— Извинявам се — каза най-накрая Юджиния. — Не исках да подривам усилията ти. Уверявам те, че Лизи е и ще бъде дама.

— Не и ако каже „проклятие“ в някоя бална зала и оповести плановете си да отвори магазин. Проклятие, Юджиния! Според мен това, че си открила агенция, е чудесно. Сигурен съм, че сладкарницата ти ще надмине „Гънтър“ и ще бъде най-посещаваната в Лондон. Но Лизи няма да води живот като твоя, не разбираш ли?

Юджиния разбираше.

Уорд никога не бе казвал точно какво мисли за професията ѝ, но всъщност не би могъл, нали така? Той имаше нужда от нея. Две гувернантки се бяха провалили; трябваше му някой, който да обучава Лизи и Отис.

Не, не беше вярно. Тези горчиви думи не отразяваха действителността.

Уорд наистина я уважаваше. Тя просто не бе проумяла колко дълбоко вярва той, че фактът, че ръководи агенция за гувернантки, е по-важен от произхода ѝ. Всъщност той бе съгласен с херцогиня Гилнер, която смяташе, че Юджиния вече не е дама.

— Ами ако Лизи разкаже на баба ни за амбициите си? — попита Уорд, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Камарата на лордовете няма да прояви разбиране към факта, че съм позволил на любовницата си да заведе сестра ми в кухнята и да я учи как да стане *patissier*!

Юджиния усети пареща болка в областта на сърцето.

— Аз не съм ти любовница — успя да изрече едва-едва.

— Любима, ако предпочиташ — поправи се Уорд.

Очевидно за него нямаше разлика. За Юджиния обаче имаше. Влюбените бяха равнопоставени и никога не ставаше въпрос за пари. Любовницата, от друга страна, зависеше от мъжа.

Юджиния никога нямаше да стане нечия държанка!

— Можем да накараме Лизи да разбере колко е важно да бъде дискретна — каза тя, успявайки да овладее гласа си. — Освен това държа да отбележа, че сестра ти сякаш вярва, че присъствието ѝ в кухнята, докато нещо се приготвя, е равносилно на това да знае как да го приготвя. Уверявам те, че никой не я е обучавал да пече торти.

— Тази разлика е без значение! — изръмжа Уорд и прокара ръка през косата си.

Мили боже, каква глупачка се оказа! Смяташе, че като му отдаде тялото си, ще докаже, че не принадлежи на никой мъж, но той очевидно не смяташе така.

Тя се изправи и го погледна в очите. Никой не можеше да я накара да изпита срам, ако тя не му позволеше. Научи този суров урок, когато някои от аристократичните вдовици — например херцогинята — се отнесоха с насмешка, когато откри „Сноу“.

— Няма нищо по-недостойно за една дама от това да се притеснява за общественото си положение. Няма да е зле да го запомниш, докато учиш Лизи какво може или не може да казва пред херцогинята.

Мускулите на челюстта му потръпнаха.

— Една дама може да изпече торта просто защото иска и това е една от причините гувернантките на „Сноу“ да преподават подобно умение. Една дама може да подреди кошницата за пикник, ако знае, че икономът е ленив и няма да дойде, преди чиниите да се покрият с мравки. Една истинска дама може да прави буквално всичко, което пожелае, без това изобщо да се отрази на общественото ѝ положение — освен може би да има *affaire* с някой абсолютен глупак!

Отново настъпи кратко мълчание, нарушавано само от спорадичното чирикане на едно врабче.

— Съгласен съм — каза Уорд. — Като цяло си права, но правилата са по-стриктни за хората, които живеят на границата на обществото, Юджиния, и ти навярно го знаеш.

Тя присви очи.

— Доколкото разбирам, фактът, че притежавам „Сноу“, ме поставя на границата.

— Не — поправи я той с непреклонно изражение. — Казвам, че ако се разчуе, че госпожица Лизи Дарси е прекарала първите години от живота си в пътуващ фургон с лейди Лизет, хората ще я наблюдават като ястреби и ще търсят доказателства, че поведението ѝ не съответства на общественото ѝ положение.

Юджиния се мъчеше да овладее гнева си. По душа Уорд беше закрилник, бореше се за хората, които обичаше. Представите му бяха грешни и се дължаха на факта, че е бил презиран от прислужниците, както и от момчетата в „Итън“.

Тяхното презрение нямаше значение за него, защото мнението на другите никога не го беше интересувало.

Тази незаинтересованост беше разковничето и за Лизи. Ако при дебюта си проявеше непоклатима самоувереност и спокойствие, тя щеше да определя правилата, а не да ги спазва. Но ако създадеше впечатление за нервност, лешоядите щяха да закръжат около нея в очакване да сбърка.

Тя, Юджиния, просто трябваше да направлява този дебют. Дори ако тогава връзката ѝ с Уорд се окажеше отдавна приключила.

Той направи крачка към нея, пое ръката ѝ и целуна дланта.

— Не искам да си тръгваш.

Тя отдръпна ръката си.

— Напротив, искаш, защото си прав: ако херцогинята разбере за връзката ни, ще се възползва от тази информация, за да ти отнеме попечителството.

— Гамуотър ми е напълно предан. Няма да каже на никого, а той контролира прислугата.

Дано беше вярно!

— Утре сутринта си тръгвам — каза Юджиния.

Той видимо потръпна.

— Не искам днес да е последната ни вечер заедно.

— Получил си писмото на херцогинята вчера, така че вече си го знаел — напомни му Юджиния с високо вдигната глава. — Мисля, че ще се чувствам по-удобно, ако си тръгна възможно най-скоро.

Той стисна зъби.

— Бяхме се разбрали да заведем децата на панаира.

Юджиния прехапа устна и заповяда на сълзите да не се отронват. Част от нея искаше да избяга, но друга, по-голяма част, не можеше да понесе мисълта да си тръгне. Да се раздели не само с Уорд, а и с Лизи и Отис.

— В такъв случай ще си тръгна на следващата сутрин — каза тя и някак си успя да не позволи на гласа си да издаде болката, която изпитваше.

Тази вечер заспа, без да чака тихото отваряне на вратата, шумоленето на вдигнатите завивки, докосването на задебели пръсти до бузата си. През нощта се събуди задъхана, разтреперана от желание.

— Може ли?

В мрака гласът на Уорд беше тих — толкова нежен, та можеше да се заблуди, че това, което чува в него, е любов.

Вместо отговор тя го целуна по устните. Ноктите ѝ се забиха в коравите му хълбоци, а той я задържа на място, стиснал нейните, докато нахлуваше в нея, тласкаше я към еуфорията, оставяше я да си почине за миг, преди отново да я поведе към върха, и пак, и пак.

Стигна до върха още един път с отчаян стон. Очите му поглъщаха лицето ѝ на бледата светлина на ранното утро.

После си тръгна, без да каже нищо. Може би нямаше какво да се каже? Чувствата ѝ към него нямаха значение.

Сутринта четиримата отидоха да плуват, сякаш нищо не се беше променило, а след обяда потеглиха към панаира в Уийтли. Само секунди след пристигането им за ужас на Юджиния се разделиха на групи. Лизи искаше да види животните, а Отис се интересуваше — и се засягаше — от една игра на име „Да ударим плъха“.

Юджиния би предпочела всички да останат заедно. Мисълта за предстоящото ѝ заминаване я изпълваше с болка. Уорд обаче просто се поклони и се отдалечи заедно с братчето си.

Юджиния и Лизи огледаха всички кокошки, които се предлагаха, и момиченцето отбеляза, че кръвта им слиза право в краката. Очевидно

при някои породи вените бяха видими.

— Някои хора ядат пилешки крачета — каза Юджиния. — Или ги смятат за талисмани за късмет. Баща ми има голяма колекция от любопитни предмети и един от тях е огърлица от пилешки крачета на племенен вожд от американската пустош.

— Бих искала да я видя — каза Лизи, докато я дърпаше към следващата палатка.

Юджиния едва не каза: „Някой ден ще я видиш“, но се спря.

— Да отидем на тази лекция! — провикна се Лизи и посочи с ръка.

Пред една палатка имаше плакат: „ДИСКУСИЯ ПО ХИМИЯ КАТО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА НАЙ-ВИСШЕТО В НАУКАТА, ПРЕДЛАГАНА ОТ ПРОЧУТ УЧЕН И РАЗПРЪСКВАЧ НА НАУЧНИ ЗНАНИЯ.“

— Разпръсквач ли? — попита със съмнение Юджиния.

— Хайде! — подкани я Лизи и я задърпа за ръката. — Вече е започнала!

Юджиния се огледа за Уорд, но не го видя никъде.

Палатката беше тясна и претъпкана с мъже, които им се намръщиха, но най-властният поглед на Юджиния бързо ги накара да освободят две места на последния ред.

Десетина реда столове бяха подредени в тесен полукръг, пред който стоеше мъж с рунтави черни вежди.

— Това е господин Гамуотър! — изписка Лизи.

Неприятният иконом на Уорд изглежда водеше таен живот, в който разпръскваше полезни знания срещу внушителната сума от две пенита на човек. Какъв прочут учен само!

— Каквото и да има да каже, мога да го науча без пари вкъщи — изсъска Лизи. — Да си тръгваме!

— Ще бъде грубо, защото ще предизвикаме смущение — прошепна в отговор Юджиния. — Ако е възможно, една дама никога не бива да наранява чувствата на другите само заради малко неудобство.

Лизи въздъхна и се намести на мястото си.

— Да си дама е уморително. И не мога да виждам.

Юджиния я взе в скута си.

— Така как е?

— По-добре — отговори Лизи и се облегна на рамото ѝ. Руби бе пришила воала ѝ на раменете като наметало и го бе навила под жакетчето ѝ, така че сега дребната ѝ фигурка беше особено кокалеста на допир.

В последно време воалът, също като Джарвис, придружаваше собственичката си навсякъде, но като цяло не се виждаше.

Гамуотър дърдореше за състава на водата — нещо за това как кислородът имал афинитет към други елементи, а не само към водорода.

Юджиния остави мислите си да се понесат в друга посока. Опитваше се да реши дали с Уорд трябва да поговорят отново, поткровено, преди да напусне Фокс Хаус.

Но какво можеше да каже? „Защо не искаш да остана?“ звучеше жално и унижително. Това не беше подходящият въпрос.

Уорд я искаше. Ако това изобщо беше възможно, начинът, по който я любеше, беше станал само още по-страстен. Двамата почти не спяха; предишната нощ Юджиния се събуди и установи, че той я гали, а съненото ѝ тяло вече се е устремило към екстаза.

Въпросът беше дали я обича.

Ненадейно Лизи се разтресе от смях. Всъщност цялата публика се смееше. Юджиния се намръщи и се опита да се съсредоточи, но съзнанието ѝ отказваше да се посвети на фактите за разлагането на водата.

Още по-малко можеше да разбере кое му е смешното. Беше пропуснала шегата, а сега Гамуотър се насочи към загадките на химическия афинитет.

Очевидно нейните чувства бяха по-силни от тези на Уорд. Тази мисъл накара кожата ѝ да настръхне от неудобство.

Ако наистина беше така, не искаше да чуе как той го изрича на глас. Унижението щеше да я смаже.

Сега Лизи отново се смееше. Юджиния я прегърна още по-силно. Испита почти непоносима тъга при мисълта, че на сутринта ще си тръгне. Стига само да бе получила тази възможност, щеше да бъде добра майка на Лизи и Отис. Те я харесваха и ѝ вярваха.

Юджиния по-добре от всеки друг можеше да се справи с трудностите и несигурността около дебюта на Лизи, да организира сезона на госпожица Дарси така, че обстоятелствата около раждането ѝ

да бъдат сметнати за несъществени — далеч по-маловажни от красотата, поведението и богатството ѝ.

Тя подпря брадичка на косата на Лизи и се запита дали „Сноу“ е главната причина, поради която Уорд я отпращаше. Ако той не повдигнеше темата, тя трябваше да каже нещо, дори само за да го увери, че ще се откаже от идеята за сладкарница, ако той наистина вярва, че това ще застраши бъдещето на Лизи.

Ако не кажеше нищо, щеше да съжалява до края на живота си.

ГЛАВА 31

Юджиния се обличаше за вечеря, когато лакеят ѝ донесе бележка: „С децата ви очакваме в салона“.

Това не беше бележка на влюбен.

Тя избра вечерна рокля на малиново райе с дълбоко деколте. Колкото и Уорд да се правеше на невъзмутим, тя знаеше, че все още я иска, дори да не беше сигурна, че я обича. Тази тревожна мисъл я накара да добави рубинени обеци и да начерви устните си.

Лизи танцуваше из салона и бърбеше на Уорд, а Отис и Джарвис седяха на пода.

Уорд носеше жакет с цвета на пушек, който подчертаваше широките му рамене и го караше да изглежда толкова красив, че Юджиния почувства болезнена тръпка — донякъде унижителна, тъй като съвсем скоро той щеше да я изгони най-безцеремонно от къщата.

Тя кимна на Уорд, прилекна да поздрави Отис и погали с пръст Джарвис между ушите.

— Днес господин Джарвис е с много хубаво наметало.

Тъмнозелено, със златна украса.

— Това му е любимото — каза Отис.

Юджиния трябваше да признае, че като за мустакато животинче с интелигентен вид Джарвис не е лишен от чар. Донякъде.

— Докато вечеряме, трябва да си е в торбата — обърна се тя към Отис.

Не можеше да стои с гръб към Уорд, затова стана и се обърна. Лизи бърбеше с главоломна скорост — думите просто се изливаха от нея като река.

Уорд сбърчи вежди и каза нещо с остър тон. Лизи му се намръщи в отговор.

Юджиния неохотно се усмихна. Когато пораснеше, Лизи щеше да подлуди Уорд. Беше прекалено независима и ексцентрична, за да следва сляпо сложните правила на поведение, които направляваха живота във висшето общество.

Уорд я погледна в очите и тя стъписана осъзна, че той не е недоволен от сестра си. Беше ядосан на нея.

— Доколкото разбирам, сте завели сестра ми на палаткова беседа, госпожо Сноу — каза той. — Очаквах преди това да ме помолите за позволение.

Юджиния се приближи към тях и се наведе да целуне Лизи по бузката, преди да отговори:

— Позволение ли? За да отидем на беседа за структурата на водата? Човек обикновено не моли за позволение да се отегчи до смърт.

— Изобщо не се отегчих! — провикна се Лизи. — Беседата беше смешна, нищо че я изнесе господин Гамуотър! Научих...

— Няма нужда да повтаряш какво си научила — прекъсна я Уорд.

— Прекалено много я пазите — отбеляза Юджиния. — Беседата беше за химия. Някои хора може и да не вярват, че младите дами са способни да разбират научните концепции, но се надявам, че вие не сте от тях.

— Всъщност Лизи е разбрала прекалено много — отговори мрачно Уорд и се извърна, сякаш не можеше да я гледа повече. — Отис, смятам, че ще е най-добре с Лизи да се сбогувате с госпожа Сноу още сега и да се върнете в стаята си. Можете да вечеряте там.

— Не искам! — възрази Лизи.

Уорд стисна зъби.

— Това е последната вечеря на госпожа Сноу с нас — добави Лизи и вирна упорито брадичка.

Очевидно „палатковата беседа“ — каквото и да означаваше това — бе последната капка. Юджиния изпита прилив на чиста ярост при мисълта, че греховете ѝ са толкова ужасни, че вече не може да вечеря с децата, но го сподави.

— Това не е последната ни среща — обеща тя на Лизи. — Ще помоля господин Рийв да ти позволи да ме посетиш в Лондон. Искаш ли?

— Да! — възкликна Лизи. — Наистина ли трябва да си тръгнете, госпожо Сноу? — попита тя и устните ѝ се разтрепериха.

— Наистина — отговори Юджиния и се усмихна, макар че усещаше бузите си много сковани. — Баща ми ме чака.

Видя болката, която премина през очите на Лизи, и я прегърна.

— Съжалявам — прошепна тя. — Много съжалявам за баща ти, Лизи.

— Госпожица Мидж каза, че всички неща си имат сезон на разцвет. Каза, че баща ми е в рая.

Юджиния се надяваше, че въпреки всичките си неуспехи по отношение на вечерните молитви госпожица Мидж е успяла да утеша децата поне донякъде. Отново прегърна Лизи, отиде до Отис, прегърна и него и леко помилва Джарвис.

— Мислех, че ще вечеряме с вас — оплака се Отис.

— Руби ще ви донесе вечерята в детската стая — каза Уорд. Очите му бяха корави като кремък.

Икономът отвори вратата пред децата и се обърна да излезе, но Уорд го спря.

— Гамуотър — каза той, — ще бъдеш ли така добър да ни разкажеш накратко каква е била палатковата ти беседа? По някаква причина госпожа Сноу не е успяла да разбере най-важното.

— Съжалявам, задето не разбрах, че в палатката е имало жени — каза Гамуотър с тон, натезжал от зле прикрито отвращение. — Преди края на беседата, разбира се. Някои хора смятат, че само жени от определена класа идват на лекции в палатки, но аз им казах коя сте, госпожо Сноу, и ги уверих, че сте вдовица с добро обществено положение.

— Не можете да си представите колко ме разстройва мисълта, че познатите ви имат такова мнение за мен — отбеляза Юджиния.

— Беседата не беше предназначена за дами — настоя Гамуотър и я измери с поглед, в който се четеше огромна неприязън. — Такива лекции никога не са за дами.

Юджиния му отправи онзи унищожителен поглед, който бе научила на коляното на баща си — поглед, който подсказваше, че има зад гърба си поколения аристократични предци. Поглед, който ясно показваше, че е в състояние да нареди на слугите си да отсекат главата на някой селянин.

Или поне, че преди триста години щеше да бъде в състояние.

— Какво точно означава „палаткова беседа“? От афиша откъм разбрах, че ще изнесете лекция за „химия като доказателство за най-

висшето в науката“. Нещо повече, никой не попречи на мен и госпожица Дарси да влезем.

Гамуотър прочисти гърло.

— Обяснявах ползите от химията. Учих местните хора за състава на водата.

— Наели са ви за „разпръсквач на научни знания“. Моля, обяснете ми какво общо има това със състава на водата?

— Имам чувство за хумор — обясни икономът и рунтавите му вежди се разшаваха. — Това ми беше свободният следобед.

— Обобщи ни съдържанието — подкани го Уорд.

— Проблемът е в начина, по който го преподавам. За да го запомнят мъжете, защото повечето от тях са просто устроени.

— Напълно разбирам, че мозъкът на повечето мъже е устроен просто — съгласи се Юджиния.

— Обяснявам го, като правя аналогия с връзките. Водородът е като азот — приятел на кислорода и зависим от него, и постоянно пренебрегван заради нови любимци.

Юджиния изпита странното чувство, че участва в представление на уличен куклен театър, но без реплики. За бога, какво неприлично можеше да има във водорода?

— Давай по същество, Гамуотър — подкани го Уорд и скръсти ръце на гърдите си.

Ненадейно Юджиния си спомни една фраза от палатката, последвана от бурен мъжки смях, и как тялото на Лизи се разтресе от кикот. Тогава това ѝ се стори невинно, но...

— Предполагам, че сте обяснили химичните отношения, като сте направили аналогия с интимните — каза тя.

Гамуотър кимна.

— Връзката между кислорода и водорода е много по-дружелюбна в състоянието на вода — каза той и се изкашля. — Необходими са два водородни атома, за да задоволят един кислороден атом.

„Баща ми би казал, че Гамуотър е бодлив глог — помисли си Юджиния. — Женомразец, глог, който сигурно си мисли, че аз изобщо не би трябвало да знам тази дума, нищо че датира от времето на Шекспир.“

— С други думи, превърнали сте химическия състав на водата в шега за това, колко е трудно за мъжа да доставя удоволствие на жената?

— Мъжете винаги се смеят, когато обясня какво би било необходимо, за да видят как водата се разцепва — уточни Гамуотър. — Не беше предназначено за ушите на млади дами. Никога не съм виждал жена да влиза в палатката и със сигурност никоя гувернантка не би довела повереницата си на нещо, предназначено само за мъже — като палаткова беседа.

По време на разговора им Уорд мълчеше и сега рязко кимна към вратата.

Не каза нищо, преди Гамуотър да излезе. После се обърна към нея:

— Защо, за бога, сте влезли в тази палатка? Дори да не си знаела какво означава „палаткова беседа“, не е възможно да не си забелязала, че публиката е изцяло мъжка?

— Ако не се смяташе, че научната информация е предназначена само за мъжете — тросна се Юджиния, — можеше да се окаже, че повече жени влизат неволно на места, на които всъщност се разразяват неприлични словоизлияния.

— Хайде да не говорим за образователните принципи. Искам да разбера защо си завела сестричката ми на вулгарно, ако не и похотливо изпълнение.

— Нямах подобни намерения — отговори Юджиния и се обгърна със спокойствие като с броня. — Много съжалявам, че не съм разбрала за какво всъщност говори икономът ти на така наречената си беседа. Лизи изпитва жажда за знания, която трябва да бъде насърчавана, но очевидно съм избрала неправилен начин.

— Както многократно ти казвах, Лизи е млада дама — отсеке Уорд и скръсти ръце на гърдите си.

Гневът премина през нея със същата изгаряща сила, както желанието предишната вечер.

— Напълно осъзнавам какво е мястото на Лизи в обществото — каза тя и се помъчи да не повишава глас. — Не виждам причина то да изключва научните знания. Като момиче аз изпитвах особено удоволствие от математиката.

— Извини ме за прямотата, Юджиния, но това няма значение. Лизи ще израсне в къща без проститутки и другите печални елементи от твоето детство. Точно затова дойдох в агенция „Сноу“.

Юджиния потръпна. Не беше очаквала той да използва срещу нея нещата, които му бе доверила. Никога не бе казвала на друг, освен на Андрю за куртизанките в дома на баща си.

— За това сме единомушни.

— Тогава защо си завела сестра ми в палатка с мъже, които са се събрали да слушат неприлични шеги? Ти, която обучаваш гувернантки, ти си завела сестра ми на разпуснат разговор в палатка.

Уорд беше бесен... и с пълно право.

Беше допуснала грешка, а тя отдавна се бе научила да признава грешките си. Отново щеше да се извини.

— Има интуитивни правила, които ръководят живота във висшето общество — каза той и прокара раздражено ръка през косата си. — Не знам как да го обясня.

Как бе възможно да смята, че Юджиния не е наясно с правилата във висшето общество? Гувернантките, които тя осигуряваше на семействата, бяха пряко свързани с успешните бракове на децата. Той като че ли все още мислеше, че самата тя е работила като гувернантка, но тя беше сигурна, че е уточнила какъв е рангът ѝ.

— Една дама никога не би си помислила да влезе в тази палатка, а ако погрешка влезе и види публиката, незабавно ще излезе — продължи той. — Ти обаче си седяла невъзмутимо, докато сестричката ми е слушала шеги за трима души в едно легло. Да не говорим за осветляващата беседа за водната пяна, госпожо Сноу. Накратко, сега сестра ми е любопитна за състава на семенната течност, както и за необичайните еротични комбинации!

Юджиния забрави, че е решила да се извини.

— Сестра ти, господин Рийв, вече знаеше за живота на възрастните много повече от връстниците си — изтъкна тя. — Трябва ли да ти напомням за приятелството на майка ти с господин Бъргър — приятелство, за което децата ѝ са били инструктирани никога да не споменават?

— Аз възнамерявам да им помогна да забравят за злополучното си детство, а не да задълбочавам познанията им за разпуснатото поведение.

— Не смятах да уча сестра ти на нищо неморално!

— Нека попитам пак: какво си правила ти в онази проклета палатка, докато тя е учила тези неща?

— Вече се извиних и пак ще се извиня — каза Юджиния, като се овладя. — Допуснах голяма грешка, като влязох в тази палатка. Не обръщах внимание на противната лекция на иконома ти, а признавам, че е трябвало.

— Какво, по дяволите, си правила? — изкрещя сега той.

В отговор Юджиния му кресна:

— Мислех за теб, за нас!

Лицето му беше лишено от всякакво изражение. Каменно.

— За „нас“?

— Да, за нас! — извика тя. — Питам се защо се отдели от нас и тръгна с Отис, защо се държиш толкова странно, защо не казваш... — и млъкна.

— Какво не съм казал?

Сега дъхът на Юджиния раздираше гърдите ѝ.

— Нищо — отговори тя и гласът ѝ стана по-тих. — Защо не казваш нищо. За нас.

ГЛАВА 32

В тишината, която последва, Юджиния установи, че се държи здраво за облегалката на един стол, за да не падне. Уорд отпусна ръцете си и стисна устни, а после се приближи и застана до нея.

— Извинявам се — каза той и я погледна в очите. — Аз съм виновен, защото не се изразих по-ясно в началото на връзката ни. На нашата affaire.

Affaire. Значи това беше.

Единствено това.

Юджиния не можеше да се самоаблуждава и да твърди, че не е знаела. Знаеше още от самото начало.

— Ти се изрази пределно ясно — каза тя с вдигната брадичка. Нямаше да покаже колко е смазана. Треперенето обаче не можеше да прикрие — потръпваше леко от главата до петите. — Помоли ме да остана с теб две седмици.

— Мъжете правят такива неща, когато са във власт на страстта.

Това беше непростимо!

И все пак зърна нещо в очите му. Някакъв проблясък. Това не беше мъжът, който я бе придумал да влезе във водата, който бе отпразнувал любенето им с ядене на сладкиш посред нощ. Това беше друг, различен човек.

Тази мисъл ѝ вдъхна сили.

Те се бяха любили.

— Не го направихме само защото бяхме във власт на страстта — каза тя, взела решение. Беше си проправила път в забранени земи, като започна свой собствен бизнес.

Защо да не наруши друга утвърдена представа, а именно че жената не бива да говори за любов, преди мъжът да ѝ е предложил брак? Щеше да каже истината.

Уорд мълчеше.

— Аз съм влюбена в теб — каза Юджиния и го погледна в очите. — Мисля, че и ти си влюбен в мен.

Тишината стана непоносима и тогава той каза:

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, Юджиния.

Сякаш бе извадил пистолет и я бе прострелял в крака.

Раната не беше фатална, но болката беше същата. Най-ужасно бе искреното съжаление, което звучеше в гласа му.

— Разбирам — все пак успя да изрече тя.

Той се извърна, очевидно за да ѝ даде време да се успокои. Юджиния стисна облегалката на стола с такава сила, че кокалчетата ѝ побеляха.

Обърнат с гръб към нея и загледан през прозореца, Уорд прочисти гърлото си.

— Дори да изпитвах към теб нещо по-дълбоко, не бих могъл да държа любовницата си в къщата, в която живеят брат ми и сестра ми. Сбърках много, като допуснах тези две седмици да се случат.

Юджиния си пое въздух и ѝ се стори, че в дробовете ѝ влиза огън.

Дори да изпитвал към нея нещо по-дълбоко? Да върви по дяволите!

— Аз не съм ти любовница — рече тя тихо и яростно. — Това би предполагало, че помежду ни съществуват финансови отношения. Аз бях твоя гостенка и ти помагах за децата, без дори да помисля за възнаграждение.

Той се обърна и отново сложи ръка върху нейната.

— Извинявай — любима.

Сега ѝ стана напълно ясно, че нито за миг не е помислял за брак. Използваше думата „любима“, за да не нарани чувствата ѝ. В каретата, след като я отвлече, ѝ предложи „нежности“ между приятели, за които никога след това да не споменават. Защо не го послуша?

— Какво имаш предвид: че не си мислил за мен като за жена, за която би могъл да се ожениш — попита тя, внимателно обмисляйки думите си, — или че не си мислил за мен като за лека жена, задето ти се отдадох с такава...

Гласът ѝ заглъхна.

— Такава радост — каза Уорд и в очите му отново припламна онова объркващо чувство. — Двамата изпитвахме удоволствие един от друг и в това няма нищо грешно, Юджиния. Но светът се намеси и сега пътищата ни трябва да се разделят.

— Разбирам.

Той се поколеба.

— Дори да исках... дори да исках да ти предложа брак, не бих могъл.

Тя не можеше да се насили да отговори.

— Трябва да се ожения за жена, която да компенсира произхода ми и да помогне на Лизи да влезе в обществото. Съпругата ми трябва да бъде самото въплъщение на традиционно поведение. Ако се ожения, съпругата ми трябва да бъде образец.

Тя преглътна с усилие. Все пак не можеше да се преструва на изненадана.

— Ако мога да се изразя постарому, тя трябва да е „от сой“ — продължи той и ръката му притисна по-силно нейната. — Ти си самото въплъщение на дама, Юджиния, но у една дама има една неразделна част, която не може да се обясни — една инстинктивна част, която не може да се научи. Моята мащеха никога нямаше да влезе в онази палатка, камо ли да седне сред тълпа мъже, които се смеят гръмогласно.

— От сой?

Тя не само разбираше правилата за поведение във висшето общество по-добре от повечето хора, но и беше родена в аристократично семейство!

Очевидно Уорд бе излъгал, когато каза, че знае какво е общественото й положение. Тя едва не му даде сбито описание на родословното си дърво, но се спря.

Това нямаше значение.

Всъщност Уорд казваше нещо друго: че самата тя не прилича достатъчно на дама. Това означаваше, че той не изпитва нито уважение, нито любов към нея — към онази Юджиния, която бе създала агенция „Сноу“.

Ако му съобщеше за произхода си — че произхожда не просто от дребното дворянство, а от средите на висшата аристокрация, от едно от най-високопоставените семейства в кралството, — вероятно щеше да успее да го убеди, че общественото положение на семейството й може да помогне на Лизи за добър брак.

Но за една жена беше невъзможно да накара един мъж да я обича — да обича истинската й същност.

Точно така. Трябваше да преглътне болката и яростта си и да намери силата да прояви учтивост.

— Сестра ти няма търпение да разбере всичко за света на природата — каза тя и издърпа ръката си. — Трябва да я насърчаваш, Уорд, колкото и нетрадиционни да ти се струват интересите ѝ.

Лицето му бе безизразно, не издаваше никакви чувства.

— Благодаря за съвета, но не смятам да я подтиквам към още ексцентричности. Вече говори как щяла да открие емпорий и може да изрежда цял куп ругатни. Дамите не ругаят.

Колко странно! Единственото нещо, за което можеше да се сети Юджиния в този миг, беше цял порой ругатни.

Уорд си пое въздух и тя събра сили.

Не бе възможно да има още, нали?

Оказа се, че има.

— Аз съм виновен — каза той и я погледна със състрадание и съжаление, комбинация, която едва не я накара да се задуши от ярост. — Не биваше да водя любима в къща, в която има деца. Тази вечер се наложи да ги изпратя в стаята им, защото осъзнах, че Лизи се е привързала прекалено много към теб.

— Аз бях много привързана към някои от куртизанките, които познавах като дете — каза Юджиния. Той вече бе решил, че тя е безнадежден случай, така че защо да не го шокира още повече? — Научих много от тях. Една млада жена на име Огъста, например, беше заключила любовника си в един шкаф, докато той се съгласи да претапицира каретата ѝ с яркожълт атлаз.

Вместо да се ужаси обаче, състраданието в очите му нарасна. Сякаш я съжаляваше.

Беше време да се оттегли. Благодарни на Бог за обучението си — защото, каквото и да си мислеше за нея Уорд, тя беше дама, която бе представена на кралицата. Всъщност няколко пъти.

Видя се сякаш много отдалеч как прави реверанс, пристъпва напред, целува го по бузата и казва това, което трябва — че ще поръча лека вечеря в стаята си. Отново се извини и спомена, че се надява да продължи да бъде част от живота на децата.

С лек намек за разкажание го увери, че ако позволи на сестра си да я посети в Лондон, тя никога вече няма да я изложи на влиянието на науката.

С други думи, изигра ролята си, но Уорд не изигра своята. Само я гледаше и мълчеше, докато тя чаровно бърбеше за децата.

Юджиния отново направи реверанс и проникателната, организирана част от мозъка ѝ я успокои, че Уорд няма да може да я държи далеч от Лизи, когато дойде време за дебюта ѝ.

С тази мисъл спря на прага и се обърна.

— Когато се ожениш, моля те, запознай ме със съпругата си. Никога няма да споменаваме за това — и тя махна с ръка, — както уточни ти преди две седмици. Надявам се да се погрижиш никой в домакинството ти да не каже нито дума на никого.

Зачака. Той обаче мълчеше.

— Бих те помолила да поговориш изрично с Гамуотър — продължи тя, без да си направи труда да прикрие неприязънта в гласа си. — Но всъщност исках да кажа друго: с удоволствие ще окажа на съпругата ти всякаква помощ, която ѝ е нужна за дебюта на Лизи.

Уорд и сега не ѝ отговори, затова тя излезе и затвори вратата след себе си.

ГЛАВА 33

Понеделник, 15 юни 1801

Юджиния не мигна цялата нощ. Часове наред се люшкеше между сълзи, които пареха в очите ѝ, и неистова ярост, която я караше да си представя сцени, в които запраща тежки предмети към главата на Уорд.

Точно когато успяваше да се убеди, че трябва да приеме спокойно естествения край на приятелството им, пак се свиваше на топка и сълзите ѝ започваха да мокрят чаршафа.

Истината бе, че го обичаше толкова, колкото обичаше Андрю навремето. Какъв ужас само! Сега бе загубила и двамата. Призори гърлото я болеше, а очите ѝ бяха подпухнали.

Беше изключено да заспи и нямаше смисъл да лежи в леглото и да се самосъжалява. Стана и отиде до прозореца.

Моравата се простираше чак до езерото. Над повърхността на водата се надигаха малки струйки пара. Гледката ѝ се стори неустоима.

Клотилд леко почука и влезе точно когато Юджиния обуваше взетия назаем панталон.

— Реших да се потопя още един път в езерото, преди да потеглим — каза Юджиния, без дори да се опита да прикрие подпухналите си очи. Предишната вечер Гамуотър несъмнено бе стоял до вратата на салона, слушайки всяка дума, за да може по-късно с удоволствие да я повтори пред прислугата.

— Аз ще довърша прибирането на багажа — отговори Клотилд и добави: — Рийв е connard^[1], мадам, и се радвам, че се махаме от тази къща.

Юджиния обу пантофките си и тръгна по склона към водата, като внимаваше да не се подхлъзне на мократа трева. Когато стигна до брега, пое дълбоко въздух и се огледа наоколо със смесени чувства. Дърветата от другата страна на езерцето изглеждаха прелестни. Утринната светлина им придаваше мек зелен оттенък. Птиците се пробуждаха и се търсеха, чуруликайки.

Колкото и да я натъжаваше краят на любовната им връзка, Уорд я бе научил да се наслаждава на водата — един наистина безценен дар. Юджиния събу пантофките си и ги сложи една до друга на каменистия бряг, до кърпата.

Беше твърдо решена да влезе в езерото сама... и нещо повече, да потопи главата си под водата.

В крайна сметка се оказа, че дори не е трудно. Събра смелост, влезе във водата, потръпна, когато студът обгърна краката ѝ, и ахна, щом стигна до гърдите ѝ. Пое дълбоко въздух, наведе се напред, водата обгърна парещите ѝ очи като благословия... и тя се понесе по повърхността.

С лицето надолу, както плуваха децата.

За миг размаха ръце и крака, почувства как в устата ѝ влиза вода. Обърна се и се понесе по гръб. Небето беше много, много светлосиньо и много далеч. Спомни си лекия успокоителен натиск на ръцете на Уорд, докато я държеше на повърхността, но всъщност нямаше нужда от него.

Можеше да се задържи върху водата сама.

Можеше да си намери и съпруг. Юджиния изпрати безмълвна благодарност към небето — благодарност и сбогом на Андрю.

Още едно сбогом.

Започна да прави леки замахвания с ръце, както я бе учил Уорд. Косата ѝ се измъкна от хлабавата плитка и се разпиля около нея във водата. Юджиния се почувства като русалка.

Хладината успокои очите ѝ и тя се опита отново да се обърне и да се понесе по лице, но само за минутка. Беше го направила. Засега това беше достатъчно.

Краката ѝ намериха дъното и тя се приведе, за да прибере косата си и да се върне на брега, но се спря изненадана.

— Госпожо Сноу! — провикна се Отис. — Надявам се, че нямате нищо против, че дойдох до водата. Джарвис искаше да се сбогува с вас.

Той седеше на голямата скала, прегърнал коленете си. Джарвис лежеше до него с коремчето нагоре и се наслаждаваше на слънчевата светлина.

Юджиния тръгна към брега и спря, когато водата стигаше малко над гърдите ѝ.

— Радвам се да те видя, Отис. Много се надявам да ми дойдеш на гости в Лондон.

Той погледна надолу и почеса Джарвис по коремчето.

— Мислех си, че може би ще искате да ме посетите в „Итън“.

— Ще дойда — обеща тя. — Ще изпращам кошници с прекрасни лакомства за теб и Мармадюк.

— Ако сме в една стая с него — измърмори Отис. — Може да ме сложат с друго момче.

Ръката му притисна Джарвис и той изцвърча негодуващо, събуди се и се помъчи да се освободи.

— Ще се погрижа да си заедно с Мармадюк — увери го Юджиния. — Един от управителите на училището е близък приятел на баща ми.

— Лизи каза, че и епископът бил приятел на баща ви.

— Да, така е. Да не се тревожиш, че Джарвис ще падне?

Джарвис оглеждаше страната на скалата откъм дълбоката вода, където на Юджиния и децата им бе забранено да плуват.

— О, не! — увери я Отис. — Джарвис е умен. Никога не скача, ако може да пострада. Баща ви всички важни хора ли познава?

— Той е маркиз, а аристокрацията е малобройна. Както ще разбереш сам, когато пораснеш.

— Маркиз е повече от лорд, нали?

— Не е въпросът кое е повече — започна Юджиния. — Става въпрос за...

Чу се плискане, а после писъкът на Отис прекъсна отговора ѝ:

— Джарвис! Джарвис падна!

— Не се тревожи — каза Юджиния и закричи през водата към скалата.

— Идвам, Джарвис! — изкрещя Отис и скочи от скалата в тъмната вода на дълбоката страна.

Юджиния изруга полугласно, потопи лицето си под водата и зарита. Движеше ръцете и краката си така, както бе виждала да прави Уорд, и за своя изненада след по-малко от минута се озова от другата страна на скалата.

Отис размахваше ръце и крака във водата. Слава богу, не беше потънал. Когато го видя, тя спря да рита и веднага потъна. Устата ѝ се напълни с вода и тя пропадна още по-дълбоко в по-студената вода.

Обзе я ужас, който се стрелна към пръстите на ръцете и краката ѝ като мълния.

Не! Отис имаше нужда от нея. Юджиния се устреми към повърхността на водата, колкото и да ѝ беше трудно.

Изплува, като плюеше и се давеше. Отис все още плачеше и се мяташе в кръг. Във всички посоки хвърчаха пръски. Джарвис не се виждаше никъде.

Сърцето на Юджиния се сви. Тя изкрещя:

— Отис, моля те, запази спокойствие!

Изглеждаше съвсем малък, с полепнала по главата коса. Устата му бе отворена и той крещеше:

— Джарвис! Джарвис!

Поне не потъваше.

— Трябва да излезеш на брега! — изкрещя Юджиния и се люшна напред в опит да стигне до него, при което отново я обзе паника и тя потъна към дъното на езерото. Успя обаче да запази самообладание и пак изплува.

Отчаяно пое глътка въздух и изкрещя с гласа, който бе чувала от много гувернантки:

— Отис, излез от водата веднага, за да мога да спася Джарвис!

Викът на момчето секна наскоро. То я погледна удивено, спря да се движи и веднага изчезна от погледа ѝ.

С лудо биещо от страх сърце, Юджиния заплува към мястото, където бе изчезнал Отис, напълни дробовете си с въздух и се остави да потъне. Водата беше мътна, по-тъмна и по-студена тук, където езерото бе най-дълбоко и слънцето никога не го стопляше докрай.

Ето го!

Отис беше от дясната ѝ страна и се мъчеше да изплува. Косата му се развяваше около лицето.

Гърдите я боляха, но Юджиния посегна към него, сграбчи го за ризата и зарита нагоре с всички сили.

Главите им разцепиха повърхността на водата и двамата се разкашляха. Отис се бе вкопчил в рамото ѝ и Юджиния си помисли, че е учудващо тежък.

Точно когато си пое въздух и щеше да започне да рита, чу рев и видя, че Уорд тича през моравата към тях.

— Брат ти идва! — рече тя задъхана.

— Джарвис! — проплака Отис.

Миг по-късно Уорд сграбчи момчето първо за едната ръка, а после за кръста. Докато вдигаше Отис във въздуха, срещна погледа ѝ. Изкрещя ѝ нещо, но тя потъна под водата, преди да разбере какво е, изпълнена единствено с облекчение, че я е освободил от тежестта на Отис.

Краката ѝ бяха безкрайно уморени, но тя се устреми към другата страна на скалата. Четири ритника, и беше там. Когато стъпалата ѝ най-после докоснаха дъното, едва не припадна от облекчение, последвано от ликуване.

Успя!

Не само че плува за първи път, но и спаси Отис от удавяне, както някога Андрю спаси нея. При мисълта какво можеше да се случи, ако не беше успяла, коленете ѝ омекнаха и ѝ се зави свят.

Тя отметна мократа коса от очите си и стъпи на скалата. Отис бе приклепнал в другия край и се взираше във водата. До него, елегантен и невъзмутим, Джарвис приглаждаше козинката си.

— Добре съм! — провикна се Юджиния и се разкашля.

Отис скочи на крака, нададе вик и се хвърли в ръцете ѝ.

— Мислехме, че сте потънала!

От другата страна на скалата се виждаше единствено разширяващ се участък от мехурчета. Точно когато Юджиния се питаше дали не трябва да скочи там, за да се увери Уорд, че е добре, главата му се подаде над повърхността.

Когато я видя, на лицето му се изписа чувство, което Юджиния не можа да разтълкува. Сърцето ѝ заби лудо. Може би трагедията, която бяха избегнали на косъм, щеше да го накара да осъзнае, че я обича.

— Нямам нужда от спасител — провикна се тя, — но ви благодаря за усилието!

— Не мърдайте! — изкрещя той. — Искам да си поговоря с вас, госпожо Сноу!

Ревът му със сигурност не беше вик на измъчен човек, осъзнал прекалено късно, че е влюбен.

— Можем да говорим по-късно — извика тя в отговор, взе си пантофките и се обърна да си тръгне.

През целия път обратно Отис не спря да бърбори — най-вече на Джарвис, но също така и на нея.

Сякаш имаше очи на тила си, Юджиния осъзна, че Уорд е стигнал до брега с няколко широки маха. Взе забравената ѝ кърпа, избърса главата си и пое след тях.

— Аз сама се спасих — прошепна Юджиния, без да се обръща към никого по-специално, когато прекрачи прага и влезе в преддверието.

Гамуотър беше там и веждите му заиграха, когато видя езерната вода, която капеше по мраморния под от нея и от Отис.

— Камериерката ви, ви очаква, госпожо Сноу — оповести той. — Сандъкът ви вече е натоварен в каретата, но тя ви запази една суха дреха.

— Благодаря, Гамуотър — каза Юджиния, наведе се и целуна Отис, а когато той протегна към нея дебелия мокър Джарвис, тя го целуна до мустаците и обеща на момчето: — Ще дойда да те видя в „Итън“.

Вратата се отвори с трясък и Уорд влезе в къщата.

— Мислех, че съм обяснил пределно ясно, че никой няма да плува от онази страна на скалата! — изръмжа той.

Очевидно смяташе, че Юджиния нарочно е изложила детето на риск. Колко мило!

Тя успя да се усмихне.

— Мисля, че ща се отнася до дълбоката вода, и аз, и Отис си научихме урока, господин Рийв.

Тя се наведе и прегърна силно Отис, при което от тях потече още вода.

— Беше много смел — прошепна тя. Усещането за тънките ръце, обвили здраво кръста ѝ, много ѝ хареса.

После се изправи, обърна се към домакина си и протегна ръка.

— Господин Рийв... ще замина веднага щом се преоблека, затова сега ще ви кажа „довиждане“.

Той просто погледна протегнатата ѝ ръка.

— Не мога да направя реверанс по подгизнал панталон! — обясни тя раздражена. Очевидно той щеше да настоява тя да се държи като дама до самия край.

Направи реверанс и се обърна към стълбището. Тъгата ѝ се стори също толкова тежка, колкото мокрите дрехи. Наистина беше свършило. Когато отново видеше Едуард Рийв, двамата щяха да бъдат само познати.

Същевременно обаче се гордееше със себе си така, както не се бе гордяла от години. Беше разбила — не, пръснала на хиляди парченца — стъкления ковчег, в който се бе затворила след смъртта на Андрю.

Беше преодоляла страха си от водата, сама се беше научила да плува и беше преживяла affaire с красив мъж.

Беше се влюбила в него.

Уорд не отвърщаше на чувствата ѝ и това бе болезнено, но дори и това бе хубаво. Болката беше... Болката беше доказателство, че е жива.

Андрю я беше обичал с цялото си същество, а освен това я беше уважавал. Юджиния заслужаваше този вид любов. Вярно, вече не беше покорната млада дама, която Андрю познаваше, но някой ден щеше да срещне мъж, който оценява силната жена, в която се бе превърнала.

[1] Негодник (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Юджиния си беше отишла.

Денят приближаваше към края си и Уорд седеше в библиотеката си, рухнал на един стол като кукла без конци. Тя си беше отишла.

По време на обяда Лизи избухна в сълзи. Гамуотър ѝ каза нещо подигравателно и Уорд го уволни. Не искаше сестра му да израсне заобиколена от такава явна неприязън.

Да, самият той бе израснал с неуважението на прислугата, но какво, по дяволите, си мислеше, като позволи сестра му да бъде подложена на същото презрение, макар и не заради произхода, а заради пола си?

Когато дойде време за лягане, Отис се разплака, а когато влезеше в детската стая, Уорд се сблъскваше с хладната неприязън на Руби. Мосю Марсел? Уорд не беше припарвал до кухнята, но тази вечер за пръв път му поднесоха изгоряло пиле.

Последвано от суха торта. Нямаше как да сбърка посланието.

Все едно, знаеше, че е взел правилното решение.

Той гаврътна рязко брeндитo. Във всяко отношение Лизи и Отис му бяха като родни деца и бъдещето им бе заложено на карта. Всеки път, когато си помислеше за сладникавото снизхождениe на лейди Хайъсинт към Юджиния или за очевидното презрение на баба си, си даваше сметка, че никога не е имал избор.

Не можеше да допусне Лизи и Отис да бъдат отгледани от херцогинята — жената, която го бе изоставила като бебе. Тогава баща му е бил само на осемнайсет, но не беше прокудил невръстния си син в провинцията, за да го отгледа някой говедар. Графът посещаваше детската стая всеки ден, и то често пъти повече от веднъж.

Като малко момче нощем Уорд скиташе из къщата и неведнъж се озоваваше в леглото на баща си. Когато си мислеше за миналото, не можеше да не предположи, че графът е имал любовници, но той самият никога не ги беше срещал.

Лейди Лизет, от друга страна, никога не бе жертвала нищо заради децата си. Този тъжен факт ставаше все по-очевиден с всяка история, която разказваха Отис или Лизи. Тя никога не бе поставяла интереса на децата си над своя: нито сигурността им, нито удобството им, нито бъдещето им.

И жената, която я бе превърнала в това чудовище, бе херцогиня Гилнер.

На сутринта Уорд се събуди със стон, когато прислужникът му отвори завесите и съобщи:

— Пристигна Нейна светлост херцогиня Гилнер, сър. Очаква ви в южния салон.

Уорд се претърколи на другата страна и праметна ръка върху очите си.

— Кафе.

— Със съжаление трябва да ви съобщя, сър, че мосю Марсел ми каза, че е използвал последното кафе за усъвършенстване на арабското суфле с мока на госпожа Сноу. Вместо това ще желаете ли чай?

Уорд мразеше чая и Марсел го знаеше. Надигна се, прокле наум брeндитo, което изпи снощи, и се отправи към банята.

— Банята е малко хладна — каза прислужникът, след като Уорд влезе във ваната. — Ще добавя гореща вода.

Той изля в ледената вана най-малкия чайник, който Уорд бе виждал през живота си, и с плавна походка излезе от стаята. Още един отстъпник, който се бе поддад на чара на Юджиния.

След като спря да трепери и се облече сам — по някаква необяснима причина личният му прислужник бе напуснал стаята — Уорд отиде в детската стая. Отис скочи, стиснал Джарвис в ръка, и се втурна към него. Уорд се наведе, взе го и го вдигна. Тънките крачета на Отис се разлюляха във въздуха. Той миришеше на кифлички със стафиди и на малко момче.

— Сънувах лош сън — че Джарвис се е удавил — каза Отис и намести плъха на рамото на Уорд.

— Джарвис е много здраво животно и добър плувец — каза Уорд и остави Отис на пода. — Виж го само.

И наистина, черните очички на Джарвис блестяха и той очевидно беше в идеално здраве, докато скачаше от рамото му към рамото на Отис.

— Ако този плъх някога скочи върху мен, ще го оставя да падне на пода — каза Лизи с наслада, приближавайки се към тях.

— Баба ни пристигна — каза Уорд. — Руби, би ли довела Лизи и Отис на долния етаж след половин час? Без Джарвис — добави той.

— Какъв ужас! — простена Лизи. — Мразя херцогинята. Тя е истинска летяща чавка.

Юджиния щеше да знае от коя пиеса е тази възхитителна фраза. Уорд прогони тази мисъл от съзнанието си.

— Моля те, не говори за Нейна светлост като за чавка — каза той. — Херцогиня Гилнер заслужава уважението ни.

— Защо? — попита Отис.

— Тя е по-възрастен член на нашето семейство — отговори Уорд.

— Майка каза, че била...

— Майка ни е мъртва и смятам, че сме единомудни, че тя не беше пример за подобаващо поведение.

Лизи изсумтя.

— Госпожа Сноу каза...

Уорд отново я прекъсна:

— Руби, ако обичаш, облечи децата в най-хубавите им дрехи, за да поздравят херцогинята.

— Пак ще си сложа воала! — заплаши Лизи.

Уорд обгърна с пръсти войнствено вдигнатата ѝ брадичка.

— Няма да позволя на баба ни да ти вземе воала.

Детето пристъпи напред и се облегна на него. Уорд вдигна глава и установи, че Руби е благоволила да го удостои с усмивка.

Когато излезе в коридора, си даде сметка, че е готов почти на всичко, за да не трябва да слиза по стълбите към салона. Никога не бе срещал херцогинята, преди да ѝ напише писмото, в което ѝ съобщаваше за съществуването на децата.

Тя прие новината, че има още две внучета, без радост, а срещите им бяха направо ужасни. Например, когато се срещнаха в „Гънтър“ — как само погледна Юджиния.

Той се препъна и едва не се блъсна в стената на коридора. Почувства се така, все едно бе строил пясъчна дига, сега пометена от прилива.

Истината нахлу в главата му като този прилив. Всички тези представи, които си бе изградил за жената, за която трябва да се ожени — жена, която е истинска дама? Това бяха глупости. Абсолютно безполезни.

Беше толкова загрижен дали Лизи ще се омъжи добре — и защо? За да се превърне в жена като херцогинята... или като лейди Хайъсинт? Жена, която говори за другите с такова унищожително презрение? За да може Отис да се ожени за някоя безжизнена млада жена като дъщерята на лейди Хайъсинт?

Пази Боже!

Най-подходящият човек, който можеше да му помогне да отгледа Лизи и Отис, беше жената, която те обичаха и която също ги обичаше: Юджиния.

Нещо по-важно: той я обичаше. Обичаше я повече от живота си.

Хора като херцогинята наистина се държаха грубо с Юджиния — но само защото тя беше прекалено интелигентна, за да позволи да бъде ограничена от тесногръдите им представи за света. Те бяха груби и я презираха.

Както постъпи и той.

Съжалението го блъсна като удар и обгори като пламък сърцето му. Тялото му. Ето, това е любовната мъка — обади се услужливо мозъкът му.

Чувстваше се сякаш бе излязъл гол наред снежна буря и последствията бяха измръзване, жестока болка в крайниците и непоносима, раздираща пустота в сърцето.

От гърдите му се изтръгна сподавен стон. Проклятие, това беше нетърпимо!

Той нарани Юджиния. Нарани я много дълбоко. Прокара разтреперана ръка през косата си и се насили да продължи към стълбището.

Нито едно от нещата, които смяташе за важни, нямаше значение. Мислеше, че иска въздържана съпруга, но не беше така. Юджиния разбиваше на пух и прах всички правила.

Навремето ухажва Миа и поиска ръката ѝ, но сега разбра, че е постъпила правилно, като го напусна: чувствата му към нея не бяха достатъчно дълбоки.

Всъщност, когато разбра, че в негово отсъствие Миа се е омъжила за херцог, изпита само леко раздражение. Поздрави се, задето се държа като джентълмен и се отказа от годеницата си, без да се стига до насилие.

Но при мисълта, че Юджиния може да е с друг мъж, през тялото му премина ярост. Никога не би успял да събере и капка любезност, ако видеше нея с нов съпруг.

Стигна до горната площадка на стълбището и пое надолу. Красива, засмяна, с ярка като пламък интелигентност, аромат на малини, който беше само неин, начинът, по който крещеше, когато той ѝ доставяше удоволствие.

Любовната мъка, установи той, не се различаваше кой знае колко от пневмонията, която прекара като дете. Крайниците му пулсираха в ритъм с болката в сърцето му.

С огромно усилие на волята се насили да кимне на лакея, застанал до вратата на салона. Щеше да се срещне с херцогинята, а после да поправи стореното. Някак.

Трябваше да има начин да бъде с жената, която обича, без да изгуби попечителството.

Баба му седеше на ръба на един стол, приковала поглед в часовника над камината. Уорд се поклони.

— Моля да ми простите, че не дойдох веднага, Ваша светлост.

— Чакам от час и четирийсет и три минути — отговори дамата с глас, с който „Гънтър“ можеха да замразяват сладоледите си.

— Моля за извинение — отговори Уорд и седна, без тя да го е помолила, защото имаше чувството, че би предпочела да стои пред нея като ученик, когото мърят.

— Къде са децата? — попита тя и стисна с две ръце кръглата дръжка на бастуна си.

— Бавачката им ще ги доведе след малко.

Тя веднага се възползва от тази възможност.

— Бавачка! Не бяхте ли наели гувернантка от „Сноу“?

— Госпожица Мидж напусна, но утре очакваме нова гувернантка.

— Защо е напуснала?

Очите ѝ много приличаха на тези на Джарвис, макар че Отис нямаше да хареса това сравнение.

— Преди две седмици — отговори Уорд.

— Значи вие...

— Госпожица Мидж напусна без предупреждение и госпожа Сноу великодушно се съгласи да заеме мястото ѝ, докато уреди пристигането на заместничка. Тръгна си едва вчера. Смятам, че ще видите забележителна разлика в поведението на децата.

— Ще остана удивена, ако госпожа Сноу е успяла да научи Отис как да се покланя — отговори язвително херцогинята. — Значи от време на време работи като гувернантка? На графиня Сефтън ще ѝ бъде много интересно да го чуе.

От презрителен тонът ѝ стана удовлетворен и това се стори зловещо на Уорд.

— Предполагам, че нямате представа за какво говоря.

— Признавам, че е така — отговори Уорд.

Усмивката на херцогинята разкри всичките ѝ зъби, сякаш беше акула с перлена огърлица.

— Лейди Сефтън, една от покровителките на „Алмак“, не анулира членството на госпожа Сноу, след като откри агенцията си, макар че очевидно е трябвало. Няма нужда да казвам, че хората, които се занимават с търговия, не са добре дошли в „Алмак“.

Тя отвори чантичката си, извади кърпичка и потупа носа си.

Лизи и Отис влязоха в стаята, преди Уорд да е успял да измисли отговор, който да не включва заплахата за насилие. Е, не насилие, тъй като херцогинята беше възрастна жена и негова баба — но щеше да защитава до последен дъх Юджиния и решението ѝ да открие агенция „Сноу“.

Той отиде да поздрави децата и това му даде време да овладее гнева си. Лизи не носеше воала си, а Отис не носеше Джарвис.

И двамата бяха облечени в черно, разбира се, но светлорусата коса на Лизи блестеше, а лицето ѝ изглеждаше по-здрово от преди. В очите на Уорд децата изглеждаха безупречно облечени, възпитани и малко скучни. С други думи, съвсем традиционни.

— Госпожице Дарси, лорд Дарси — обади се баба им и кимна. — Изглежда, госпожа Сноу върши задоволителна работа като гувернантка — поклонът ви е почти изящен, лорд Дарси.

— Госпожа Сноу не е гувернантка — каза Лизи.

Тънките устни на херцогинята станаха още по-тънки.

— Тя е дама — уточни Лизи.

— Една дама се държи като такава — отговори високомерно баба им. — Гувернантките учат момичетата да правят реверанс, а дамите — не. И нещо също толкова важно: децата не говорят, освен ако някой не се обърне към тях.

— Госпожа Сноу беше наша гостенка — отсече Отис, нарушавайки това правило.

— Така ли? Как определяш понятието „гостенка“? Една гостенка щеше ли да те учи как да се покланяш?

Отис сбърчи вежди.

— Няма значение какво правят дамите! Тя пак е дама.

Уорд се ухили. Малкият имаше право.

— Аз съм на друго мнение — отсече Нейна светлост.

— Бащата на госпожа Сноу е маркиз, а това означава, че е дама — заяви предизвикателно Отис.

Какво?

Думата изкълтя в главата на Уорд.

— Маркиз? — повтори той.

— Нещо повече, тя ми даде кутия за Джарвис, за да спи вътре — продължи Отис, — а гувернантките не правят подаръци.

Вдовстващата херцогиня погледна към Уорд.

— Не ви обвинявам, че не можете да повярвате. Рядко се случва представител на аристокрацията да се строполи така шеметно по обществената стълбица. Покойният съпруг на госпожа Сноу щеше да бъде ужасен. А неговият баща, виконтът, несъмнено се обръща в гроба си.

— Ще ви покажа кутията! — възкликна Отис, обърна се към вратата, спря, обърна се пак и се поклони, преди да изтича от стаята.

— Някоя гувернантка не може да направи чудеса за две седмици, но госпожа Сноу очевидно е компетентна — оповести Нейна светлост. — Може би, ако ѝ предложи три пъти по-висока заплата от обичайното, ще се съгласи да постъпи на работа в дома ми.

Уорд почти не забеляза излизането на Отис, защото все още се опитваше да проумее чутото. Юджиния бе дъщеря на маркиз и е била омъжена за виконт? Или за син на виконт? Това не означаваше ли, че е лейди Сноу? Може би не. Може би беше просто почитаемата Юджиния Сноу.

Проклет да е, ако знаеше. Никога не бе обръщал особено внимание на гувернантките, които се опитваха да му набият в главата такива неща.

Освен това титлата ѝ нямаше значение — ако имаше такава, тя очевидно предпочиташе да не я използва. По-важно беше друго: защо, по дяволите, не му беше казала? Когато ѝ каза, че не прилича достатъчно на дама в обноските си, например. Би било чудесна възможност.

Изведнъж си спомни как тя го попита дали знае, че е дама.

Той отговори с „да“, разбира се. Какво друго можеше да каже?

Проклятие, защо през последните години не отиде на едно-две соарета? Тогава може би щеше да срещне Юджиния в подходящата среда. Щеше да знае какво е общественото ѝ положение, вместо да се излага с предположението, че е била гувернантка.

— Не съм съгласна — заяви Лизи в отговор на нещо, което той изобщо не беше чул.

Той отново насочи вниманието си към злобната старица, която все още не бе поканила сестра му да седне. Опитваше се да я сплаши, но Уорд определено имаше чувството, че ще претърпи неуспех. Нищо не можеше да уплаши сестричката му.

Освен умрелите риби.

Качествата на херцогинята се бяха предали на потомците ѝ. Лизи по нищо не ѝ отстъпваше.

— Ти не можеш нито да се съгласяваш, нито да не се съгласяваш — отсеке Нейна светлост. — Ти си дете, затова трябва да бъдеш тиха и покорна.

Тя вдигна преплетените си ръце и удари с бастуна по пода. Очите на Лизи се присвиха.

— Знам коя сте!

— Надявам се — отвърна остро баба ѝ.

Момиченцето се отпусна на стола срещу херцогинята.

Тънкото му телце се скова, а лицето му се смръщи. То протегна ръце пред себе си и сграбчи невидимата месингова топка, увенчаваща невидим бастун.

Преди някой да успее да изрече и дума, тя прошепна с нелоша имитация на аристократичното произношение на херцогинята:

— „Вид си давай на мило цвете, а бъди змията, завила се под него!“

Лизи се оказа далеч по-добра актриса, отколкото си бе давал сметка Уорд. Това, разбира се, нямаше значение. По лицето на възрастната жена премина стъписване, а може би и болка.

— „Зная как сладко е детенце да погалиш — продължи Лизи, — когато суче, но — дори в този миг да се усмихва, — дръпнала бих...“

Уорд ненадейно разбра коя пиеса — и коя героиня — представя Лизи. Това бяха думите на лейди Макбет, когато казваше, че би убила собственото си дете, за да стане кралица^[1].

— Стига толкова — обади се припряно той. — Лизи, държиш се извънредно грубо. Незабавно се извини на Нейна светлост!

Лизи скочи от стола и направи реверанс.

— Извинявам се, бабо.

— Значи казваш, че Лизет ми е подражавала на сцената? — попита с приглушен глас херцогинята. — На родната си майка?

За щастие Отис се втурна пак в салона, преди Лизи да потвърди тази неприятна истина.

— Майка ми беше жена с много проблеми — чу се да казва Уорд. — От собствен опит знам, че лейди Лизет често проявяваше грубост, за която по-късно съжаляваше.

Херцогинята го погледна в очите, после отклони поглед и се преобрази от наскърбена майка в надменна, изпълнена с пренебрежение аристократка.

— Ето я кутията! — извика Отис и се възползва от моментното мълчание, за да покаже леглото на Джарвис на баба си.

Тя се дръпна назад и вдигна във въздуха облечените си в ръкавици ръце.

— Да не мислиш да дадеш точно на мен предмет, докосван от плъх?

— Вижте колко е хубава! — настоя Отис и вдигна капака. — Госпожа Сноу я е получила от баща си, маркиза, и ми я даде. Никоя гувернантка не би го сторила.

Всички в къщата ли знаеха за потеклото на Юджиния? Уорд обаче не можеше да се сърди на друг, освен на себе си. Беше направил прибързани заключения за възпитанието на Юджиния, вместо да повярва на очите и ушите си.

И тогава значението на общественото положение на Юджиния го удари като ритник в корема.

Можеха да се оженят. Тя беше аристократка, за бога! Маркизът, баща ѝ, навярно заседаваше в Камарата на лордовете. Как биха могли там да възразят пред него, че тя не е подходяща майка за децата?

Сърцето му подскочи. Едва успя да запази изражението си спокойно.

— Тази кутия е отблъскваща — казваше херцогинята на Отис. — Подплатата е орфана и някой сякаш е дъвкал дървото. Едно конярче би ти дало подарък, който струва горе-долу толкова.

— Само защото Джарвис обича да си остри зъбите — възрази Отис, но изглеждаше несигурен.

— Какво е това? — попита Нейна светлост и гласът ѝ стана подълбок, а тънкият ѝ пръст посочи вътрешността на капака. — Това картина ли е?

Тя грабна кутията от ръката на Отис и задърпа орфаната подплата от зелено кадифе.

— Ще откъснете кадифето! — извика Отис. — Заради него Джарвис се чувства на сигурно място и му е топло!

Херцогинята пусна на пода парче плат и изсъска:

— Госпожа Сноу ти е подарила тази кутия? Това е отвратително!

Уорд едва успя да дръпне Отис назад, преди момчето да нападне баба си и да вземе обратно леглото на Джарвис.

— Дори един плъх не трябва да спи близо до такава поквара. Не мога да не ви призная едно, господин Рийв — каза херцогинята и подаде кутията на Уорд. — Вие дори не сте подозирали кого сте прибрали под покрива си. Изглежда, госпожа Сноу е значително побиграна, отколкото смятат хората.

В гласа ѝ имаше мрачно задоволство, от което очите на Уорд се присвиха.

Той погледна под капака на кутията, бързо я затвори и се обърна към децата:

— Лизи и Отис, кажете „довиждане“ на баба си, ако обичате. Отис, ще намеря ново легло на Джарвис.

— Приятен ден, бабо — каза Лизи и направи реверанс.

Отис се поклони сковано.

Вече се бяха обърнали да излязат, когато херцогинята ги спря с леден глас:

— Децата трябва да кажат „довиждане“ на всички възрастни в стаята и в този случай това включва и господин Рийв.

Отис се обърна, сграбчи ръката на Уорд и я целуна, преди да хукне към вратата, а Лизи направи реверанс.

— Приятен ден, скъпи братко.

Фъфленето пак се беше появило, придружено от завъртане на очите.

— Изчезвай, магаренце такова! — отвърна Уорд.

Когато Лизи излезе от стаята, той отново вдигна капака на кутията. Вътре имаше изящно изображение на безумно еротична сцена... а той бе виждал не една и две такива. Един гол мъж целуваше интимните части на една гола жена, докато тя се самозадоволяваше. Пищните ѝ извивки бяха изобразени със също толкова подробности, колкото огромният възбуден член на любовника ѝ.

Юджиния щеше да се ужаси при мисълта какво е дала на Отис, макар и неволно. Всъщност имаха голям късмет, че Джарвис още не беше скъсал кадифето, предлагайки на братчето на Уорд ранно образование в изкуството на еротиката.

— Абсолютно отвратително! — изрече троснато херцогинята и се надигна с помощта на бастуна си. — Лошо ми е.

Уорд не можеше да я остави да си тръгне, преди да се е уверил, че няма да съсипе репутацията на Юджиния, като разкаже за кутията.

— Очевидно госпожа Сноу дори не е подозирала за съществуването на рисунката — каза Уорд. — Ще ви помоля да го запазите в тайна, Ваша светлост.

— Как смееете да защитавате.

— Винаги ще защитавам брат си и сестра си с всички сили. Ако се разбере за това изображение, това ще привлече нежелано внимание към тях. Няма да се учудя, ако слухът за кутията се окаже свързан с дъщеря ви, а не с госпожа Сноу.

— Глупости! В момента държите доказателството в ръцете си!

— Изображение на еротичен акт, което е притежание на много млад мъж — уточни Уорд и отправи суров поглед към баба си. — Следите ли мисълта ми, Ваша светлост? Нито аз, нито вие имаме желание да напомним на света за любовните предпочитания на лейди

Лизет. И моят баща беше по-млад от нея, както може би знаете — макар и съвсем не толкова млад, колкото покойният лорд Дарси.

Вдовстващата херцогиня изведнъж отново седна. В тишината, която последва, бръчките около устата ѝ се стегнаха.

— Никой няма да посмее да обвини дъщеря ми в разврата, за който намекувате. Отис е неин син!

— Надявам се да се окажете права — отвърна Уорд и остави мълчанието да се проточи, защото, честно казано, светът нямаше да се поколебае да обвини лейди Лизет в какви ли не порочни склонности.

— Няма нужда да споменаваме отново за този ужасяващ инцидент — оповести херцогинята. — Фактът, че госпожа Сноу се е изявявала като гувернантка, е достатъчен, за да я изхвърли от висшето общество, както трябваше да стане още преди години.

— Не.

Думата излетя от устата на Уорд като куршум, сурова и неумолима.

— Не можете да се възползвате от добротата на госпожа Сноу към осиротелите ви внуци, за да накърните положението ѝ в „Алмак“ или където и да било.

Тя се усмихна подигравателно.

— И как смятате да ме спрете, господин Рийв?

Уорд удостои баба си с усмивката, която бе усъвършенствал в най-опасния затвор в цяла Великобритания.

— Когато бях на четиринайсет, посетих дъщеря ви. Може би лейди Лизет не е споделила подробностите... по-точно защо изведнъж реших да се върна в дома на баща си?

Тя потръпна едва забележимо, но той го забележа.

— Не.

Той отново използва мълчанието като оръжие, после добави:

— Няма да кажа нищо пред Камарата на лордовете. Но ако някога разбере, че сте разпространявали слухове за професията на майка ми, за детството на брат ми и сестра ми или за неоченимата помощ на госпожа Сноу, ще споделя подробностите за това посещение.

Той млъкна. Костеливите ръце на херцогинята стиснаха по-силно бастуна, но тя не каза нищо.

— Позволете ми да обобща фактите — продължи той. — Брат ми и сестра ми са израснали във Франция. След трагичната смърт на

родителите си децата са били поверени на грижите на гувернантка от „Сноу“ тук, във Фокс Хаус. Ако съдът стигне до заключението, че е в техен интерес да бъдат отгледани от баба си по майчина линия в разрез с изричните желания на покойния лорд Дарси, така да бъде.

Салонът беше толкова тих, че изпукването на коленете на херцогинята, когато отново стана, прозвуча като пистолети изстрели.

— Ще си тръгвам.

— Мога ли да приема това за съгласие от ваша страна?

— Аз никога не се унижавам да клюкарствам — каза тя, макар че беше точно обратното.

Уорд се поклони; независимо дали му харесваше — а на нея със сигурност никак не ѝ харесваше, — възрастната дама му беше баба.

— Ще се срещнем в Камарата на лордовете, господин Рийв.

Той отново се поклони.

Херцогинята спря на прага и отново погледна към него. Лицето ѝ изглеждаше измъчено и за миг той си помисли, че тя ще се откаже от борбата за попечителство.

— Тя ви обичаше — каза вместо това Нейна светлост.

Юджиния? Откъде можеше да знае какво изпитва Юджиния?

— Дъщеря ми не можеше да се владее.

В гласа ѝ се долавяше неизразима мъка.

— Но Лизет ви обичаше. Така и не ми прости, че когато бяхте бебе, ви взех и ви дадох на баща ви.

Той застина неподвижно, изненадан от болката, която го прободеше при тези думи. Беше се запознал с майка си едва когато беше на четиринайсет, и тя беше ту очарователна, ту свирепа.

— Разбирам — каза той накрая.

— Може да не ми вярвате, но го сторих, за да спася живота ви.

Тя изчака за миг отговор, после вдигна глава и излезе от стаята.

[1] Цитатите са в превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Четвъртък, 18 юни 1801

Фонтхил, Провинциалните резиденция на Джем Стрейндж, маркиз на Бродам, и Хариет Стрейндж, лейди Бродам, бивша херцогиня на Бероу

Докато пътуваше към имението на баща си, Юджиния си намери занимание — започна да пише писма до Сузан и да ги изпраща от градовете, през които минаваше. В първото писмо ѝ съобщаваше, че я прави новата собственичка на „Сноу“. Във второто изброяваше възраженията на Сузан и аргументите, с които ги оборваше. От толкова отдавна бяха приятелки, че никак не ѝ беше трудно да си представи как точно ще възрази Сузан. В третото предлагаше новият обучителен курс за гувернантки да включва уроци по плуване.

Не беше постоянно заета с това — сълзите ужасно размазваха мастилото. Нощем лежеше будна и се взираше с болка в грубите дървени тавани на странноприемниците, в които спираше пощенската карета.

В късния следобед на третия ден най-после пристигна във Фонтхил, за да установи, че баща ѝ е поканил цял куп гости. В това нямаше нищо необичайно — Юджиния бе израснала сред безкрайни увеселения.

Нейната мащеха, Хариет, повече или по-малко бе успяла да обуздае склонността на баща ѝ да се заобикаля с интересни хора. В годините след сватбата им съумя да го спечели за тихите радости на по-улегналия семеен живот.

Но щастливият брак изискваше компромиси. Макар че във Фонтхил вече нямаше куртизанки — или плъхове, — все още редовно им гостуваха интересни, ексцентрични личности, които бяха лични приятели на маркиза.

— На вечеря ще има двацет и двама души — съобщи ѝ икономът, докато поемаше връхната ѝ дреха. — Родителите ви много ще се зарадват да ви видят, госпожо Сноу. Все още не са се оттеглили,

за да се преоблекат за вечеря. Ще ги намерите в малкия салон, ако искате да ги поздравите.

— Благодаря — каза Юджиния и погледна към огледалото. Жената, която отвърна на погледа ѝ, беше уморена, но не изглеждаше съкрушена.

Малкият салон беше просторен и изпълнен със светлина. Вратите бяха отворени и от тях можеше да се излезе на моравата зад къщата. Една от масите бе заета от шахматна дъска с недовършена партия, на един стол имаше захвърлено плетиво. Навсякъде се виждаха купчини книги.

При влизането на Юджиния трима души се обърнаха към нея: баща ѝ, мащехата ѝ и кръстникът ѝ, херцог Вилиърс.

— Какво се е случило? — попита рязко баща ѝ, а Юджиния се хвърли в прегръдките му и лицето ѝ се сгърчи до рамото му.

— Нищо — отговори тя след миг, като се овладя.

Освободи се от прегръдката му и се хвърли към Хариет. Мащехата ѝ я погледна изпитателно в очите и измърмори:

— Ще си поговорим по-късно, миличка.

— Ваша светлост — каза Юджиния и направи реверанс пред Вилиърс.

— Юджиния — отговори той, поклони се и целуна ръката ѝ. Провлеченият му говор си бе останал същият, макар че гъстата му коса беше побеляла и контрастът с все още черните вежди я караше да изглежда още по-бяла. — Скъпа моя, изглеждаш по-прекрасна от когато и да било. Моята херцогиня ще се зарадва да те види почти колкото се радвам аз.

— За мен ще бъде истинско удоволствие — усмихна се Юджиния.

Двамата бяха приятели още откакто тя беше преждевременно развито младо момиче без никакви познати на своята възраст.

Дори да не обичаше херцога заради самия него, Юджиния пак щеше да го обожава, задето доведе в живота ѝ бъдещата ѝ мащеха. Преди години Вилиърс доведе Хариет на посещение във Фонтхил, макар и преоблечена като мъж.

Баща ѝ я прегърна през раменете и тя се облегна на него, остави утехата да се просмуче в нея.

— Как са децата ви? — обърна се тя към херцога.

— Бея и половина — отговори Вилиърс с нехаен тон, който не успя да прикрие гордостта му. — Надявам се, че появата ти означава, че си решила да си починеш от постоянната работа в тази твоя агенция?

— И аз се надявам — обади се Хариет.

— Време е за ново предизвикателство — кимна Юджиния. — Ще оставя „Сноу“ на помощничката си.

— Много се гордеем, че създаде агенцията — каза Хариет. — Но е време да започнеш да живееш.

— „Сноу“ ще ми липсва — призна Юджиния.

Баща ѝ я притисна по-силно към себе си.

— А на нас ти ни липсваше.

— Знам как да намаля тъгата ти от раздялата със „Сноу“ — каза Хариет. — Отбий се в детската стая. Нашите деца постоянно се карат с децата на Негова светлост и дори чудесната ни гувернантка от „Сноу“ не е в състояние да потуши бурите. Всеки път щом се приближа до стаята, чувам викове.

— Най-малкият ми син е сърдит на целия свят, откакто свещеникът съблазни госпожица Бенифър — допълни херцогът. — Беше като лоша пиеса: в един момент имахме гувернантка от „Сноу“, а в следващия един Божи служител ни я открадна.

— С удоволствие ще посетя бойното поле — каза Юджиния. Най-напред обаче трябваше да се преоблече за вечерята. Никой не можеше да остане задълго в компанията на херцог Вилиърс по смачкан костюм за път.

Гореше от желание да докаже на господин Едуард Рийв, че е най-изисканата дама в цяла Англия, нищо че той беше в Уийтли.

От сой, значи? Тя щеше да...

Тази мисъл обаче се стопи, преди да е стигнала до края си. Уорд никога не ходеше по светски събития и вероятно нямаше и да го стори преди дебюта на Лизи, до който оставаха години.

Тя обаче щеше да намери начин да му покаже точно от какво се е отказал.

В мига, в който влезе в стаята си, Клотилд плесна с ръце.

— В имението има един бъдещ херцог!

— Кой? — попита предпазливо Юджиния, докато камериерката разкопчаваше роклята ѝ. Не бе възможно да има предвид наследника

на Вилиърс — момчето беше или в училище, или в детската стая.

— Виконт Херис, най-големият син на херцог Боумонт!

Изминаха няколко секунди, преди Юджиния да разбере кого има предвид Клотилд.

— Еван? Еван е по-малък от мен!

Камериерката сви рамене.

— Вече е мъж. Така е най-добре, мадам. Повярвайте ми. Мъжете не остаряват като доброто вино. — Тя вдигна пръст и го сви. — На четирийсет години вече са безполезни за жената.

Изкъпана, облечена в коприна и чувствайки се много по-добре, Юджиния слезе на долния етаж. В големия салон завари единствено Вилиърс, сега облечен във великолепен червеникавокафяв жакет със светлокафяви копчета и черни ръбове.

— Къде са всички? — попита тя.

— Замъкнаха се в кухнята — отговори Негова светлост. — И трябва да добавя, че вината е изцяло твоя.

— Някой е направил торта! — отгатна Юджиния, зарадвана.

— Мое дете да пече торта! — измърмори удивено Вилиърс. — Почти невъобразимо. Да се надяваме и че ще става за ядене. Искаш ли да се поразходим, скъпа моя?

Двамата бавно тръгнаха към другия край на дългото помещение. Ръката на Юджиния бе сгъшена под лакътя на херцога.

— И така, кръщелнице — попита Вилиърс, — кой е късметлията?

Юджиния се сепна и се засмя.

Вилиърс обърна глава и мъдрите му греховни очи се засмяха заедно с нея.

— Да не си мислеше, че няма да забележа, че обичната ми кръщелница е захвърлила траура и пак е станала жена?

Юджиния усети, че порозовява.

— Това е много неприлична тема за разговор.

— Единствената тема, която ме интересува — отвърна Вилиърс.

— Има ли значение как се казва? Всичко свърши.

— Имената винаги са от значение.

Баща ѝ и Хариет влязоха от другия край на стаята, придружени от група, сред която имаше и деца.

Вилиърс незабавно поведе Юджиния към един диван.

— Надявам се, че няма да ме обидиш, като ме попиташ мога ли да пазя тайна.

— Едуард Рийв — въздъхна Юджиния.

— Уорд? — вдигна вежди Вилиърс. — Последната година беше доста тежка за него.

— О! Значи знаете за децата?

Тишина. А после:

— Не. Този млад мъж очевидно е бил доста зает, ако е създал цял куп извънбрачни деца. Кога са били заченати тези деца, преди да се сгоди за младата дама, която сега е херцогиня Пиндар ли?

— Трябваше да се изразя по-ясно. Лизи и Отис не са негови. — И тя му разказа за брака на лейди Лизет.

— Тази жена беше пълна с изненади — отбеляза херцогът с неодобрителен тон. — Да разбирам ли, че децата са се появили на прага на Уорд, след което той се е обърнал към теб за гувернантка?

Накрая тя му разказа всичко.

— Добрият стар Чати — каза Вилиърс, след като разказът приключи. — Какъв късмет, че е бил там! Момичето май е копие на майка си, макар че е с всичкия си. Знаеш ли, че за малко щях да се ожена за Лизет?

Очите на Юджиния се разшириха.

— Каква огромна грешка сте щели да направите!

— Поради много причини.

— Лейди Лизет вместо Елинор. Умопомрачително.

Вилиърс видимо потръпна.

— Немислимо! Заради децата ли се отдръпна от Уорд? Аз едва търпя моите собствени, така че ти съчувствам от все сърце, ако мисълта да приемеш сираците на Лизет ти е дошла в повече.

— Знам колко много обичате потомството си — отговори Юджиния и отново пъкна ръка в неговата. — Не можете да ме излъжете.

— Наистина ги обичам — потвърди Негова светлост, сякаш признаваше някакъв черен грях. — Но те са мръсни, често пъти

миришат, мусят се и не проявяват никакво уважение към по-възрастните.

— Във вените им тече кръвта на семейство Вилиърс! — засмя се Юджиния. — Това може и да не извинява поведението им, но поне го обяснява.

— В никакъв случай! — възропта Негова светлост. — Знаеш ли какво ми каза собственият ми наследник миналата седмица?

Въпросният наследник, господин Тиодор, беше единайсетгодишен и представляваше истинско копие на баща си, чак до високомерната извивка на носа и язвителната интелигентност.

— Каза, че съм бил прекалено стар да нося червеникавокафяво — съобщи й мрачно Вилиърс. — Кога се реши, че само младите могат да носят определени цветове? Той е още момче, а се облича като осемдесетгодишен старец. Само в черно и бяло, като шахматна дъска.

— Предполагам, че веднага сте му поръчали червеникавокафяви ръкавици? И може би жакет в тон?

Вилиърс се усмихна, цялото му лице се промени и Юджиния видя — не за пръв път — какъв късмет е за мъжката част от висшето общество фактът, че херцогът е толкова влюбен в съпругата си.

— Моя скъпа Юджиния, ти си истински гений. Ще поръчам да му вземат мерки под предлог, че ще му шият поредния черен жакет.

— Всъщност много бих се радвала да отгледам Лизи и Отис — призна Юджиния.

— Какво, за бога, е направил онзи млад глупак, че си го напуснала?

— Той не ме искаше — отговори тя, без да се замисля.

Херцогът я изгледа строго.

— Да започнем с азбучните истини, скъпа моя. Освен ако Уорд не предпочита мъже — в което се съмнявам, — значи те иска.

— Прекарахме си много приятно заедно — каза Юджиния, като се мъчеше гласът ѝ да прозвучи небрежно. — Но той има нова отговорност: трябва да възпита Лизи и Отис.

Тя млъкна. Мисълта да признае всичко беше толкова унизителна!

— Заради проклетата йерархия е, нали? — попита Вилиърс и в гласа му се прокрадна тъга. — Чак след като прибрах децата си под покрива си, проумях какво означава да си незаконороден. Никога няма

да забравя какво ми каза един от синовете ми в изблик на гняв — че иска да не се е раждал.

— Толкова съжалявам — промълви Юджиния.

— Не беше прав! — отговори остро Вилиърс. — Старите обществени отношения се разпадат и хората, които сега забогатяват, създават нова йерархия. Ето, например най-големият ми син: Тобаяс натрупа състояние и се ожени за лейди Зенобия. Уорд не беше ли спечелил състояние от една машина за навиване на хартия? Помня, че баща му се хвалеше с това.

Юджиния кимна.

— Дори да не иска да се ожени за жена с по-добро обществено положение от неговото — продължи грубо Вилиърс, — трябва да го направи заради децата. Момчето има титла.

Тя пое дълбоко дъх.

— Точно обратното. Уорд смята, че агенция „Сноу“ е навредила на репутацията ми като дама. Смята, че загубеното ми обществено положение ще навреди на Лизи, когато дойде време да се омъжи.

За миг Вилиърс не каза нищо. После остро се разсмя.

— Сигурно се шегуваш!

— Не. Вярно, той не знае какво е общественото ми положение — смята, че съм работила като гувернантка, и ми каза, че трябва да се ожени за аристократка. Но има нещо друго и то е по-важно: не му харесва, че съм открила агенция. Постоянно правех глупави грешки — добави печално тя. — Мисля, че най-ужасната беше тази, че неволно заведох Лизи на палаткова беседа.

— Палаткова беседа ли? — попита херцогът с жив интерес. — Не съм ходил на тези просташки събирания, откакто бях момче, което копнееше да чуе как изричат на глас думата „член“.

— Не слушах какво говорят — призна Юджиния. — Изобщо не разбрах, преди по-късно Лизи да попита Уорд кое му е смешното на това, че двама мъже и една жена могат да се поберат в едно легло. Разрешавам ви да се засмеете — продължи тя в отговор на изсумтяването му. — Уорд обаче побесня. Представяха беседата като лекция за химичния състав на водата, но Лизи си тръгна с въпроси за „мъжката пяна“.

— Може би и аз съм мъничко ядосан — отговори Негова светлост. — Все едно, изглежда, Уорд се е превърнал в самодоволен

червей.

— Не е така! — възрази Юджиния и се учуди на собствената си пламенност. — Той прави всичко по силите си... за да е добър настойник. Твърдо е решен да осигури на децата спокоен и традиционен живот.

— Лейди Лизет му беше майка — промълви след миг Вилиърс. — Предполагам, че точно затова смята, че трябва да се ожени за жена, която спазва всички правила и условности.

— Каква ирония! — каза с треперещ глас Юджиния. — Аз бях най-традиционната дама до мига, в който открих „Сноу“.

По бузата ѝ се търкулна сълза и тя припряно я избърса.

— Точно заради такива глупави разсъждения за малко не се ожених за Лизет — въздъхна Негова светлост.

Помогна ѝ да стане и ѝ предложи ръката си.

— Баща ти ще се притесни, че ти давам зловредни съвети.

— А можете ли да ми дадете някакви зловредни съвети? — попита Юджиния, докато вървяха към отсрещния край на стаята.

— О, със сигурност! — увери я Вилиърс и в очите му проблесна лукав пламък.

— Кажете ми какво да направя — помоли Юджиния. Искаше да чуе, че трябва да се върне при Уорд и да се бори за любовта си.

Тя, разбира се, нямаше да послуша този съвет.

— Погледни по-внимателно младия Еван — сина на Боумонт — посъветва я Вилиърс. — Той е ей там, до вратата, и изглежда отегчен, защото не знае, че си тук.

Юджиния въздъхна.

— Той е по-млад от мен. Възнамерявам да си намеря съпруг, който да е поне на моята възраст.

— О, не ти казвам да се омъжваш! — поправи я Вилиърс. — Не си готова за това.

Юджиния ахна.

— Вие наистина сте порочен, Ваша светлост!

— Ти извади лош късмет, скъпа моя, но в интерес на истината първият мъж на една жена след трагедия като тази с Андрю трябва да бъде нещо като лек срещу скръбта, а ако съдя по това, което ми каза, Уорд е изпълнил чудесно тази роля. Вторият мъж обаче трябва да е за удоволствие. Предлагам Еван. И най-накрая третият: нов съпруг.

Когато му дойде времето, ще ти предложи няколко кандидати, за които да помислиш.

— Значи не трябва да си търся съпруг сега?

Вилиърс ѝ отпрати усмивка, която само изтъкан от пороци мъж може да отпрати към жена.

— Ти си вдовица, така че защо да не бъдеш весела вдовица?

— Радвам се, че сте щастливо женен — въздъхна Юджиния и стисна ръката му. — Ако ми бяхте предложили изкушение, щях веднага да се поддам.

Той изсумтя.

— Ти си прекалено млада за мен, скъпа моя. Десетте години между теб и Еван не са нищо, но разликата между нас е непреодолима. Знаеш ли, че Еван е отличен ездач?

— Не — отговори Юджиния.

— Само си помисли за резултатите от редовното и енергично физическо натоварване — подхвана херцогът. Гласът му беше сериозен, но в очите му танцуваше дяволита искра. — То развива тялото по толкова привлекателни и полезни начини. Разбира се, Еван има и мозък. Изобщо не може да играе шах, но познанията му по медицина са абсурдно големи.

— Ще обмисля съвета ви — отстъпи Юджиния и го целуна по бузата. — Вие сте най-добрият кръстник на света.

— Аз много те обичам, скъпа моя — отговори Вилиърс. — Всички искаме да бъдеш щастлива.

— Ще бъда — обеща Юджиния.

Когато се приближиха към групата в другия край на стаята, Вилиърс попита:

— Надявам се, че Уорд ти е показал колко полезно нещо с предпазното балонче?

— И всички тези разноцветни панделки — отговори Юджиния и усмивката ѝ трепна, преди да я овладее.

— Значи си готова за приключение — прецени със задоволство херцогът, насочвайки я право към наследника на Боумонт.

Еван изобщо не приличаше на Уорд.

Уорд беше едър, мускулист и мрачен, а Еван беше висок и слаб, с ведри сини очи. Той стана да ги поздрави със същия аристократичен момчешки чар, който толкова отиваше на Андрю.

Юджиния протегна ръка и той я целуна.

Възхищението, което проблесна в очите му, не можеше да се сбърка. Тя веднага усети, че ако поиска да се превърне във весела вдовица, Еван с радост ще ѝ помогне.

ГЛАВА 36

Фокс Хаус

В ума на Уорд имаше само една мисъл: трябваше да върне Юджиния обратно, преди да е срещнала някой друг.

Трябваше му карета. Незабавно.

Жалко, че се бе отказал от бързата двуколка, защото с нея можеше да настигне Юджиния, която пътуваше бавно с голямата му удобна карета. Трябваше да се задоволи със старата пътническа карета, която бе получил заедно с имението.

Юджиния каза, че го обича. Но изражението ѝ, когато той я прогони, този безутешен поглед...

Ами ако някой друг я утешаваше сега? Някой, който не беше копеле — и по произход, и по поведение?

Той стисна зъби. Тя беше негова. Нарани я, но беше готов да направи всичко, за да поправи стореното. Трябваше само да.

До каква степен можеш да нараниш една жена, преди тя да ти обърне гръб?

Кое беше непростимото?

Той отиде в детската стая, за да се сбогува с децата. Отис прие спокойно обяснението му, че отива да доведе Юджиния.

— Руби ще остане с вас, а новата гувернантка ще пристигне след един-два дни.

Но погледът на Лизи, прекалено мъдър за момиченце на нейната възраст, срещна неговия със съмнение, което го отрезви.

— Сигурен ли си, че ще се върне с теб?

Той седна на един стол.

— Не, но се надявам.

Отис беше направил на Джарвис тунел с гънки от плат и се опитваше да го подмами вътре с парченце хляб.

— Защо я пусна да си тръгне?

— Не бях сигурен, че ще бъде най-подходящата майка за вас.

— Колко глупаво! — измърмори Отис, а Лизи попита стреснато:

— За нас ли?

— Сгреших.

— Тя ми спаси живота — каза Отис. — Така правят майките.

— Какво?

— Когато скочих във водата, тя доплува да ме извади, мина през водораслите и се потопи под водата, въпреки че не обича да си потапя главата. Джарвис беше виновен.

Уорд преглътна с усилие. Почти беше обвинил Юджиния, че е позволила на Отис да плува в дълбоката вода, което беше толкова абсурдно, колкото и всичко друго, което ѝ беше казал.

— Джарвис сам се спаси — добави Отис. — Вече ти казах.

Уорд така и не го беше попитал за подробностите около това плуване, тъй като бе твърдо решен да не мисли за Юджиния. Не искаше да произнесе дори едно изречение с нейното име.

— Тя ти е спасила живота — повтори той.

— Това не означава, че ще се върне с теб — настоя Лизи. — Татко ти спаси живота, Отис, но...

Тя млъкна.

Уорд въздъхна. Щеше да мине време, преди всички истории да излязат на бял свят. Когато му дойде времето, бе казала Юджиния.

— Хайде, прегърнете ме — каза той. — И ми пожелайте късмет.

Отис скочи и го прегърна.

— Късмет! — изкреця той.

Лизи се приближи по-бавно.

— Ако се върне... ще ни бъде ли майка?

Уорд кимна.

— Надявам се.

— Дай ѝ това — каза Лизи, обърна се с отривисто движение и извади изпод възглавницата си навития воал.

— Няма да ме има няколко дни, Лизи. Не искам да ти вземам воала.

— Давам го на нея, на госпожа Сноу.

На слабото ѝ лице беше изписано упорство, зъбите ѝ бяха стиснати.

— Значи си готова да спреш да скърбиш за майка си? — гласът на Уорд беше нежен, но трябваше да зададе този въпрос.

— Не го нося заради лейди Лизет — отвърна тя спокойно.

Отис не вдигна поглед от Джарвис, който бе излязъл от тунела и победоносно ядеше хляба си.

— Започна да носи воала, когато умря татко.

Лицето на Уорд се сгърчи в гримаса.

— Не знаех.

— Аз не ти казах — отговори Лизи и пъкна воала в ръцете му.

Понеделник, 22 юни 1801

Фонтхил

Отговорите на Сузан започнаха да идват сутринта след пристигането на Юджиния. Първите изразяваха благовъзпитан отказ, но в четвъртото старата ѝ приятелка с удоволствие се съгласяваше да поеме „Сноу“.

Ще съм винаги на разположение, ако имаш нужда от мен, но възнамерявам да си намеря ново предизвикателство.

Това ѝ отговори Юджиния. Бе решила да примами мосю Марсел да напусне Фокс Хаус и да стане негов таен партньор в елегантна сладкарница в Мейфеър.

Установи, че идеята да създаде известни неудобства на Уорд, ѝ допада.

В личен план Еван демонстрираше интерес, който много я ласкаеше. Дори да не вземеше предвид предложението на Вилиърс за affaire, определено имаше усещането, че ако насърчи Еван дори малко, той ще падне на колене и ще помоли да я направи своя херцогиня.

Нещо повече: бе прекарала цял ден, без да плаче. Можеше да го добави към списъка със смелите неща, които бе направила в последно време: да се научи да плува, да се впусне в affaire, да запази очите си сухи в продължение на цял ден.

Точно когато очите ѝ се замъглиха и заплашиха да я лишат от току-що спечелената награда за смелост, вратата на спалнята ѝ се отвори. Влезе Хариет, праметнала през ръката си блестяща розова коприна.

— Виж какво ти нося, миличка — каза тя и разстели роклята на леглото.

— Великолепна е! — възкликна Юджиния и примигна, за да прогони сълзите си.

— Искях да е изненада за рождения ти ден — каза мащехата ѝ и седна до нея, — но реших, че моментът е идеален за подарък.

— Как, за бога, успя да я поръчаш без проби?

— Клотилд даде на шивачката ми една от любимите ти рокли и тя взе мерките оттам. От два дни не е спряла да шие.

Хариет вдигна роклята до косата на Юджиния.

— Отива идеално на косата и кожата ти.

Роклята бе ушита от тежка коприна, така че щеше да се извива по тялото и да се разширява леко около глезените. Прозрачният плат върху коприната беше избродиран с лози, които се виеха като изображенията, украсяващи страниците на средновековните библии.

Клотилд влезе усмихната в стаята.

— Не е ли *delicieuse*^[1], мадам?

— Да!

Ако Уорд я видеше в тази рокля, щеше да осъзнае... Юджиния прогони тази мисъл от съзнанието си.

— Какви са всички тези мъниста? — попита тя и ги погледна внимателно. — Сребро? Чисто сребро?

Клотилд радостно се изкикоти.

— Има и обувки, мадам — каза тя и ги вдигна.

Пантофките бяха от сребриста коприна с лек мъглив блясък, с токчета и сложна украса от листа, обсипани със сребърни мъниста.

— Роклята ще върви чудесно с диамантената огърлица, която ти подари баща ти, когато навърши осемнайсет — каза със задоволство Хариет. — Помниш ли, че я остави тук, за да я поправят?

— Подозирам, че вече си решила кога точно трябва да нося този възхитителен тоалет? — измърмори Юджиния и прокара пръсти по изящната бродерия.

— Довечера! Ангажирах малък оркестър и поканих съседите — отговори Хариет и намигна на Юджиния. — Еван няма да може да откъсне очи от теб.

— Аз не... — започна Юджиния, но Хариет вече се беше изправила.

— Лакеите ще донесат вода за банята ти след минутка, скъпа. А сега трябва да отида да се приготвя.

— Не мислиш ли, че диамантите са прекалено пищни за вечер у дома? — попита Юджиния.

— Огърлицата е била на прабаба ти. В нея няма нищо необикновено, освен чувствата, които изразява. Мисля, че баща ти много ще се зарадва, ако я сложиш.

След като се изкъпа, Юджиния впери разсеян поглед в огледалото, докато Клотилд се занимаваше с косата ѝ.

Какво ли правеха сега Лизи и Отис? Беше почти време за лягане. Може би бяха в детската стая и играеха на змии и стълби с новата гувернантка. Или може би Руби надзираваше банята на Отис, докато Джарвис пляскаше в легена си.

Беше глупаво, глупаво, глупаво да усеща такава пустота в сърцето, сякаш бе загубила семейство, а не просто един любовник.

Всъщност загуби само познат.

Когато облече новата рокля, а на врата и в косата ѝ заблестяха диаманти, се почувства по-добре. В крайна сметка животът продължи след Андрю, щеше да продължи и след Уорд.

Еван я чакаше в подножието на стълбите и учудването и удивлението, което се изписа на лицето му, когато я зърна, я изпълниха със задоволство.

— Много сте красива, госпожо Сноу — прошепна той, наведе се и целуна ръката ѝ.

— Моля ви, наричайте ме Юджиния — каза тя и му се усмихна, докато той я придружаваше до салона.

— Милото ми момиче — каза баща ѝ и се приближи към тях. — Имам подарък за моето прекрасно дете. — И той извади нещо от джоба си.

Мили боже! — прошепна Юджиния, загледана в блестящите диамантени обеци, които лежаха на дланта му.

— Подхождат на огърлицата ти — каза той и я целуна по челото.

— О, татко! — прошепна тя и преглътна сълзите си, защото коя жена плаче, когато ѝ подаряват диаманти?

Хариет се приближи, засмяна и ликуваща, и ѝ помогна да ги сложи.

— Ще блестят, когато танцуваш — каза тя, наведе се към ухото ѝ и прошепна: — Много внимавай, миличка, в противен случай Еван ще падне на колене и ще ти предложи пръстен, който да подхожда на обещияте ти.

[1] Възхитителна (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

Уорд възнамеряваше да стигне до Фонтхил два пъти по-бързо от Юджиния. Надяваше се да е там няколко часа преди нея.

Вместо това старата му карета три пъти заседна в калта. Древните ѝ колела ставаха само за сух път. Накрая той я заряза в една от странноприемниците на пощенската карета и нае друга, която счупи теглич при изкачването по първия по-стръмен хълм.

На петия ден от пътуването си Уорд беше уморен до смърт, защото не беше спал; дори не изруга, когато кралската пощенска карета ги подмина с трополене на колела и високо надуване на рог.

Когато пристигна в имението на маркиз Бродам, го боляха и ръцете, и краката. Входната врата се отвори, един строен иконом с проницателно изражение го погледна и попита:

— Господин Рийв? Аз съм Брансън, икономът на маркиза.

— Познаваме ли се?

— Херцог Вилиърс очакваше да пристигнете вчера — съобща Брансън и отвори докрай вратата. — Тази вечер маркизата дава бал. Ще отидете ли, след като се освежите?

Уорд влезе в мраморното фойе, ярко осветено от полилей. От лявата му страна, през огромните двойни врати, се носеше звукът на струнни инструменти, както и висок, весел женски смях. Не беше Юджиния. Би познал нейния смях навсякъде.

Свиреха валс, което означаваше, че някой мъж държи Юджиния с ръка на кръста ѝ.

— Бих искал да видя госпожа Сноу — каза той. Не успя да запази гласа си спокоен.

— Съжالياвам, че не сте облечен подобаващо за случая.

Погледът на иконома се спусна към изцапаните му пътни дрехи.

— Ще заповядам веднага да занесат вана в стаята ви.

Хесенските ботуши на Уорд бяха покрити със засъхнала кал; когато преди няколко мили каретата заседна в една дълбока бразда, той помогна на конярите си да я изтеглят. Миришеше на пот, ако не и на

нещо по-ужасно. Панталонът му беше опръскан с калта, разхвърчала се от колелата на каретата.

— Ако обичате, съобщете й, че искам да говоря с нея незабавно.

— Щом предпочитате — съгласи се Брансън и кимна на един лакей. — Робъртс ще ви заведе в утринния салон.

— Ще изчакам тук.

През цялото тяло на Уорд пулсираше усещане за неотложност. Той скръсти ръце на гърдите си и прикова иконома със заплашителен поглед.

Брансън изглеждаше предпазлив, като човек, който се е сблъсквал с всякакви умопобъркани.

— Ще съобщя на Негово благородие, че сте пожелали да говорите с дъщеря му.

— Аз сам ще му кажа — отсече Уорд и преди икономът да го спре, отвори със замах едната от вратите на балната зала и влезе.

Вътре видя десетки хора, които танцуваха.

— Всичко е наред, Брансън — обади се глас зад рамото му. — Аз ще се погрижа за госта.

Икономът се оттегли, но Уорд дори не погледна към херцог Вилиърс. Не можеше да откъсне очи от Юджиния.

Тя беше с рокля, която я караше да блещука от главата до петите. Прекрасните къдрици, някога разпилени по възглавницата му, бяха събрани високо на главата й, придържани от ослепителни скъпоценни камъни.

Диаманти.

Разбира се, че бяха диаманти, както и камъните на шията й.

Те обаче бледнееха пред нея. При първата им среща той си помисли, че Юджиния му прилича на пламък: енергия, интелигентност и красота, обвити в огън, с който не можеше да се мери никой диамант.

— Красива е, нали? — обади се херцог Вилиърс.

Никой никога не се тросваше точно на този херцог, затова Уорд се поклони.

— Добър вечер, Ваша светлост.

— Уорд — въздъхна Негова светлост. — Искане ми се баща ти да беше в Англия. Не, още по-добре: мащехата ти да беше тук.

Уорд не му обърна внимание. Вместо това се загледа в танцуващите, скръстил ръце на гърдите си. В мига, в който музиката

спреше, щеше да се запъти към Юджиния и да я изнесе на ръце от балната зала.

Не, това беше прекалено примитивно.

В момента и той се чувстваше примитивен. Пред него един мъж танцуваше с неговата жена, неговата бъдеща невеста, неговото... неговото всичко.

— В момента се мръщиш на виконт Херис, бъдещия херцог Боумонт — осведоми го Вилиърс и в гласа му трепна саркастична веселост. — Който може би танцува със своята бъдеща херцогиня.

Думите му преминаха през тялото на Уорд като разтопено олово. Проклет да е, ако допусне Юджиния да се омъжи за херцог, за бъдещ херцог или за когото и да било, освен за него!

— Двамата много си подхождат, що се отнася до интелигентността. Сигурно си чул, че младият виконт следва медицина въпреки ранга си? Родителите им са големи приятели. Е, всъщност сигурно го знаеш. Той не ти ли е братовчед?

— Не — отговори Уорд с равен глас. — Далечни роднини сме по линия на мащехата ми.

Виконт Херис беше също толкова абсурдно красив, колкото баща си, херцог Боумонт. Чертите му бяха идеално съразмерни, за разлика от суровата челюст и чупения нос на Уорд. Навярно беше по-възрастен, отколкото изглеждаше, щом учеше медицина.

Пред очите на Уорд той обгърна още по-плътното талията на Юджиния и без да откъсва поглед от нейния, я завъртя в кръг. Тя отметна глава назад и се разсмя. Всеки можеше да види, че виконтът е искрено заплепен.

Две млади момичета, застанали отстрани в залата, се смееха, прикрили с ръка устата си, докато наблюдаваха как двойката танцува.

Проклятие, инстинктът не го бе излъгал!

Бъдещият херцог отново я завъртя в кръг. Тя все още се смееше. Още един кръг. Едно от момичетата изписка, защото едва не го бутнаха, и Юджиния изрече засмяна някакво извинение през рамо.

— Това няма значение! — изръмжа Уорд на Вилиърс.

— И двамата са от сой — рече замечтано херцогът.

Уорд осъзна какво означават тези думи и изръмжа:

— Значи ви е казала!

— Аз съм неин кръстник — отговори херцогът и гласът му стана по-рязък. — Защо да не ми каже как я е оскърбил един самонадеян глупак?

Навлизането в средната възраст не бе смекчило нрава на Вилиърс. Той все още бе опасен хищник.

Уорд никога не би... Той застави юмруците си да се разтворят.

— По една случайност аз донякъде съм и твой кръстник — продължи Негова светлост. — Едва не се ожених за майка ти, а баща ти за малко да ме убие в дуел. Според мен това определено създава семейна близост.

Най-накрая валсът се забавяше.

— И тази връзка ми дава свободата да ти кажа, че в лицето на Еван Юджиния ще има мъж, който ще я уважава и обожава. Мъж, чиято майка, херцогиня Боумонт, е обичана от всички заради блясъка, ума и безупречното си поведение.

— Невинаги е било така — възрази Уорд, макар че това не беше кой знае каква защита: фактът, че семейство Боумонт бяха живели разделени много години, не можеше да се сравнява със стореното от майка му.

— Херцогиня Боумонт изобщо не прилича на лейди Лизет — настоя Вилиърс. — Нещо повече, ако Джем — тоест, нашият домакин, маркиз Бродам — разбере, че някой е отблъснал дъщеря му, защото я е сметнал за недостойна, ще го убие. Юджиния благоразумно му спести тази подробност.

— Да не би да ме съветвате да си тръгна? — попита Уорд, без да си направи труда да погледне към Вилиърс. Сега Юджиния правеше реверанс пред партньора си, а той целуваше ръката ѝ.

— Виждаш ли как кракът на Еван се изпъва напред под идеалния ъгъл? Той е роден за херцог — продължи замислено Вилиърс. — Как е твоят поклон? Не мисля, че съм те виждал на много светски събития.

Ръцете на Уорд отново се свиха в юмруци. Беше търпял достатъчно.

Той закрачи напред и стресна двете момичета. Заобиколи кръг от столове и се отпрати към ярко осветената танцова площадка.

След целувката виконтът не бе пуснал ръката на Юджиния. Като облян със студена вода, Уорд осъзна, че момчето може би е прекалено младо, за да ѝ стане съпруг, но не толкова младо, че да не може да ѝ

бъде приятел — от онези приятели, между които съществува интимност, както нехайно ѝ бе казал той самият преди няколко седмици.

Стъпките му отекваха по дървения под. Всички в залата се обърнаха към него. Включително Юджиния.

Тя леко пребледня, но не каза нищо. И не пусна ръката на Еван.

— Едуард Рийв? — приближи се до него маркиз Бродам. Забелязал неугледната му външност, попита: — Да не би да се е случило нещо с родителите ви?

Уорд поклати глава.

— Дойдох да видя Юджиния.

Когато чу малкото име на дъщеря си, маркизът сбърчи вежди. С крайчеца на окото си Уорд видя как маркизата поставя длан върху ръката му.

Никой не продума.

Уорд чуваше учестеното дишане на Юджиния. Беше вперила поглед в него и стискаше здраво пълните си устни, докато той се мъчеше да намери думи. Когато тя най-накрая проговори, гласът ѝ беше безукорно учтив, както му беше обещала в онзи ужасен последен разговор.

— Мога ли да направя нещо за вас, господин Рийв? Надявам се, че децата са добре?

— Съжалявам — каза той. — Много съжалявам, Юджиния.

Ненадейно Юджиния свали учтивата маска... и пусна ръката на Еван. Скръсти ръце на гърдите си и бузите ѝ пламнаха.

— Нима? — попита тя с опасен тон. — И за какво точно съжаляваш?

Зад него някой подкара гостите — в това число и бъдещия херцог — към вратата. Уорд изчака, докато останаха само Юджиния, баща ѝ и мащехата ѝ. И Вилиърс, облегнат на стената като проклета хищна птица.

— Съжалявам за всичко, което ти наговорих.

— Да не би да се извиняваш, задето намекна, че не съм достатъчно дама, за да отгледам Лизи и Отис?

Маркизът направи рязко движение.

— Да — отговори Уорд. — Може ли да поговорим насаме?

— Не, не може! — изръмжа бащата на Юджиния. — Давам ви три минути за обяснение, господин Уорд, при това само от уважение към баща ви.

— Нищо не се е променило — каза Юджиния, без да откъсва поглед от очите на Уорд. — Аз все още съм жената, която ръководи агенция „Сноу“ и заведе сестричката ти на палаткова беседа, да не говорим, че я научих да ругае.

— Сбърках ужасно. Ти ще бъдеш чудесна майка за децата — отговори той. Виждаше, че тя започва да омеква. — Лизи ти изпрати това.

Той извади от джоба на палтото си омачкан вързоп черна дантела и го пъхна в ръцете ѝ.

— Отис мислеше да изпрати Джарвис, но го разубедих. Те имат нужда от теб, Юджиния.

Поколеба се, после я погледна в очите с цялата страст и любов, които го изгаряха.

— Аз имам нужда от теб.

Тя сведе поглед към воала и в очите ѝ се изписа болка.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Херцогиня Гилнер...

Очите на Юджиния станаха сурови.

— Значи ти е казала.

— Какво да му е казала? — намеси се маркизът.

— Госпожа Сноу, собственичка на агенция, не беше достатъчно добра, за да стане съпруга на Уорд — обясни Юджиния. — Нямах подходящото потекло, нито пък подходящите инстинкти, за да представя поверениците му във висшето общество.

Маркизът направи крачка напред и избухна:

— Да не си се побъркала?

— Сега, когато херцогинята му е казала коя съм всъщност, всичко се е променило — продължи Юджиния и измери Уорд с унищожителен поглед. — Сега вече съм достатъчно добра, за да бъда майка на децата, които Лизет е пренебрегнала.

— Не е това — настоя Уорд. — Аз не мога... аз не мога да живея без теб.

— Можеше да живееш чудесно без мен — отсече Юджиния и гласът ѝ отекина в празната зала, — докато не осъзна до каква степен

произходът ми може да помогне на Лизи и Отис. Както и при делото срещу теб в Камарата на лордовете.

Тя го ненавиждаше.

Беше си представял всевъзможни пречки, които трябваше да преодолее, но не и тази. Не и ненавист.

Все пак изрече думите въпреки зейналата в сърцето му дупка.

— Обичам те и това няма нищо общо с ранга ти.

— Ти запрати моята любов обратно в лицето ми, защото не бях достатъчно изискана или достатъчно покорна... и това няма нищо общо с ранга ми. Има общо с мен. Каквото и да изпитваш, то не е любов към мен.

— Не е вярно. Обичам всичко у теб, всичко, което изчезна от живота ми в мига, в който ти излезе от къщата — настоя той с хриплив глас. — Сиянието, което излъчваш, радостта, страстта ти към живота. Теб.

За миг почувства надежда. Видя, че тя се поколеба. Затвори очи и той направи крачка към нея. Но после тя го погледна и решимостта ѝ се завърна.

— Каквито и да са причините, това няма значение. Ти ме прецени, сметна ме за незадоволителна и ме прогони като просякиня, която те моли за монета. Не мога да забравя презрението и пренебрежението ти към мен — каза тя. — Моля те, върви си.

Приличаше на истинска кралица, от блестящите диаманти до изящните пантофки.

— Все пак ще ти помогна за дебюта на Лизи, когато му дойде времето — добави тя.

Той отвори уста, но тя вдигна ръка, за да го спре.

— Дошъл си, защото си научил за ранга ми, Уорд. Защо ми е човек, който ме намира за приемлива само заради произхода ми? Не мога да приема това, така както и ти не можеш да приемеш жена, която ще те презира заради твоя.

Не беше така. Но той — човек, който винаги бе приемал красноречието си за даденост — не знаеше как да ѝ обясни.

— Отдадох ти сърцето си прекалено лесно — продължи Юджиния, — но също толкова бързо ще си го взема обратно. Следващия път ще избира човек, който може да ме оцени... и нямам предвид ранга ми.

В ума му заваляха обяснения, оправдания. Лизи и Отис бяха толкова млади и бяха понесли толкова много. Беше готов да направи всичко за тях, всичко, за да компенсира случилото се през ранното им детство.

А ето че като глупак пожертва единственото, което щеше да ги направи щастливи.

Нямаше смисъл да възразява. Тя беше права. Когато каза, че му трябва някоя „от сой“, той бе намекнал, че не е достатъчно добра.

За него. За Лизи и Отис.

— Трябва да вземеш това — каза тя и му подаде воала, сякаш той не означаваше нищо.

— Моля те, задръж го — промълви Уорд дрезгаво. — Лизи ти го изпрати като подарък.

Тя поклати глава.

— Децата често си променят мнението, след като се разделят с любимите си вещи. Лизи ще се радва да го види, дори и само защото ще ѝ напомня за баща ѝ.

— Значи си знаела, че го носи заради баща си? — промълви той, напълно объркан.

Отис знаеше, че Юджиния е дъщеря на маркиз; Юджиния знаеше, че Лизи скърби за баща си, а не за майка си.

Как бе решил, че може да се грижи за брат си и сестра си при всички грешки, които вече бе допуснал?

— Просто ѝ задавай въпроси — каза тя, отгатнала мислите му, защото единствено тя можеше да ги отгатва. — Ще ти каже всичко.

Уорд кимна. После се обърна, напусна балната зала и излезе в тъмнината.

Юджиния опита да се усмихне.

— Точно такива драми помня от детството си.

Три души я погледнаха без следа от усмивка. Херцог Вилиърс изглеждаше разочарован, мащехата ѝ — притеснена, а баща ѝ — разярен.

— Ти си имала affaire с Едуард Рийв? — изръмжа той.

Гневът премина по гръбнака ѝ като огън и тя го сряза:

— Като се има предвид в каква обстановка израснах, защо се учудваш, че си намерих любовник?

Покрусата в очите на баща ѝ, скръбта и гневът, които бушуваха в нея... всичко беше прекалено много.

Тя избухна в плач и простена в рамото на мащехата си.

— Не исках да кажа това!

Ръцете на Хариет я обгърнаха, топли и утешителни.

— Знам — промълви тя в ухото ѝ. — Всички разбираме, миличка.

— Аз не разбирам — заяви упорито баща ѝ, но съпругата му го изгледа страшно и той млъкна.

— Всички навремето се държахме като глупаци — обади се Вилиърс. — Трябва да признаеш, Джем, че и двамата нямаме право да съдим.

— Ще отида в стаята си — каза Юджиния, преди баща ѝ да е излял гнева си върху най-стария си приятел. — Моля ви, предайте на всички извиненията ми, задето развалих вечерта.

— Ще се видим с Юджиния утре сутрин — оповести Хариет — и тогава може да ни разкаже за приключенията си. Само ако иска и само толкова, колкото реши.

Юджиния се прибра в стаята си и успя да остане неподвижна, докато Клотилд я събличаше, сваляше диамантите, копринената рокля, обувките и всичко останало. И чувстваше как дъхът раздира дробовете ѝ. Защо я болеше да диша?

След като Клотилд си тръгна, Юджиния се отпусна на ръба на леглото си и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Понякога животът не даваше на човек това, което иска. Тя го знаеше по-добре от всекиго. Не всеки намираще истинската любов, не за всеки се грижеха, не всеки беше обожаван или удовлетворен.

Любовната ѝ история с Уорд приключи, наистина приключи.

Приключи. Не защото Уорд се опитваше да предпази Лизи и Отис, а защото тя трябваше да ги предпази. С Уорд никога нямаше да бъдат щастливи, защото той не смяташе, че е достатъчно добра за него, не и преди да разбере за семейството ѝ. Той не обичаше истинската Юджиния — онази, която бе основала агенцията, която възнамеряваше да отвори сладкарница, която имаше идеи за готварска книга.

Последното, от което се нуждаеха децата, беше да се озоват в още едно нещастно семейство. Юджиния подозираше, че отношенията на родителите им са били обтегнати, ако не и по-лошо.

С колкото и любов да обсипеше Уорд, накрая той щеше да разбие сърцето ѝ. Навремето се поддаде на представата на Андрю каква трябва да бъде, но тогава беше млада. Сега не ставаше въпрос за рокли в ярки цветове: тя не можеше да промени факта, че е създала „Сноу“, а и да можеше, не би го сторила.

Обзе я всепроникващо чувство на самота, а това беше смешно. Уорд се появи в живота ѝ само преди един-два месеца.

Никой не се влюбваше толкова бързо.

Тя обаче се беше влюбила.

Първо в Андрю, а после в Уорд.

Някой тихо почука на вратата и гласът на баща ѝ попита:

— Мога ли да вляза, Юджиния?

— Разбира се.

Тя стана, облече халата си и отвори вратата. Баща ѝ просто разпери ръце и тя се сгуши в прегръдката му. В продължение на осем години семейството им се състоеше само от тях двамата и макар че Юджиния обичаше Хариет от все сърце, баща ѝ беше нейната опора.

След погребението на Андрю баща ѝ я доведе у дома и остана с нея седмици наред, без нито веднъж да излезе от къщата. Придумваше я да стане от леглото, караше я да хапне поне препечена филийка. Хариет и природените ѝ братя и сестри идваха и си отиваха, но баща ѝ остана.

— Този мъж не струва — каза той навъсено.

— Помниш ли как навремето си помисли, че Хариет не е дама?
— попита Юджиния.

— Хариет се беше преоблякла като млад мъж и играеше тази роля страшно убедително. Не познавам друга херцогиня, на която така да ѝ отиват панталони.

— Никоя херцогиня не носи панталони — отбеляза Юджиния.

— Хариет все още носи от време на време — поправи я баща ѝ със задоволство, прегърна я по-силно и я залюля в ръцете си. — Предполагам, че ще се видя с баща му във връзка с онова дело в края на месеца. Смятам да му спомена какъв глупак е възпитал.

— Графът и графинята са на дипломатическа мисия в Швеция — осведоми го Юджиния и подсмъркна крайно неелегантно. — Но ти трябва да отидеш в Лондон и да гласуваш в негова полза, татко. Херцогиня Гилнер е стара вещица, която иска да отгледа Лизи и Отис

само защото са законнородени, докато Уорд е захвърлила, когато е бил бебе.

— Ще отида — увери я той и ѝ подаде кърпичка.

— Всички ще се смаят, когато се появиш, нали?

— Кои?

— Всички тези лордове... Ти не ходиш често в Камарата, нали?

— Разбира се, че ходя! — отговори възмутено баща ѝ, сви рамене и добави: — Когато нямам да правя нещо по-интересно.

Юджиния отстъпи назад.

— Обичам те, татко.

Той обхвана лицето ѝ с длани.

— В цяла Великобритания няма друга жена на твоята възраст, която да е по-красива и интелигентна. Ако този млад негодник не може да го види, значи не заслужава дори една-единствена сълза.

— Благодаря ти — прошепна тя с едва забележима усмивка.

ГЛАВА 38

Понеделник, 29 юни 1801

Боумонт Хаус

Лондонската резиденция на херцога и херцогинята на Боумонт Кенсингтън

Уорд открай време знаеше, че баща му е човек с огромна власт, но не си беше давал сметка колко много приятели има графът, преди да огледа балната зала на Боумонт Хаус. В отсъствието на родителите му съпругът на леля му, херцог Боумонт, бе подел инициатива, чиято цел бе да осигури пропадането на жалбата на херцогиня Гилнер с гръм и трясък.

В залата имаше трима херцози... не, четирима. Уорд видя как влиза херцог Пиндар под ръка със съпругата си — бившата му годеница.

В дъното на залата свиреше квартет и няколко двойки танцуваха кадрил. Херцогът и херцогинята на Флечър танцуваха скандално близо и ако негова светлост наведеше глава още съвсем малко, щяха да се целунат.

От друга страна, един от най-добрите приятели на бащата на Уорд, херцогът на Козуей, спореше със своята херцогиня, но Уорд ги познаваше добре и знаеше, че техните спорове са като целувки. Прелюдия към интимност.

За миг през ума му премина представата за бъдеще с Юджиния. Копнежът да танцува и да спори с нея след двайсет години пламтеше като огън в стомаха му.

Но сега най-важни бяха децата.

След изслушването в Камарата. Юджиния.

Този обет пулсираше в главата му в ритъма от изминалата седмица. Желанието да бъде с нея го разкъсваше и само железният му самоконтрол го беше възпрял да не се върне във Фонтхил и отново да я отвлече.

След като децата окончателно станеха негови, щеше да направи точно това. Щеше някак да я убеди, че я обича и уважава, след като станеше настойник на Лизи и Отис без нейна помощ. Така щеше да обезсмисли всички съмнения, че я иска само заради това.

Продължаваше да вижда онзи израз на опустошение и болка от предателството в очите ѝ и отново изпита познатото усещане, че го пронизва стрела.

При мисълта как тя танцува с наследника на Боумонт, как може би спи с него, в главата му се надигна рев на ярост и терзание.

За вълка говорим... или за бащата на вълка... ето че херцог Боумонт се появи до него.

— Господин Рийв, бих желал да ви представя на лорд Бишъл, който току-що наследи титлата.

Уорд се поклони на поредния пер, който получаваше безмълвни инструкции да гласува в негова полза или рискува да си навлече гнева на Боумонт, — а херцог Боумонт беше най-могъщият човек в Камарата на лордовете.

Започваше да проумява, че баба му проявява забележителна глупост, ако си въобразява, че може да събере достатъчно гласове, за да спечели. Херцогиня Гилнер отлично знаеше как функционира обществото и все пак тази озлобена стара жена бе решена да предизвика най-могъщата група от благородници в Англия.

Уорд действително изпита искрица съчувствие към нея. Тя бе видяла как цяла Англия охулва единствената ѝ дъщеря. Доколкото знаеше, лейди Лизет бе умряла, без повече да посети майка си. А сега незаконороденият внук на херцогинята щеше да отгледа единствените ѝ останали роднини.

Вратата отново се отвори. Макар да знаеше колко е глупаво да се надява, той се обърна, за да види дали няма да влязат маркизът и маркизата на Бродам... заедно с дъщеря си Юджиния.

Икономът на семейство Боумонт оповести:

— Нейна светлост херцогиня Вилиърс; Негова светлост херцог Вилиърс.

Вилиърс никога не би спрял на прага, но и нямаше нужда, защото всички в помещението се обърнаха, когато чуха името му. Беше прочут с екстравагантното си облекло, но днес носеше прост тъмновиолетов жакет без никаква бродерия.

— Лио, какво, за бога, ти е хрумнало? — провикна се домакинята, като се втурна към тях. — Все едно отиваш на погребение!

Херцогът направи великолепен поклон.

— Заради косата е — обясни той, като се изправи. — Бяла коса с черни вежди. Уверявам те, Джема, че когато облека някой от любимите си жакети, все едно окичвам гарван със скъпоценни камъни.

Нейна светлост разцелува херцогиня Вилиърс по двете бузи.

— Скъпа, как си? Чух, че Тео е паднал от кон и си е счупил ръката.

— Пътуващият цирк „Тагърти“ мина през селото — усмихна се невесело херцогиня Вилиърс. — Разбира се, след като видя представлението им, Тео реши, че и той може да стои прав на гърба на коня си.

Уорд се отправи към тях.

— Ваша светлост — каза той и целуна ръка на херцогинята. После се поклони на съпруга ѝ. — Много ви благодаря за подкрепата.

— Звучиш като шериф, който пледира за благородна кауза — отбеляза Вилиърс и изви тънката си вежда. — Случайно да раздаваш тенекиени чаши?

— Боя се, че не — отвърна Уорд с равен глас.

— Можеш да поръчаш да гравират отгоре им някоя мъдрост. Бих препоръчал „Глупакът изглежда мъдър дотогава, докато не проговори.“

Гласът му преливаше от язвителност.

— Престани да бъдеш толкова проклет! — обади се домакинята. — Ела, трябва да ти покажа една комбинация за атака, която научих току-що. Изисква цели три жертви.

Тя се усмихна на съпругата му и го поведе към шахматната дъска, разтворена в ъгъла. Само в нейната зала — и може би в тази на Вилиърс — човек можеше да види игрална маса.

Уорд се обърна към херцогиня Вилиърс, изключително красива жена, чиято коса все още бе златна като гвинея, дори след като бе отгледала осем деца, ако се смятаха и шестте копелета на съпруга ѝ... а те се смятаха, защото двамата ги бяха прибрали под покрива си.

— Тази вечер няма да видя повече съпруга си! — засмя се тя. — Озоват ли се един до друг, тези двамата говорят само за шах. Съжалявам, че през последните години не се виждахме по-често, Уорд.

— Известно време живях в чужбина, преди да започна да преподавам в „Оксфорд“.

— Много си скромен. Баща ти не спира да се хвали със състоянието, което си натрупал с машината за навиване на хартия.

Уорд не обърна внимание на тази подробност.

— Съжалявам, ако херцог Боумонт е настоял съпругът ви утре да отиде в Камарата на лордовете против желанието си.

— Вилиърс е кръстник на Юджиния, затова е сърдит — отговори тя с типичната си прямота. — Но ще се сражава за теб в съда. Ние имаме шест незаконородени деца, Уорд. Не можем да допуснем Камарата на лордовете да изпадне в заблудата, че незаконният произход може да обезсили завещание като това на клетия млад лорд.

— Много съм ви задължен — каза Уорд.

Херцогинята му се усмихна.

— Вилиърс вярва, че ще направиш Юджиния щастлива.

— Поведението му ми подсказва нещо друго.

— Според него конкуренцията може да подтикне мъжа да осъзнае колко глупаво се е държал — осветли го тя и почука с ветрилото си по рамото му. — Ако искаш да знаеш, той е недоволен, защото се беше обзаложил, че след сцената във Фонтхил ще се покатериш през прозореца й... а вместо това ти се върна в Оксфорд.

— Съпругът ви се е обзаложил, че ще съсия репутацията на Юджиния, като я изненадам в спалнята й? Това е възмутително, Ваша светлост.

Не трябваше да говори така безцеремонно, но не можа да се сдържи.

— Уорд — въздъхна херцогинята. — Нали помниш, че се познаваме почти откакто си се родил? Трябва да ме наричаш Елинор. Разбира се, че Лио си помисли точно така. Толкова е сигурен, че познава човешката природа, че му се отразява добре от време на време да сгреши.

— Не е сгрешил докрай — призна Уорд. Все пак наистина смяташе да се покатери през прозореца на спалнята й, ако се наложи.

— След като преди години отблъснах Вилиърс — каза херцогинята, — бъдещият ми съпруг облече прост черен жакет — нещо, което не може да търпи до ден-днешен — и ми написа бележка

под чуждо име, в която ме помоли да се разходим в Хайд Парк. Вече бях в каретата, преди да осъзная кой е обожателят ми.

— Нима намекувате, че трябва... да се престоря на някого другичко — може би на някой законороден? Или на аристократ?

Погледът на херцогинята омекна.

— Уорд, ти си аристократ. Както и всички наши деца. Това, което Вилиърс искаше да докаже с простия си черен жакет, беше, че в мен е влюбен мъжът, а не най-екстравагантният женкар в Лондон.

— Аз обичам Юджиния — каза Уорд.

— Всички я обичат — погледна го спокойно херцогинята със сините си очи. — Ще трябва да действаш бързо. Еван е казал на майка си, че смята да се ожени за Юджиния.

От гърдите на Уорд изригна ръмжене.

— Предполагам, че утре ще присъства на изслушването в ложата за съпругите на перовете — каза херцогинята.

Никога не му бе хрумвало, че Юджиния може да дойде. Не че знаеше каквото и да било за Камарата на лордовете и техните частни актове.

До тях ненадейно изникна бившата му годеница, Миа. Усмихна се на херцогинята и побутна Уорд с лакът.

— Покани ме на танц, става ли?

— Толкова е приятно да видя какви добри приятели сте вие двамата! — отбеляза херцогинята. — Когато осъзнах, че Робърта е била сгодена за Вилиърс, я гледах кръвнишки при всяка възможност.

— Ние сме много добри приятели — увери я Миа и ѝ намигна. — Възнамерявам да използвам Уорд, за да накарам съпруга си да ревнува.

Миг по-късно, когато се понесоха по танцовата площадка, тя попита:

— Добре ли си?

— Не — отговори Уорд.

— Не се тревожи — каза тя. — Само се огледай в тази бална зала. Ако някой ни взриви с барут, както Гай Фокс се е опитал да взриви Парламента, страната ще загуби половината лордове от Камарата.

— Ти си романистка до мозъка на костите си, Миа — измърмори Уорд и ѝ се усмихна.

Усети неприятен гъдел в раменете, погледна настрани и срещна мрачния поглед на съпруга ѝ. Изражението на Пиндар действително го ободри.

— Мисля, че успяваш да накараш съпруга си да ревнува.

— Чудесно — отговори Миа без капка безпокойство. — А сега, как смяташ да си върнеш госпожа Сноу?

— Ще я отвлека.

Бе решил да стигне с каретата до входната врата на Фонтхил, да си пробие път покрай онзи иконом, да я метне на рамо и да я отнесе. Но ако утре дойдеше в Камарата на лордовете, щеше да я отвлече направо оттам.

Миа се намръщи.

— Писала съм този сюжет не веднъж, а два пъти, Уорд, и в действителност изобщо няма да бъде романтично. Винаги трябваше да прикривам неудобния факт, че героинята ми няма четка за зъби или чиста долна риза.

— Предишния път взех и камериерката ѝ.

— Предишния път? — изписка Миа.

— Вандър е на ръба да ми нанесе телесна повреда — каза Уорд, отведе я пред съпруга ѝ, и херцог Пиндар веднага я сгуши под мишницата си и я целуна по главата, за всеки случай.

— Не се дръж като сърдит мечок — каза Миа и погледна към съпруга си. — Аз замъкнах Уорд на танцовата площадка.

— Защо? — изръмжа Вандър досущ като мечок.

Уорд се усмихна саркастично.

— Изглежда, има някакво правило за бившите годеници, което ѝ дава право да организира любовния ми живот.

Миа смушка Вандър в корема.

— Би ли спрял да гледаш страшно бившия ми годеник?

Миа беше дребничка, но очевидно не позволяваше на огромния си съпруг да я сплаши. Уорд се замисли дали да не ѝ даде поздравителна целувка, но това можеше да тласне Вандър отвъд ръба.

— Искам да се уверя, че Уорд ще спечели ръката на Юджиния Сноу — продължи Миа. — Срещала съм я само два пъти, но мисля, че е абсолютно очарователна.

— Всички мислят така — каза Уорд.

Е, с изключение на баба му.

— Трябва да направиш някакъв грандиозен романтичен жест — каза Миа много сериозно. — Нещо, което госпожа Сноу в никакъв случай няма да очаква. Нещо, което ще я накара да разбере, че я обичаш повече, отколкото би могъл да обичаш, която и да е друга жена, че я цениш точно такава, каквата е.

— Аз направих такъв жест — каза Вандър. Сега прегръщаше Миа с две ръце.

— Какво направи? — попита Уорд.

— Написах стихотворение.

— Ти ми написа любовно стихотворение, защото аз пиша романи за любовта — допълни съпругата му. — Това беше твоят начин да ми кажеш, че уважавах професията ми.

Вандър се размърда и Уорд изпита абсолютна увереност, че когато е написал онова любовно стихотворение, Негова светлост дори не е помислил за романите на съпругата си.

Позволи крайчетата на устните си да се извият в иронична усмивка, за да може Вандър да разбере, че го държи с нещо.

Херцогът присви очи.

— Ти трябва да направиш същото — настоя Миа в блажено неведение за безмълвния разговор, който се случваше над главата ѝ. — Твоят грандиозен романтичен жест трябва да убеди Юджиния, че я цениш и уважавах като интелигентна жена със забележителни постижения.

— Какво трябва да направи? — попита Вандър. — Да наеме още една гувернантка? Доколкото чух, е уволнил една от гувернантките ѝ, а другата напуснала. След това ще му бъде трудно да демонстрира уважение към агенция „Сноу“.

— Уорд трябва да направи невъобразимо огромен жест — не отстъпваше Миа. — Ето я Индия! Тя ще ни помогне. — И тя трескаво замаха с ръка.

Уорд се обърна към съпругата на Торн Дотри, лейди Зенобия, която се приближи към тях.

— Здравей, Миа, скъпа — каза Индия, като направи лек, по необходимост, реверанс, защото беше очевидно, че очаква дете. — Господин Рийв, радвам се да ви видя. Вандър, тази вечер изглеждаш малко сприхав.

Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Къде е Торн? — изръмжа Негова светлост вместо поздрав.

— Тук — обади се един лаконичен глас.

Уорд не беше виждал Торн Дотри, откакто с Вандър му помогнаха да спипа чичото на Миа, негодника, който го бе хвърлил в затвора.

Като се замислеше, ако дъртият негодник още беше сред живите, може би трябваше да му благодари, задето предотврати женитбата му с Миа.

— Индия — провикна се Миа, — Уорд има нужда от помощта ни. Трябва да направи грандиозен романтичен жест, за да убеди Юджиния Сноу, че наистина я обича.

— А наистина ли я обича? — попита Индия и погледна към Уорд. Каквото и да видя в очите му, очевидно я удовлетвори, защото тя отново се обърна към Миа и попита: — Цветя?

Уорд поклати глава.

— Не е достатъчно екстравагантно.

— Чудесно! — извика Миа и плесна с ръце.

— Какво? — попита съпругът ѝ.

— Уорд има нещо наум. Усещам.

Изглежда все пак наистина щеше да направи грандиозен романтичен жест.

ГЛАВА 39

Вторник, 30 юни 1801

Камарата на лордовете, Дворецът Уестминстър

Уорд едва бе стигнал до мястото до адвокатата си, когато в помещението влезе процесия от стотина облечени в червен хермелин британски перове, които заеха местата си на пейките от двете места на лорд-канцлера, който щеше да председателства заседанието.

Баща му се оплакваше, че дори при приемането на най-важните закони повечето от тези места остават празни — но не и днес. Не и след безкрайно интересното разкритие, че скандалната лейди Лизет е родила деца, законни деца, на покойния лорд Дарси. Това бе новина само по себе си, а какво да кажем за факта, че майката на лейди Лизет е подала молба за частен акт, с която изискваше настояничеството над тези осиротели деца?

Лордовете се наредиха на пейките като грахчета в шушулки.

Бабата на Уорд седеше вдясно от него заедно с адвокатите си. Дори не го погледна.

Делото започна с церемониални дрънканици. Прокламацията за тишина бе последвана от високопарно изброяване на членове от закона, обстоятелства и какви ли не глупости, докато накрая обявиха разглеждането на молбата за частен акт, подадена от Нейна светлост вдовстващата херцогиня Гилнер от графство Съри.

Молбата бе безкрайно дълга и приключи с недвусмислено заявление: младият лорд Дарси и сестра му не биваше да бъдат отгледани от мъж, който бе незаконороден и макар че трябваше да бъде поздравен за доходоносните си иновации в машинното дело (което определено оставяше впечатлението, че Уорд е произвел няколко прости точила или нещо подобно), все пак наскоро е лежал в затвора.

Веднага щом се чу думата „затвор“, от пейките се надигна шум, който звучеше като бръмчене на разярени стършели. Нито Уорд, нито Миа бяха направили обществено достойние причината, поради която я

бе изоставил пред олтара — причината да изчезне в нощта преди венчавката им.

Със самодоволно поклащане на перуката си многоуважаваният адвокат на херцогинята завърши:

— Нейна светлост смята, че не е възможно да се направи сравнение между нея и господин Рийв, когато става въпрос за способността да се възпита подобаващо един млад бъдещ пер на кралството, сираче, загубило трагично майка си.

Лизи изобщо не беше спомената.

Главният адвокат на Уорд скочи с нетърпение, право пропорционално на акламациите, които получаваше, задето водеше този конкретен случай. Той се впусна в ерудирано излагане на факта, че завещанието, в което лорд Дарси е възложил попечителството над децата си на Уорд, е било признато за валидно в Канцлерския съд.

За това нямаше спор, но всички в залата знаеха, че няма значение. Един частен акт можеше да обезсили завещанието на лорд Дарси, както бе обезсилвал други.

В крайна сметка случаят се сведе до демонстрация на сила и от едната, и от другата страна. Херцогиня Гилнер грижливо бе събрала факти, за да подкопае позицията на Уорд.

Уорд бе предпочел да събере хора.

Един по един адвокатите му призоваваха перове в свидетелската ложа. Някои чакаха на пейките за свидетели, но неколцина станаха направо от пейките на перовете. Обяснението на херцог Пиндар за неправомерното попадане на Уорд в затвора доведе до буря от разговори. Херцог Вилиърс отговаряше на въпросите със саркастичния си провлечен говор и не пропусна да напомни на събралите се за собствените си незаконородени деца. Предизвика ги да си представят, че някой от неговите потомци би бил неподходящ родител.

Малко хора в Лондон биха проявили глупостта да застанат срещу херцог Вилиърс, особено когато беше рамо до рамо с един от най-старите си приятели, херцог Боумонт.

— Всъщност — завърши Вилиърс — всичко това е колосална загуба на време и все някой трябва да изтъкне очевидното. Опознах лейди Лизет много добре по време на печалния си глупав опит да я

ухажвам. Разбира се, това беше преди тя да избяга с един много млад джентълмен.

Докато свидетелите даваха показания, херцогиня Гилнер се взираше в облечените си в ръкавици ръце, но сега вдигна глава.

Уорд потръпна. По своя мек, неумолим начин Вилиърс щеше да направи баба му на пух и прах. Никой не можеше да сметне лейди Лизет за идеален родител — и Вилиърс щеше да стовари вината за това върху херцогинята.

Уорд не искаше херцогът да я съсипе и преди да премисли, стана от мястото си.

Вилиърс млъкна по средата на изречението.

— Оставям ложата на най-важния човек — каза той и я напусна.

Уорд зае мястото му.

— Това е крайно необичайно — каза лорд-канцлерът и дългата му перука от бели къдрици се килна опасно, докато Вилиърс се връщаше при херцог Боумонт.

— Адвокатите ми са подготвени да повикат още много свидетели в ложата — каза Уорд, — но херцог Вилиърс има право.

— Доколкото разбирам, бихте искали да направите изявление — предположи сухо Негово благородие.

Уорд се обърна към перовете. Не беше погледнал към ложата за съпругите. И сега не погледна, но знаеше, че Юджиния е там. Него може и да мразеше, но обичаше Лизи и Отис.

— Преди много години познавах лорд Дарси и той беше изключително добър и наивен млад мъж — каза той. — Може би точно това го е направило уязвим за ухажването на майка ми, ако можем така да го наречем. От брат си и сестра си научих, че е бил изключителен баща.

Пейките зашумяха.

— Лорд Дарси е възпитал децата си да бъдат великодушни и сериозни като него. Например, макар че не са получили почти никакво формално образование, те знаят латински и говорят свободно френски. Той е бил по-добър баща, отколкото много от нас могат да се надяват да бъдат, закрилял е децата си и се е грижел за тях при извънредно неблагоприятни обстоятелства.

Бръмченето в стаята се стопи, заменено от абсолютно мълчание.

— Доверието на лорд Дарси е голяма чест за мен — каза тихо Уорд. — Макар че никога не съм си представял, че приятелят ми от „Итън“ ще ми стане пастрок, за мен е чест да бъда част от семейството му и искам да изпълня последните му желания по най-добрия начин, на който съм способен. Вдовстващата херцогиня Гилнер постави под съмнение въпроса дали трябва да се позволи на неженен мъж да възпитава деца, затова ще ви кажа, че възнамерявам да се оженя.

Дори шумоленето на роклите на съпругите на перовете и размахването на ветрилата им беше спряло.

— Влюбен съм в госпожа Юджиния Сноу и смятам да се оженя за нея — продължи Уорд и погледът му се плъзна по мъжете пред него. — Тя може да ми откаже. Тогава пак ще я помоля. Ако пак ми откаже, ще отгледам сам Лизи и Отис, защото няма да се оженя за друга жена.

Думите му увиснаха във въздуха. Най-последно, най-последно си позволи да погледне към ложата за съпругите на перовете... само за да види гърба на Юджиния, която напускаше залата.

Пое си дълбоко дъх и дробовете му пламнаха. Беше го отблъснала. Мускулите му се стегнаха, а ръцете му се свиха в юмруци. Трябваше да тръгне след нея.

Не можеше да тръгне след нея.

— Брат ми и сестра ми скърбят за майка си и баща си — продължи вместо това той. — Лизи, която е деветгодишна, е решила да носи воал, за да скрие скръбта си от света.

В помещението се разнесе колективен шепот на съчувствие.

— Моля ви да не ми ги отнемате — завърши Уорд, като запази гласа си равен. — Не само че лорд Дарси пожела да ги повери на моите грижи, но когато се е разболяла и е разбрала, че умира, нашата майка, лейди Лизет, е дала инструкции да доведат децата в моята къща.

Баба му се взираше в него със сбърчено чело.

— Знам, че много от вас са изпитвали презрение към моята майка — нашата майка, — и напълно разбирам причините ви. Лейди Лизет беше жена с много проблеми. Заради онова, което знаех за характера ѝ, бях напълно сигурен, че брат ми и сестра ми са били жестоко пренебрегвани. Но с радост мога да ви уверя, че въпреки необикновеното си детство те са били обичани и от майка си, и от баща си. Ще ви дам само един пример: младият лорд Дарси има домашен любимец — плъх на име Джарвис.

Над ложата на съпругите на перовете се надигна ахване.

— Нашата майка ушила на Джарвис кадифено наметало, подходящо за опера, както и атлазено, в случай че получи покана за бал. Тя е обичала Лизи и Отис така, както е можела. Желанията ѝ трябва да бъдат уважени.

Баба му направи рязко движение. Той погледна надолу към нея, а после пак към залата.

— Аз съм много щастлив в едно отношение: баща ми, лорд Грифин, и мащехата ми, лейди Грифин, ме отгледаха като едно от собствените си деца. Ако не бяха в чужбина, и двамата щяха да бъдат тук, до мен. Надявам се да отгледам Лизи и Отис със същата любов и грижи, които ми дадоха те.

След тези думи той се върна на мястото си, без да поглежда нито към баба си, нито към адвокатите си. Просто седна. Стомахът му кипеше. Беше напълно сигурен, че резултатът от гласуването ще бъде в негова полза.

Но Юджиния си тръгна. Отблъсна го. Струваше му се, че в гърдите му се е отворила дупка, но можеше единствено да седи и да кърви безмълвно.

Как бе възможно нещата да се объркат толкова много? Как можа да прояви такава глупост? Тя каза, че го обича... само ако в онзи миг я беше взел в прегръдките си!

Ако Юджиния наистина го обичаше, нямаше ли да се усмихне, когато той обяви чувствата си пред събраните благородници?

Вдовстващата херцогиня Гилнер се изправи. Не тръгна към свидетелската ложа, не погледна към Уорд. Вместо това се обърна към лорд-канцлера с твърдия, мелодичен глас на истинска аристократка:

— Оттеглям молбата си за частен акт.

Разнесе се всеобщо ахване. Херцогинята се взираше право пред себе си и Уорд я виждаше в профил. Този нос му беше познат: виждаше го всеки ден в огледалото.

— Много добре — каза Негово благородие и без повече церемонии се изправи. — Обявявам това заседание на Камарата на лордовете за закрито.

ГЛАВА 40

Юджиния излезе от голямата зала и тогава действително хукна по коридора. В мига, в който Уорд изрече името ѝ, всички в помещението се обърнаха към нея.

Когато Андрю умря, тя никога не показа скръбта си на обществено място. Плачеше у дома, но навън винаги беше с високо вдигната глава и сухи очи. Така би искал Андрю.

Сега обаче сълзите се стичаха неудържимо по бузите ѝ. Тя зърна една отворена врата, влезе в някаква стая — слава богу, беше празна, — свлече се на един стол и се опита да си поеме въздух.

Образът на Уорд, застанал пред перовете, се бе запечатал в съзнанието ѝ. Той изобщо не приличаше на джентълмен, на един от тях.

Приличаше на крал, който гледа към облечените в кадифе лордове без капка смирение. Владееше помещението от мига, в който се изправи. Лицето му беше напрегнато, съсредоточено... повелително. На думи помоли за попечителството над децата, но всъщност...

... го поиска. Перовете нямаше да му откажат, както не биха отказали на крал. Сега децата бяха негови. Страхът ѝ за Лизи и Отис се разсея в мига, в който Уорд заговори.

Изпиваше го с очи, сърцето я болеше от копнеж, но се чувстваше сигурна, защото вярваше, че той не знае за присъствието ѝ.

А после.

После той заяви, че смята да се ожени за нея. В очите му се появи свирепа настойчивост, когато каза на Камарата на лордовете, че сега Юджиния е негова, така както Лизи и Отис са негови повереници.

Единственият признак на напрежение, който зърна, беше, когато той стисна зъби, говорейки за нея.

За факта, че го бе отблъснала.

Вратата се отвори и Юджиния рязко вдигна глава. Ръката ѝ все още стискаше мократа кърпичка.

На прага стоеше Уорд.

— Какво стана? — успя да попита тя и се изправи.

— Децата са мои — отговори той и закрачи към нея. Без повече думи наклони главата ѝ назад и притисна устни към нейните. Целувката му беше еквивалентът на речта пред всички онези лордове. Беше заявление за собственост.

Бе заявил на цяла зала перове, че я обича, и Юджиния изведнъж осъзна, че го е казвал и на нея, безброй пъти.

Когато я целуваше.

Когато я придума да влезе в езерото.

Когато я събуди през нощта, за да я люби за четвърти път, и за пети призори.

Тя отвърна на целувката му с цялото си същество. Беше негова и той беше неин, докато смъртта ги раздели. Как можа да забрави, че любовта е най-важна от всичко на света? Тя, която научи още съвсем млада, че един жесток миг може завинаги да ти отнеме любимия?

Уорд се отдръпна и без да каже нищо, я привлече към себе си и я вдигна. Изнесе я от стаята и закрачи по коридора, право към очакващата ги карета. Юджиния се озова вътре, преди да е решила какво да каже.

Но, изглежда, нямаше нужда от думи. Ръцете му отново я обгърнаха с жадна настойчивост и той я придърпа в скута си. Започнаха да се целуват, докато накрая кичури от косата ѝ се спуснаха около лицето ѝ, а устните ѝ бяха като изпожилени от пчели.

Когато каретата спря, Уорд помогна на Юджиния да слезе на улица с големи, елегантни къщи.

— Лондонският ми адрес — каза той и я поведе към една от най-впечатляващите от тях.

— Не знаех, че имаш къща в Лондон! — възкликна тя.

— Купих я, преди да приема мястото в „Оксфорд“.

При приближаването им входната врага се отвори и един иконом в ливрея се поклони, когато влязоха. Юджиния зърна кремави стени и безупречен бял под, но Уорд я поведе право към една затворена врата отстрани.

— Затвори очи, моля те — каза той и я целуна по носа въпреки присъствието на икономом.

Юджиния затвори очи и се усмихна. Може би беше довел Лизи и Отис в Лондон, за да я изненадат. В такъв случай децата бяха необичайно тихи, защото можеше да се закълне, че в стаята няма никого.

Най-накрая той я целуна по устните и прошепна:

— В Камарата на лордовете говорех сериозно. Обичам те, Юджиния. Обичам всичко у теб. Всичко. Отвори очи, любов моя.

Юджиния ги отвори бавно, наслаждавайки се на звученето на думата „любов“, изречена по този груб, невероятен начин.

Стаята беше пълна с торти. Накъдето и да погледнеш — на всяка повърхност — имаше сладкарски произведения от всевъзможен вид. Високо над главата ѝ се извиваха два пищни лебеда. Огромен сладкиш със сметана изпълваше изящна кристална купа, заобиколена от чинии с малки петифури. На един поднос имаше торта, оформена като пещера, в която плуваше русалка, а на друг — многопластово захарно изделие, увенчано с танцуващи купидони, посипани със златен прах.

Неспособна да продума, Юджиния се обърна към Уорд. Знаеше, че се е ококорила от смайване.

— Уважавам всичко, което правиш, и всичко, което си — каза той с дрезгав глас. — Искам твоята *patisserie* да стане най-прочутата не само тук, в Англия, а и във Франция. Искам „Гънтър“ да бледнее в сравнение с нея. Искам Лизи да се учи от теб. Но най-важното, искам ти да правиш това, което те прави щастлива.

Юджиния го гледаше втренчено, осмисляше думите му.

— Преди... преди не каза това.

— Сбърках. Лизи и Отис нямат нужда нито от традиции, нито от правила. Имат нужда от теб. Но най-голяма нужда от теб имам аз.

Юджиния не можеше да продума.

— Обичам те, Юджиния Сноу — каза Уорд. — Обичам всичките Юджинии: сдържаната благовъзпитана дама, блестящата математичка, радостната великолепно любовница, собственичката на агенция и бъдещата собственичка на най-добрата сладкарница в Лондон.

Очите на Юджиния се наляха със сълзи. Тя разтвори прегръдките си. Устните им се намериха, топли и страстни... съвършени.

След известно време тя се обърна в ръцете му и огледа удивено стаята.

— Марсел ли ти помогна с тези торти? Къде, за бога, успя да ги намериш всичките?

— С Вандър и Торн обиколихме цял Лондон, за да ги намерим. Той се поколеба.

— Това трябваше да е грандиозен романтичен жест.

— Наистина е грандиозен — промълви смаяна Юджиния. Пристъпи напред, за да огледа по-отблизо украсената със златни купидончета торта. Деликатесите бяха един от друг по-изящни. А пиедесталите бяха поставени на височина, която правеше изложението съвършено.

— Лейди Зенобия Индия е подредила тази стая — прошепна тя. — Никой друг няма нейното око за аранжиране.

— И Миа беше тук — поясни Уорд. Чувстваше се малко неловко, че споменава бившата си годеница.

— Нямам търпение да им благодаря лично! — извика Юджиния. Споменаването на Миа очевидно никак не я смути. — О, погледни тази тук! — И тя посегна към една малка торта, увенчана с шепа захарни пера.

Уорд я прегърна и я притегли към мускулестото си тяло.

— Миа е писателка на романтични книги — обясни той. — Каза, че трябва да направя грандиозен романтичен жест.

Юджиния се облегна на него, неизразимо щастлива.

— Обожавам грандиозния ти романтичен жест.

Уорд я завъртя и очите им се срещнаха.

— Има и още нещо, само от мен.

— Ммм — измърмори Юджиния. Беше заобиколена от торти, а не искаше дори да ги опита. Искаше само него.

Той я целуна под ритъма на биещите им сърца. Когато се отдръпна, Юджиния вече не можеше да мисли.

— Мой собствен жест — промълви той отново с дрезгав глас.

Бръкна в джоба си и извади...

... торта.

Малка тортичка, хлътнала в средата и напукана отгоре. Почерняла, както изглеждат сладкишите, когато ги препечеш.

Миришеше на шоколад. На изгорял шоколад.

— Лизи ли ми я направи? — опита се да отгатне Юджиния и докосна върха на тортата. Сърцето ѝ пееше. Тези прекрасни, ексцентрични, умни деца щяха да бъдат нейни — Лизи, с нейните мъдри, изпълнени с надежда очи, и Отис, с любопитната си смелост и дълбоката си любов към Джарвис.

— Не е Лизи.

— Отис ли? Впечатлена съм!

— Не е Отис.

Тя го погледна и остана с отворена уста.

— Не можах да се сетя за по-подходящ начин да ти докажа, че те уважавам и обожавам — че уважавам и обожавам всичко у теб, Юджиния.

— Изпекъл си ми торта — прошепна тя.

Времето сякаш спря. Светът се бе свел до един мъж, една жена и една малка, прегорена пандишпанена торта.

— Всъщност тази е втората — призна той и раздражението в гласа му я накара да се засмее. — Първата се смали и стана колкото орех. Оставих Марсел във Фокс Хаус, защото вече не ми говори, затова нямах никаква помощ.

— Обожавам я — каза тя и я взе внимателно в ръцете си. — И теб те обожавам.

Надигна се на пръсти и го целуна. Големите му ръце обхванаха кръста ѝ и я задържаха. Целувката им беше жадна и от все сърце — от онези целувки, които оставят хората оголени и уязвими.

— Ти си най-духовитата, красива и сърдечна жена, която познавам — каза най-накрая Уорд и думите му проникнаха право в сърцето ѝ. — Лизи се отказа от воала си заради теб, а Отис щеше да се откаже от Джарвис. Всички те обичаме, Юджиния. И тримата те обичаме толкова много. Без теб сме семейство без сърце.

Той поклати глава.

— Трябва да те предупредя: ако откажеш да се омъжиш за мен, ще трябва да ми откажеш пак утре и вдругиден. Ще се върна с Лизи, Отис и Джарвис. Ще трябва да кажеш „не“ и на Джарвис.

— Не и Джарвис! — възкликна тя и ръцете ѝ проследиха линията на класическата форма на челюстта му.

— Ще се омъжиш ли за мен, Юджиния? Ще станеш ли моя съпруга?

— Да — прошепна тя в отговор. Гласът ѝ леко трепереше. — Да.

— Ще ми обещаеш ли да не се държиш като дама? — продължи той, като я притискаше здраво до себе си, заровил лице в косата ѝ.

— Не през цялото време — отговори Юджиния, без да може да спре да се усмихва.

ЕПИЛОГ

Юджиния доби изражение на учтиво любопитство, което човек би показал, ако срещне глутница двукраки далматинци. Или, да погледнем на нещата по различен начин, четири петнисти деца на възраст от три до четиринайсет години.

— Предполагам, че си използвал индийско мастило, за да постигнеш този ефект на напръскано — обърна се тя към най-добрия приятел на Отис, Мармадюк, — но как успя да направиш лицето си така мъртвешки бяло?

— Царевично брашно, смесено с розова вода — отговори той. — Бавачката ми го използва, когато има свободен следобед.

— Мамо!

Сали беше така пухкава и божествена, че Юджиния не можа да се сдържи: наведе се и я вдигна, макар че вече бе облечена за вечерта.

Сали се разкикоти и потърка нос в нейния. Юджиния я подпря по-високо на хълбока си и отново се обърна към Лизи, Отис и Мармадюк. Сали отпусна глава на рамото ѝ и си засмука палеца.

— Лизи, подозирам, че идеята е била твоя.

— Упражнявахме се, в случай че избухне заразна болест — отговори Лизи. — В Англия от векове бушуват цели вълни от болести. Ако ни заварят неподготвени, може всички да загинем.

— Не разбирам как рисуването на петна по лицата на всички ще ни подготви за вълна от дребна шарка.

Отис и Мармадюк, уморени да играят на болест, се проснаха на пода и започнаха да играят на пръчици. Сали примигваше, готова да заспи. Сега по лицето ѝ не бе останало почти никакво царевично брашно — беше се размазало по Юджиния.

— Мислех си за нещо рядко, а не за дребна шарка — каза Лизи, която ни най-малко не беше отегчена. — Нещо като Черната смърт. Епидемия — така се нарича, когато умират страшно много хора.

Сали въздъхна тихичко и се сгуши по-близо.

Блестящата интелигентност, която бе превърнала Уорд в един от най-преуспелите изобретатели в Англия, бе приела съвсем различна форма у Лизи.

И сякаш призован от тази мисъл, вратата на детската стая се отвори и съпругът ѝ влезе при тях. Когато я погледна, в очите му имаше усмивка... усмивка, която ѝ показва колко много му е харесала сутринта, прекарана заедно.

Сали се роди седем месеца след сватбата им и Юджиния реши, че предпазните балончета — независимо от цвета си — очевидно не са ефикасни.

— Прекрасно — каза съпругът ѝ с блеснали очи, когато тя му съобщи, че очаква дете.

— Ако не се бях омъжила за теб, щеше да е истинско нещастие! — отвърна остро тя.

— Нали смятах да те отвлека — отвърна той без капчица разкаяние. — Ако не се беше поддала при вида на всички онези торти, щях да ги хвърля в каретата, за да мога да те храня през целия път към Гретна Грийн.

Сега той се приближи към тях и целуна дъщеря си по бузката.

— Обикновено това дете изглежда чисто като новоизлюпено яйце, но не и сега. — Той огледа петнистата групичка. — И така, кой е отговорен за всички тези петна?

Юджиния се отпусна в един люлеещ се стол, прегърнала топлото тяло на Сали. Миналата нощ Уорд я събуди два пъти... не, това не беше честно, защото единия път тя се обърна към него, току-що събудена и изпълнена с отчаяна жажда.

Затвори очи и остави смехът на Уорд, докато Лизи обясняваше за епидемията, сполетяла детската стая, да я обгърне като топло одеяло.

Искаше да му каже две неща, но ги пазеше за по-късно, когато щяха да седнат да вечерят заедно. Първо, беше получила писмо от Марсел: заведението им току-що бе приключило първото тримесечие с печалба.

Това беше прекрасно, но втората новина беше дори по-хубава. Като дете си мечтаеше да живее в подредено, безупречно организирано домакинство, но сега бе господарка на къща, в която звънеше смях и цареше хаос, в който интелектуалното любопитство и експериментите се ценяха много повече от благоприличието, за което така бе копняла.

За нищо на света не би го сменила... макар че детето, сгушено в утробата ѝ, щеше да направи бъркотията още по-голяма.

Междувременно Лизи бе спряла да образова Уорд за епидемията и му разказваше за птичето гнездо, което бе намерила тази сутрин. Изведнъж спря и вдигна пръст към устните си.

Уорд се обърна и установи, че жена му и дъщеря му са заспали. Сали си смучеше палеца, както той навремето, сгушила бузка в рамото на майка си. Сърцето му отново се блъсна в ребрата и му напомни за пореден път какъв щастливец е.

Юджиния мислеше, че той не знае за бебето, но той я наблюдаваше внимателно, тласкан от дълбока нужда да се увери, че е добре и е щастлива. Гърдите ѝ бяха нараснали приятно и тя се уморяваше по-лесно.

Щеше да му каже, когато реши; той не искаше да разваля изненадата ѝ.

— Тя пак ще има бебе, нали? — попита Лизи.

Той я погледна изненадан, а тя пхна ръка в неговата.

— Нали ще има?

— Така мисля. Ти защо мислиш така?

— Тя спи — отговори Лизи. — Обикновено постоянно е в движение.

— Вярно.

— Предположих вчера, когато отказа сладкиша със сметана. Юджиния никога не отказва сладкиш със сметана... освен когато очакваше Сали.

Уорд разроши косата ѝ.

— Понякога ме плашиш, госпожице Лизи.

— Глупости! — отвърна сестра му и ритна Отис по крака. — Да отидем да видим новите кученца в обора, преди да ни изпратят в леглото.

Мармадюк веднага скочи, но Отис просто изгледа инатливо сестра си.

— Хайде, Мармадюк! — рече Лизи и го хвана за ръката.

Уорд изпита чувството, че нещата ще продължат така и през следващите петдесет години.

Той взе Сали от ръцете на майка ѝ и я подаде на Руби. После вдигна Юджиния и я пренесе в спалнята им, без да обръща внимание

на сънените ѝ протести.

Тя отвори очи и му се усмихна.

— Ще го кръстим Феликс — каза и отново заспа.

— Феликс? — изсумтя Уорд. Не и ако той имаше думата!

После я целуна и разбра, че ще се съгласи с всичко, защото единственото важно нещо беше семейството им да е заедно и в безопасност. И винаги да показва на тази жена, че обещанието му за седем минути, седем минути в рая, ще се повтаря всеки ден до края на живота им.

И че никога няма да бъде достатъчно.

БЕЛЕЖКА ОТ ЕЛОИЗА

„Седем минути в рая“ е третата книга от поредица за героини с професии, необичайни за деветнайсети век. Индия от „Три седмици с лейди Хикс“ обзавежда къщи; Миа от „Четири нощи с херцога“ пише романтични книги; а Юджиния ръководи агенция за гувернантки.

Докато правех проучвания за гувернантките, много се забавлявах с романи за непослушни деца. Някои от приключенията на Мармадюк са вдъхновени от поредица от 39 книги, *Just William*^[1] написана от Ричмал Кромптън в периода между 1921 и 1970 година. Онези от вас, които са чели романите за сестра Матилда, ще разпознаят петнистите деца от епилога ми.

Конкретната форма на непослушание на Лизи — опитите ѝ да използва магия в напразни усилия да контролира свят, който я зашеметява с хаоса си — идва от една стара пиеса на Томас Мидълтън, наречена *The Puritan*^[2] или *The Widow of Watling Street*^[3]. И като стана дума за стари пиеси, цитатите на Лизи невинаги са точни, но пиесите, които цитира, са живи, интересни и си заслужава да се прочетат.

Забележително порнографската кутия за пури, която служи за легло на Джарвис, е истинска и датира приблизително от 1803 година; публикувах снимка на уебсайта си, www.eloisajames.com, в секцията Book Extras за „Седем минути в рая“. Образът на Джарвис е вдъхновен от един от домашните плъхове на дъщеря ми, Теди. На сайта можете да намерите и негова снимка, сгъшен върху най-добрия си приятел, който по една случайност е голямо куче.

Още едно вдъхновение, което трябва да прибавя: според всички сведения сладкарница „Гънтър“ е била прекрасно заведение. С удоволствие се захванах да проучвам сладкишите и тортите от периода; блогърът RedHeadedGirl ми оказа голяма помощ, споделяйки рецепти от своето издание от 1805 година на *The Art of Cookery*^[4] от Хана Глас, както и рецепта за сладкиш със сметана от един ръкопис от 1769 година.

За мен „Седем минути в рая“ е необикновен роман, защото и Юджиния, и Уорд фигурират в по-ранни книги като деца. Има и множество препратки към другите ми книги и всяка от тях по някакъв начин е свързана с героите от този роман.

В „Отчаяни херцогини“ Уорд (на тази възраст известен като Теди) тича из къщата нощем и се пъха в леглата на хората. В „Нощна херцогиня“ се срещаме с ексцентрично и изключително интелигентно младо момиче на име Юджиния. Херцогинята от заглавието е нейната бъдеща мащеха Хариет, която се преоблича като момче, за да присъства на едно развратно увеселение. Херцог Вилиърс се появява във всичките шест романа от „Отчаяни херцогини“, както и във всичките три книги от „Отчаяни херцогини с числа“. В първата книга, „Отчаяни херцогини“, той се дуелира с бащата на Уорд; неговата собствена история, „Само нейният херцог“, завършва със сцената в каретата, за която Елинор разказва на Уорд. И най-накрая, „Четири нощи с херцога“ е първата книга, в която Уорд се появява като възрастен; ако не сте я чели, историята как Миа предлага брак на херцог Пиндар, след като Уорд я изоставя пред олтара (не по своя вина), е безумно смешно романтична.

И една последна бележка... Ако сте чели „Само нейният херцог“, може би сте забелязали, че в „Седем минути в рая“ една героиня се връща от мъртвите и има възможност отново да предизвика бури в обществото. Би трябвало всички да имат този късмет! Но както толкова често се случва в художествената литература, това, което е възможно на хартия, се оказва невъзможно в живота.

[1] „Просто Уилям“ — Б.пр. ↑

[2] „Пуританката“ — Б.пр. ↑

[3] „Вдовицата от Уотлинг Стрийт“ — Б.пр. ↑

[4] Изкуството на готвенето — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Моите книги са като малки деца — необходимо е цяло село, за да ги доведе до четивно състояние. Искам да изкажа дълбоката си благодарност на моето село: на редактора си Кари Ферън, на агента си Ким Уидърспун, на дизайнерите на уебсайта ми „Уекс Криейтив“ и на личния ми екип: Ким Кастило, Ан Конъл, Францека Друин и Шарлин Мур.

Множество хора от най-различни отдели на „Харпър Колинс“, от „Дизайн“ до „Маркетинг“ и „Пиар“, свършиха чудесна работа в изпълнението на задачата да доведат тази книга до ръцете на читателите. На всички вас изказвам най-сърдечната си признателност.

И най-накрая, група скъпи приятели (и една дъщеря тийнейджърка) прочетоха части от тази книга и внесоха безценни подобрения. Най-искрената ми благодарност на Рейчъл Крафтс, Лайза Клейпас, Линда Франсис Лий, Сесил Русо, Джил Шелвис и Ана Ветори.

Издание:

Автор: Елоиза Джеймс

Заглавие: Седем минути в рая

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Калпазанов

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 28.08.2017

Редактор: Боряна Даракчиева

ISBN: 978-954-17-0313-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8535>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.